

บทบรรณาธิการ

วารสารฉบับนี้เป็นฉบับที่ 1 ประจำปีพุทธศักราช 2564 เล่มนี้เป็นปีที่ 1 ของการปรับปรุงรูปแบบ และประเด็นหลัก เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล TCI รองรับการประเมินจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index -TCI) และเพื่อให้คุณภาพของบทความเป็นไปตามเงื่อนไข และกติกาสากล จึงเปิดโอกาสให้นักวิชาการ นักวิจัย นักศึกษา คณาจารย์ ครูอาจารย์ ได้เผยแพร่บทความทางวิชาการหรือบทความวิจัย ซึ่งกองบรรณาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการเชิงหลักการเผยแพร่บทความตามเกณฑ์สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทุกประการ

กองบรรณาธิการวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน ขอขอบคุณท่านผู้เขียน ท่านสมาชิกและท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจและไว้วางใจวารสารของเราเป็นอย่างดีตลอดมา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความที่ได้เลือกสรรมาตีพิมพ์ จักมีประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน บรรณาธิการขอขอบคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาอ่านและแนะนำการปรับแก้บทความวิจัยให้มีคุณภาพทางวิชาการยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้กองบรรณาธิการหวังอย่างยิ่งว่าเนื้อหาในวารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ ต่อผู้อ่านบ้างตามสมควร หากผู้อ่านจะมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวารสารนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กองบรรณาธิการขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดียิ่ง

พระครูวินัยธรสุริยา คงคาไหว

บรรณาธิการวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

สารบัญ

บทบรรณาธิการ	(ก)
การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์ สมุนไพรร ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช	1
GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY: A CASE STUDY WITHIN KHAN OIL GROUP OF PISON THAI HERB, PAK NAKHON SUB-DISTRICT, MUEANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE	
วรชิต พูลเทพ, พิศราภาณูจน์ ทัพย์เกิด, จิตติมา ดำรงวัฒนะ, เมธาวรินทร์ จำนงค์ธรรม	
การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภา โพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช	9
GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY: A CASE STUDY OF LYGODIUM JAPONICUM BASKETRY GROUP OF PHO SADET IN PHO SADET SUB-DISTRICT, MUEANG NAKHON SI THAMMARAT DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE	
กรรณิการ์ ขวัญรักศรี, พัทธธิดา สืบสังข์, จิตติมา ดำรงวัฒนะ, ศักดิ์ดา ทารเทศ	
การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลาง พัฒนา	20
GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY CASE STUDY OF CURRY PASTE GROUP OF BAN KLANG PHATTHANA COMMUNITY	
กิตติกร นุ่นทิพย์, ณัฐพล เขียดเขียว, จิตติมา ดำรงวัฒนะ, อนุชิต ปราบพาล	
กระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช	30
PROCESS OF BECOMING A MOTOPUNK IN AN AREA OF MUANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE	
วิรัชพร มาศศรี, เมธิรา ไกรนที, จิตติมา ดำรงวัฒนะ, พงษ์ประสิทธิ์ อ่อนจันทร์	
การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้เทียนหอมในพื้นที่ ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช	39
GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY CASE STUDY LEARNING CENTER SCENTED CANDLE IN BAN KHIRIWONG COMMUNITY, KAMLON SUB DISTRICT, LAN SAKA DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE	
สรวิทย์ บัวน้อย, ดำรงศักดิ์ โยธา, จิตติมา ดำรงวัฒนะ, พระณัฐพงษ์ จันทโร	
คำแนะนำสำหรับผู้เขียน	47

การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา
กลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช*
GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY:
A CASE STUDY WITHIN KHAN OIL GROUP OF PISON THAI HERB, PAK NAKHON
SUB - DISTRICT, MUEANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

วรชิต พูลเทพ

Worachit Poontep

พิศราภาญจน์ ทิพย์เกิด

Pitsarakan Thipkrd

จิตติมา ดำรงวัฒนะ

Jittima Damrongwattana

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

เมธาวรินทร์ จำนงศ์ธรรม

Matawarin Jamnongtham

นักวิชาการอิสระ

Independent Scholar, Thailand

E-mail: jittima_dam@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การใช้ประโยชน์จากน้ำมันชั้นตามภูมิปัญญาท้องถิ่น 2) องค์ประกอบทางเคมีของน้ำมันชั้นที่มีสรรพคุณในการใช้ประโยชน์ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแบ่งเป็น ผู้ให้ข้อมูลหลัก 1 ท่าน และผู้ให้ข้อมูลรอง 1 ท่าน เก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) เครื่องบันทึกภาพ เป็นการถ่ายภาพนิ่งเพื่อถ่ายรูปแบบเป็นหลักฐานในการวิจัย 2) บันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะสัมภาษณ์หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ 3) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บรวบรวมข้อมูล และ 4) เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกระหว่างสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) พัฒนาการการเกิดกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร พบว่ามี 4 ขั้นตอน คือ 1.1) ขั้นตอนตัวของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร 1.2) ขั้นตอนการก่อตัวของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร 1.3) ขั้นตอนการผลิตสินค้าน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร และ 1.4) ด้านขั้นตอนการบริหารจัดการน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร 2) สภาพปัญหาของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร ดังนี้ 2.1) สภาพปัญหาการผลิตของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร 2.2) ปัญหาบรรจุกัญช์ของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร 2.3) ปัญหาด้านการตลาดของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร และ 2.4) ปัญหาการบริหารกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร และ 3) การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษากลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพร ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 3.1) ความพอประมาณของกลุ่มน้ำมันชั้น

พิสน์สมุนไพร 3.2) ความมีเหตุผลของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสน์สมุนไพร 3.3) การมีภูมิคุ้มกันของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสน์สมุนไพร และ 3.4) การมีความรู้ของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสน์สมุนไพร

คำสำคัญ: เศรษฐกิจพอเพียง, กลุ่มน้ำมันชั้น, พิสน์สมุนไพร

Abstract

The objectives of this study were, first, to study the application of the Khan Oil according to local wisdom and, second, to study the chemical components of the Khan Oil, which comprised the properties for its application. This study was qualitative research. The key informants were classified with one primary and one secondary key informant. The data was collected using the following research tools: The first tool was a camera, which was used for taking photos to collect evidence in the research, and the second tool included observation records, which were used with observations while conducting interviews or observing the answers of interviewees. The third tool was the questionnaire, in which the researcher formed the questions that were required for data collection. The fourth tool was a voice recorder, which was used to record voices and take notes in the interviews. The results of the research indicated the following details. Firstly, the evolution in the formation of Khan Oil group of Pison Thai Herb was found with four steps, which comprised, first, the step upon the formation of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; second, the step upon the accumulation of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; third, the step upon the production of the products of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; fourth, the aspect in terms of the steps for managing the Khan Oil of Khan Oil Group of Pison Thai Herb. Secondly, the problems within Khan Oil Group of Pison Thai Herb consisted of, first, the problems with the production within Khan Oil Group of Pison Thai Herb; secondly, the problems with packaging within Khan Oil Group of Pison Thai Herb; third, the problems on marketing within Khan Oil Group of Pison Thai Herb; fourth, the problems in terms of management within Khan Oil Group of Pison Thai Herb. Thirdly, group management under the Philosophy of Sufficiency Economy, which was a case study within Khan Oil Group of Pison Thai Herb, Pak Nakhon Sub-district, Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province indicated, first, moderation of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; second, the reasonableness of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; third, self-immunity of Khan Oil Group of Pison Thai Herb; fourth, knowledgeableness of the group of Khan Oil Group of Pison Thai Herb.

Keywords: Sufficiency Economy, Khan Oil Group, Pison Thai Herb

บทนำ

การนวดในสมัยปัจจุบันได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวทางในการบำบัดให้ร่างกายมีความผ่อนคลาย ถึงการรักษาโรคบางโรคโดยเฉพาะโรคที่เกี่ยวกับเส้นเอ็น ทำให้ธุรกิจสปา ธุรกิจนวด ในรูปแบบต่าง ๆ เกิดขึ้น มากมายการ นวดที่มีประสิทธิภาพต่อการบำบัดหรือการรักษาจำเป็นต้องมีน้ำมัน หรือยาที่ช่วยในการกระตุ้นหรือ

ช่วยทำให้ ลักษณะทางกายภาพสะดวกในการนวดมากขึ้น ปัจจุบันมีน้ำมันประเภนี้น้ำมันงาจำหน่ายในท้องตลาดเป็นจำนวนมาก ทั้งระบบออนไลน์ ออฟไลน์ รวมถึงวางจำหน่ายในสถานที่ที่ใช้ในการนวดอีกด้วย น้ำมันเหลืองเป็นสารระเหยอีกตัวที่นำมาใช้ร่วมกับการนวด ซึ่งแต่ละแหล่งผลิตก็จะมีกลิ่นกล่าวอ้างสรรพคุณมากมาย ผู้บริโภคหลายท่านรับรู้แค่มักกลิ่น รู้สึกร้อน ผ่อนคลาย แต่อาจไม่ทราบรายละเอียดของประโยชน์ที่ผู้ผลิตใส่ไว้ในกระบวนการมากนัก (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554)

ผลิตภัณฑ์น้ำมันชั้นสูตรโบราณ (ยาน้ำมันเหลือง) มีคุณสมบัติที่เป็นสารระเหย บำบัดและรักษาเกี่ยวกับการปวดเมื่อย ปวดอักเสบของเอ็นและกล้ามเนื้อ และสามารถเป็นยารักษาโรคผิวหนัง แก้หิด และเป็นยาต้านความงาม ใช้ใส่ผมร่วง ผมหงอก (กลุ่มวิสาหกิจชุมชน มัสยิด นูร์ลิตาเยาะห์, 2559) มีความเป็นมาที่ยาวนานจากการที่คุณตาของคุณพิสนธ์ คงพรหม มีความรู้ในเรื่องการรักษาโรคโดยใช้สมุนไพรพื้นบ้าน จึงทำให้คุณพิสนธ์ มีความสนใจเรื่องสมุนไพร หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย คุณพิสนธ์จึงไปเรียนแพทย์แผนไทยต่อ และศึกษาเรื่องสมุนไพรอย่างจริงจัง โดยเฉพาะต้นชันซึ่งมีที่มาจากบ้านเดิมของคุณพิสนธ์ที่ตำบลวังอ่าง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา

ซึ่งเป็นต้นไม้ใหญ่มีมากบริเวณป่าดิบ เรียกลิ้น ๆ ว่า “น้ำมันชัน” มีประโยชน์ มากมาย จึงได้เริ่มผลิตน้ำมันแบบโบราณ โดยใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน เมื่อปี พ.ศ. 2549 และได้จัดตั้งเป็น “วิสาหกิจชุมชนกลุ่มพิสนธ์สมุนไพร” โดยมีคุณพิสนธ์ คงพรหม เป็นประธาน ต่อมาคุณพิสนธ์ต้องการผลการวิจัยของน้ำมันชันจึงได้นำน้ำมันชันส่งไปวิจัยที่คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อปี พ.ศ. 2552 ผลการวิจัยออกมาว่าน้ำมันชันมีประโยชน์ด้านการรักษาโรค ได้แก่ เป็นยานวดคลายเส้น เป็นยารักษาโรค ผื่นคัน แก้หิด และเป็นยาต้านความงาม ใช้ใส่ผมร่วง ผมหงอก จากผลงานวิจัยนี้ทำให้คุณพิสนธ์ได้จัดทำสูตรตำรับยาน้ำมันเหลือง และได้ไปขึ้นทะเบียนยาเป็นยาแผนโบราณ (ทะเบียน G) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข และได้เลขทะเบียนยาน้ำมันเหลือง เมื่อปี พ.ศ. 2561 เป็นเลขทะเบียนที่ G 125/61 และใช้ชื่อแบรนด์ว่า “เมขลา” ควบคุมการผลิตโดยผู้ประกอบการและเภสัชกร กระบวนการจัดการสามารถควบคุมได้ทั้งระบบมีตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ ได้วางจำหน่ายที่ร้านพิสนธ์สมุนไพร และต่อมาได้พัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีส่วนผสมของน้ำมันชันอีกหลายชนิดจนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2562 ได้รับรางวัล ผลิตภัณฑ์ดีเด่นของจังหวัดและนอกจากนี้ทางวิสาหกิจชุมชนกลุ่มพิสนธ์สมุนไพรยังได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานต่าง ๆ หลายโครงการ (OTOP market, 2556)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากน้ำมันชันตามภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางเคมีของน้ำมันชันที่มีสรรพคุณในการใช้ประโยชน์

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องน้ำมันชันพิสนธ์ สมุนไพร หมู่ที่ 5 ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

1. ด้านประชากร 1.1) ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ นายพิสนธ์ คงพรหม และ 1.2) ผู้ให้ข้อมูลรอง คือ นางอาภรณ์ เพ็ชรสงคราม

2. ด้านการรวบรวมข้อมูล 2.1) เครื่องบันทึกภาพ เป็นการถ่ายภาพนิ่งเพื่อถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐานในการวิจัยเพราะขณะสัมภาษณ์อาจจะต้องใช้กล้องถ่ายภาพในการเก็บภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย 2.2) บันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์

ว่าตอบตรงประเด็นและตามข้อมูลจริงเท็จเป็นการสังเกตกำหนดแนวทางโดยใช้สายตา 2.3) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยพร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด และตรงประเด็นมากที่สุด และ 2.4) เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์เนื่องจากบางครั้ง การจดบันทึกระหว่างสัมภาษณ์ไม่ทันก็ยังมีเครื่องบันทึกเป็นเครื่องสำรองข้อมูลได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล จากการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำต้น ขึ้นมาใช้ประโยชน์มีน้อยมากซึ่งแสดงให้เห็นว่าพืชชนิดนี้ยังมีผู้ศึกษาน้อย จึงได้ทำโครงการจากน้ำมันชั้นที่มีการ นำเอาผลผลิตที่ได้จากในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดโดย “ต้นขึ้น” นั้นเป็นพืช น้ำมันที่อยู่ในใน ท้องถิ่นที่อยู่อาศัยจากกระแสดังคมที่เน้นการหาแหล่งพลังงานทดแทนเนื่องจากราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้นจึงได้มี การศึกษาและผลิตไบโอดีเซลออกมามากมายส่วนใหญ่วัตถุดิบที่ใช้จะเป็นน้ำมันปาล์ม น้ำมันมะพร้าว น้ำมันสบู่ ดำ น้ำมันละหุ่ง สำหรับลูกขึ้นที่นำมาใช้นั้นจะต้องมาผ่านกระบวนการตากแดด ตา นึ่ง แล้วนำมาบีบซึ่งจะ ได้มาเป็นน้ำมันชั้น (แต่เดิมจะนำมาใช้ใส่ผมเพื่อบำรุงเส้นผมเท่านั้น) จากนั้นนำมาผสมกับเอทานอลและ โซเดียมไฮดรอกไซด์ซึ่งเมื่อเขย่าแล้วส่วนบนคือ ไบโอดีเซลและส่วนที่ตกตะกอนนั้นคือ กลีเซอรอล สามารถ นำมาทำเป็นสบู่หรือเทียนใช้ในชุมชนได้อีกด้วย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาเรื่อง น้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพโร ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการดำเนินการ ทั้งสองส่วนมาวิเคราะห์และประมวลผลเพื่อนำข้อมูลเผยแพร่ข้อมูลที่ได้อู่ชุมชนทั้งกลุ่มเยาวชน กลุ่มชาวบ้าน และกลุ่มบุคคลที่สนใจโดยผ่านการจัดสัมมนา กลุ่มย่อยในชุมชน และขยายเข้าสู่โรงเรียนในพื้นที่ศึกษาเพื่อให้ เกิดความตระหนักห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรและภูมิปัญญาที่มีในท้องถิ่นและนำผลที่ได้จากการศึกษาไป ขยายผลเพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ต่อไป

ผลการวิจัย

1. พัฒนาการการเกิดกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนท์สมุนไพโร

1.1 ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า การก่อตั้งกลุ่มหมอยาพื้นบ้านได้เริ่มก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2548 เกิดจากการรวมตัวกันของคนในชุมชน ได้พูดคุยปรึกษากันเกี่ยวกับการฟื้นฟู และอนุรักษ์สมุนไพรรักษาอยู่กับชุมชน และสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้านในชุมชน โดยพบว่ามีคนในชุมชนบางส่วนมีความรู้ในการทำน้ำมันชั้นไว้ใช้ทาแก้ ปวดเมื่อย เนื่องด้วยในชุมชนมีต้นขึ้นจำนวนมากมีทุกอย่างพร้อมจึงคิดทำน้ำมันชั้น

1.2 ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า หลังจากที่พูดคุยกันแล้วก็ได้จัดตั้งองค์กรที่เล็งเห็นคุณค่าของ สมุนไพโร รวมกลุ่มกันฟื้นฟูสมุนไพรมีการพูดคุยวางแผนให้สอดคล้องกับสภาวะปัจจุบัน และตั้งกฎระเบียบ การทำงานของกลุ่ม

1.3 ขั้นตอนการขยายตัว พบว่า เมื่อรวมกลุ่มทำผลิตภัณฑ์จากน้ำมันชั้นขายได้รับการตอบรับจาก ลูกค้าจึงได้มีการขยายตัวโดยมีการผลิตเพิ่มขึ้น มีความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์น้ำมันชั้นได้มีคนสนใจมาเป็น ตัวแทนรับไปขายรับไปเปิดบูทตามงานต่าง ๆ ทำให้การผลิตเพิ่มมากขึ้น

ภาพที่ 1 การสัมภาษณ์ที่บูท ณ ตลาดกลางจังหวัด นครศรีธรรมราช

1.4 ขั้นการมีส่วนร่วม พบว่า การผลิตน้ำมันขึ้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาที่บรรพบุรุษได้สืบทอดให้กับลูกหลาน โดยมีความเชื่อมโยง และเกี่ยวพันอย่างกลมกลืนในแง่ของมิติทางสังคมที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของคนในชุมชนซึ่งเป็นวัฒนธรรมพึ่งพาอาศัยและเอื้ออาทรกันตามลักษณะของสังคมไทยในอดีตมิติของสิ่งแวดล้อมเพราะเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศที่ทำให้เกิดความหลากหลายทางชีวภาพและเชื่อมโยงมาสู่มิติทางด้านเศรษฐกิจเนื่องจากปัจจุบันในพื้นที่มีต้นขึ้นจำนวนน้อยมาก และมีไม่กี่ครัวเรือนเท่านั้นที่ยังสืบทอดการผลิตน้ำมันขึ้นส่งผลให้น้ำมันขึ้นมีราคาสูงขึ้นเป็นอย่างมาก

2. สภาพปัญหาของกลุ่มน้ำมันขึ้น พิสนท์สมุนไพร

2.1 สภาพปัญหาการผลิต พบว่า ปัญหาเนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ยังไม่มี ความทันสมัยทำให้การผลิตล่าช้ายังมีปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบที่มาจากต้นขึ้นคือ เม็ดขึ้นที่นำมาทำเป็นน้ำมันขึ้น มีอยู่น้อยทำให้การผลิตมีจำนวนจำกัดในแต่ละครั้ง (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

สรุปได้ว่าสภาพปัญหาของกลุ่มด้านผลิต พบว่า คณะผู้วิจัยหมอยาพื้นบ้านชาวบ้าน และคนในชุมชนยังเล็งเห็นถึงความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่ในชุมชน และความจำเป็นในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิปัญญาในการนำต้นขึ้นมาใช้ประโยชน์ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาองค์ประกอบของน้ำมันขึ้นเพื่อใช้ข้อมูลที่จะสามารถส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้แก่ชุมชน และใช้ข้อมูลไว้สำหรับการขยายผลิตภัณฑ์จากน้ำมันขึ้นต่อไปในอนาคตคาดว่าถ้าไม่มีการสืบสานส่งเสริมและเผยแพร่ให้แก่เยาวชนชาวบ้านตลอดจนสังคมเพื่อร่วมกันอนุรักษ์ และฟื้นฟูภูมิปัญญาเหล่านี้ให้อยู่คู่ชุมชน

2.2 สภาพปัญหาในการบรรจุภัณฑ์ พบว่า ขวดที่ใช้บรรจุภัณฑ์มีรูปทรงที่ไม่ค่อยมีความทันสมัย การติดตราฉลากยังไม่เข้ากับขวดบรรจุภัณฑ์มีสีสันทึบไม่เด่นชัด (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

สรุปได้ว่าสภาพปัญหาบรรจุภัณฑ์ พบว่า ปัจจุบันภูมิปัญญาด้านสมุนไพรกำลังเลือนหายไม่มีผู้สืบทอดและสมุนไพรในปัจจุบันเริ่มหายากขึ้น ดังนั้นคนในชุมชนจึงได้ผลักดันให้กลุ่มหมอยาพื้นบ้านในชุมชน และกลุ่มองค์กรที่ตระหนักถึงคุณค่าของสมุนไพรได้รวมกลุ่มกันฟื้นฟูสมุนไพรเพื่อใช้เป็นยารักษาโรคและสวดคล้องกับสภาวะปัจจุบันเริ่มจากฟื้นฟูสมุนไพรให้อยู่คู่กับชุมชนเพื่อศึกษาข้อมูล และสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงของสมุนไพร

อีกทั้งยังทำให้รู้ว่าสมุนไพรที่สูญหายไปในพื้นที่ในปัจจุบัน รวมถึงการรวบรวมสมุนไพรที่ชาวบ้านในชุมชนนิยมใช้เป็นอาหารและยารักษา

ภาพที่ 2 ผลิตภัณฑ์กลุ่มน้ำมันขี้ผึ้ง พิสนท์สมุนไพร

2.3 สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า กลุ่มชุมชนบ้านศาลาเม้งเป็นกลุ่มผลิตน้ำมันขี้ผึ้งเป็นกลุ่มไม่ใหญ่มากกำลังการผลิตยังพอไปได้ทำให้การขายสามารถที่จะผลิออกมาขายได้เรื่อย ๆ เนื่องจากการตลาดยังไม่มีคำแนะนำส่วนมากจะเป็นการขายตามงานต่าง ๆ เป็นการออกบูทเป็นการขายแบบปากต่อปากใช้ดีก็บอกต่อกันไปมีแค่การโฆษณาตามบูทในแต่ละพื้นที่ตามงานต่าง ๆ นอกพื้นที่และในพื้นที่ (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

2.4 สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า เนื่องจากคนส่วนใหญ่ไม่รู้จักรักวิธีการนำต้นขี้ผึ้งมาใช้ประโยชน์เนื่องจากระบบของสังคม และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพ การบริโภค และระบบของสังคมเปลี่ยนแปลงไกลจากวิถี และภูมิปัญญาดั้งเดิมทำให้ต้นขี้ผึ้งเป็นพืชสมุนไพรที่เริ่มจะหายและมีโอกาสสูญพันธุ์ไป (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

3. การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มน้ำมันขี้ผึ้ง พิสนท์สมุนไพร

3.1 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า เน้นให้ทุกคนในชุมชนที่มีการว่างงานหรือที่ไม่มียานทำได้ทราบถึงองค์ประกอบทางเคมีของน้ำมันขี้ผึ้งที่มีศักยภาพในการใช้ประโยชน์ซึ่งสามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อขยายผลเป็นผลิตภัณฑ์น้ำมันขี้ผึ้งต่อไป (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

3.2 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า เนื่องจากในปัจจุบันมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านชีวิตความเป็นอยู่ การพึ่งพาอาศัยของคนในสังคม และรวมไปถึงความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร เช่น โฆษณาทางโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในชุมชนมากขึ้นส่งผลให้ภูมิปัญญาในด้านการใช้ประโยชน์จากน้ำมันขี้ผึ้งเพื่อรักษาโรคหรือใช้เป็นเครื่องสำอางน้อยลงไปในปัจจุบันนี้มีเพียงแต่กลุ่มผู้สูงอายุเท่านั้นที่ยังมีการใช้ประโยชน์จากน้ำมันขี้ผึ้งอยู่ (นายพิสนท์ คงพรหม, 2564)

3.3 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า สมัยก่อนการนำน้ำมันขี้ผึ้งมาใช้ประโยชน์เป็นความเชื่อที่มีการสืบทอดมาตั้งแต่โบราณเนื่องจากมีความเชื่อว่าน้ำมันขี้ผึ้งใช้แล้วปลอดภัยและให้ผลดีกว่าผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน จนมาถึงในปัจจุบันยังมีการใช้อยู่บ้างโดยมีการใช้เฉพาะในกลุ่มผู้สูงอายุ ซึ่งเด็กและ

เยาวชนส่วนใหญ่จะไม่รู้จักภูมิปัญญาการใช้ประโยชน์จากน้ำมันชั้นหรือวิธีการนำน้ำมันขึ้นมาใช้ประโยชน์ เพราะเนื่องจากกลุ่มผู้สูงอายุที่ทำการหีบน้ำมันชั้นและใช้ประโยชน์จาก น้ำมันชั้นมีน้อยลง (นายพิสนธ์ คงพรหม, 2564)

3.4 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า เน้นให้คนในชุมชนสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาส่งเสริมให้คนในชุมชนเกิดความตระหนัก ห่วงแหนคุณค่าของทรัพยากรซึ่งเป็นการรวบรวมองค์ความรู้ และภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ไม่ให้สูญหายไปจากพื้นที่และสานต่อความรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้คงอยู่ต่อไป (นายพิสนธ์ คงพรหม, 2564)

3.5 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า การรวบรวมองค์ความรู้ที่ส่งผ่านรุ่นต่อรุ่น และใช้ชีวิตของบรรพบุรุษเป็นการทดลองจนเกิดเป็นภูมิปัญญา สิ่งที่ปรากฏจากคำกล่าวที่ถ่ายทอดของบรรพบุรุษคือการนำมาทดลองใช้และได้ผลตามความเชื่อมารวบรวม และสรุปผลผ่านกระบวนการวิจัย และผลลัพธ์ที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่ภูมิความรู้ดั้งเดิมของคนท้องถิ่นไทยก็จะได้รับการสืบสานต่อเนื่องเป็นนวัตกรรมใหม่บนความรู้ของเราเองที่ไม่ได้ลอกเลียนแบบใครย่อมจะสร้างเป็นภูมิที่แข็งแกร่งสำหรับชุมชนที่จะดูแลทรัพยากรบนพื้นฐานของสุขภาพที่ดีต่อไป (นางอาภรณ์ เพ็ชรสงคราม, 2564)

อภิปรายผล

การศึกษาเรื่องน้ำมันชั้นพิสนธ์ สมุนไพร หมู่ที่ 5 ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ขึ้นก่อตัวของกลุ่ม พบว่า การก่อตั้งกลุ่มหมอยาพื้นบ้านได้เริ่มก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2548 เกิดจากการรวมตัวกันของคนในชุมชน ได้พูดคุยปรึกษากันเกี่ยวกับการฟื้นฟู และอนุรักษ์สมุนไพรให้อยู่คู่กับชุมชน และสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้านในชุมชน โดยพบว่า มีคนในชุมชนบางส่วนมีความรู้ในการทำน้ำมันชั้นไว้ใช้ทาแก้ปวดเมื่อย เนื่องด้วยในชุมชนมีต้นชันจำนวนมากมีทุกอย่างพร้อมจึงจัดทำน้ำมันชั้น (พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ, 2542) สภาพปัญหาของกลุ่มน้ำมันชั้น พิสนธ์สมุนไพร 1) สภาพปัญหาการผลิต พบว่า ปัญหาเนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ยังไม่มี ความทันสมัยทำให้การผลิตล่าช้ายังมีปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบที่มาจากต้นชันคือ เม็ดชันที่นำมาทำเป็นน้ำมันชั้นมีอยู่น้อยทำให้การผลิตมีจำนวนจำกัดในแต่ละครั้ง 2) สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า ขวดที่ใช้บรรจุภัณฑ์มีรูปทรงที่ไม่ค่อยมีความทันสมัย การติดตราฉลากยังไม่เข้ากับขวดบรรจุภัณฑ์มีสีสันทึบไม่เด่นชัด 3) สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า กลุ่มชุมชนบ้านศาลาเม้งเป็นกลุ่มผลิตน้ำมันชั้นเป็นกลุ่มไม่ใหญ่มาก กำลังการผลิตยังพอไปได้ทำให้การขายสามารถที่จะผลิตออกมาขายได้เรื่อย ๆ เนื่องจากการตลาดยังไม่มี ความแน่นอนส่วนมากจะเป็นการขายตามงานต่าง ๆ เป็นการออกบูทเป็นการขายแบบปากต่อปากใช้ดีก็บอกต่อกันไปมีแค่การโฆษณาตามบูทในแต่ละพื้นที่ตามงานต่าง ๆ นอกพื้นที่และในพื้นที่ และ 4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า เนื่องจากคนส่วนใหญ่ไม่รู้จักวิธีการนำต้นชันมาใช้ประโยชน์เนื่องจากระบบของสังคม และพฤติกรรม การดูแลสุขภาพ การบริโภค และระบบของสังคมเปลี่ยนแปลงไกลจากวิถีและภูมิปัญญาดั้งเดิมทำให้ต้นชันเป็นพืชสมุนไพรที่เริ่มจะหาย และมีโอกาสสูญพันธุ์ไป (องค์การบริหารส่วนตำบลตาช่า, 2560)

สรุปและข้อเสนอแนะ

กลุ่มน้ำมันชั้น พิสนธ์สมุนไพร หมู่ที่ 5 ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช สามารถสรุปปัจจัยออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้ 1) ควรมีการสร้างหลักสูตรหรือบทเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้เรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชนเพื่อให้มีการถ่ายทอดองค์ความรู้และส่งเสริมให้เยาวชนได้เห็นคุณค่าของภูมิปัญญาสู่รุ่นต่อรุ่น และ 2) ควรมีการรณรงค์ให้มีการขยายพันธุ์ต้นชันให้มีการปลูกในพื้นที่บริเวณบ้านหรือพื้นที่ว่างในชุมชน เพื่อให้

เกิดความหลากหลายทางชีวภาพ เนื่องจากในปัจจุบันนี้ปริมาณต้นขึ้นในพื้นที่มีน้อยลงกว่าในอดีตอีกทั้งต้นชั้นยังเป็นพืชเฉพาะท้องถิ่นที่ควรเก็บรักษาพันธุ์กรรมเอาไว้ให้อยู่คู่ชุมชนข้อเสนอแนะต่อชุมชน ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีความรู้ทางด้านการทำน้ำมันขึ้นเพื่อเป็นการอนุรักษ์การทำ และเป็นรายได้เสริมให้แก่คนในชุมชนข้อเสนอต่อหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน 1) องค์การบริหารส่วนตำบลหงาวควรเข้ามาส่งเสริมในการพัฒนาอาชีพให้มีแผนที่มั่นคง 2) องค์การบริหารส่วนตำบลหงาวควรสร้างแหล่งเรียนรู้ให้คนในชุมชน และนอกชุมชนได้เข้ามาเรียนรู้การทำน้ำมันขึ้น เพื่อให้คนได้รู้จักน้ำมันขึ้นมากยิ่งขึ้น และ 3) องค์การบริหารส่วนตำบลหงาวควรสนับสนุนกลุ่มการทำน้ำมันขึ้นเพื่อให้ชุมชนได้มีรายได้และเครือข่ายที่เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ข้อเสนอแนะวิจัยครั้งต่อไป 1) การศึกษาแนวทางในการพัฒนาการวางแผนการทำงาน บ้านศาลาเม็ง ตำบลคลองเฉลิม อำเภอกงหรา จังหวัดพัทลุง และ 2) การศึกษาแนวคิดขั้นตอนวิธีการทำน้ำมันขึ้นเพื่อถ่ายทอดภูมิปัญญาให้อยู่คู่บ้านศาลาเม็ง ตำบลคลองเฉลิม อำเภอกงหรา จังหวัดพัทลุง

เอกสารอ้างอิง

- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. (2554). ธุรกิจบริการ: สปาและนวดไทย. จังหวัดนนทบุรี: กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์.
- กลุ่มวิสาหกิจชุมชน มัสยิด นูร์ลิตายะห์. (2559). น้ำมันเหลือง (น้ำมันไพล). เรียกใช้เมื่อ 5 มีนาคม 2564 จาก <https://ww2.ayutthaya.go.th /otop/detail/72>
- นางอาภรณ์ เพ็ชรสงคราม. (10 มีนาคม 2564). การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มน้ำมันขึ้น พิสนท์สมุนไพร ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช. (วรชิต พูลเทพ, ผู้สัมภาษณ์)
- นายพิสนท์ คงพรหม. (10 มีนาคม 2564). การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มน้ำมันขึ้น พิสนท์สมุนไพร ตำบลปากนคร อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช. (พิศราภาญจน์ ทิพย์เกิด, ผู้สัมภาษณ์)
- พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ. (2542). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 116 ตอนที่ 39 ก หน้า 28 (18 พฤษภาคม 2542).
- องค์การบริหารส่วนตำบลตาตั่ว. (2560). กลุ่มวิสาหกิจชุมชนแปรรูปสมุนไพรและเครื่องหอมตาตั่ว (จังหวัดเลย). เรียกใช้เมื่อ 18 มีนาคม 2564 จาก <https://www.tadkha.go.th/trv-otp-detail?page=5&id=6>
- OTOP market. (2556). วิสาหกิจชุมชนพิสนท์สมุนไพร. เรียกใช้เมื่อ 17 มีนาคม 2564 จาก <https://otop.market/วิสาหกิจชุมชนพิสนท์สมุ/>

การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ
อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช*

GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY:
A CASE STUDY OF LYGODIUM JAPONICUM BASKETRY GROUP OF PHO SADET IN
PHO SADET SUB-DISTRICT, MUEANG NAKHON SI THAMMARAT DISTRICT,
NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE

กรรณิการ์ ขวัญรักศรี

Kannika Kwanraksri

พัทธธิดา สืบสังข์

Pattira Suepsang

จิตติมา ดำรงวัฒนะ

Jittima Damrongwattana

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

ศักดิ์ดา ทารเทศ

Sakda Hanthet

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

E-mail: jittima_dam@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมือง นครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช 2) ศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช และ 3) ศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษากลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพให้แบบสัมภาษณ์โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 1 คน และ 2) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลรอง คือ ผู้ส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่ม จำนวน 1 คน เก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) เครื่องบันทึกภาพ 2) บันทึกการสังเกต 3) แบบสัมภาษณ์ และ 4) เครื่องบันทึกเสียง โดยนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และสรุปเป็นภาพรวม ผลการวิจัยพบว่า 1) พัฒนาการการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ได้แก่ 1.1) ขั้นตอนตัวของกลุ่ม 1.2) ขั้นตอนการปฏิบัติ 1.3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม และ 1.4) ขั้นตอนความสามัคคี 2) สภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ได้แก่ 2.1) สภาพปัญหาการผลิต 2.2) สภาพปัญหาในการจักสาน 2.3) สภาพปัญหาด้านการตลาด และ 2.4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม และ 3) การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ได้แก่ 3.1) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ

*Received 19 April 2021; Revised 5 May 2021; Accepted 11 June 2021

3.2) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล 3.3) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน 3.4) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ และ 3.5) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม

คำสำคัญ: กลุ่มอาชีพ, จักสาน, ย่านลิเภา

Abstract

The objectives of this article aimed, first, to study the development of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet in Pho Sadet Sub-district, Mueang Nakhon Si Thammarat District, Nakhon Si Thammarat Province; second, to study the problems of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet in Pho Sadet Sub-district, Mueang Nakhon Si Thammarat District, Nakhon Si Thammarat Province; third, to study group management under the Philosophy of Sufficiency Economy, which was a case study of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet in Pho Sadet Sub-district, Mueang Nakhon Si Thammarat District, Nakhon Si Thammarat Province. This research was qualitative research using interviews. The researcher selected a specific sample, dividing it into 2 groups: 1) The main informant group was the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet in Pho Sadet Sub-district, Mueang Nakhon Si Thammarat District, Nakhon Si Thammarat Province, with a total of 1 person and 2) Secondary information provider group, which included 1 person who promoted and supported the group. Data were collected using research tools including a video recorder, an observation record, an interview form, and an audio recorder. They were analyzed for content and summarized as a whole. The results of the research found that 1) The development of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet included 1.1) The group formation stage, 1.2) The practice stage, 1.3) The group expansion stage, and 1.4) The unity stage; 2) Problems of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet included 2.1) Production problems, 2.2) Problems in basketry methods, 2.3) Marketing problems, and 2.4) Group management problems; and 3) Group management under the Philosophy of Sufficiency Economy, which was a case study of the Lygodium Japonicum basketry group of Pho Sadet included 3.1) Group management with moderation, 3.2) Group management with reasonableness, 3.3) Group management with self-immunity, 3.4) Group management with knowledgeableness, and 3.5) Group management with morality.

Keywords: Professional Group, Basketry, Lygodium Japonicum

บทนำ

กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จัดว่าเป็นฝีมือชั้นเยี่ยมของชาวภาคใต้ โดยเฉพาะที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ถือเป็นแหล่งที่มีชื่อเสียงในงานหัตถกรรมชนิดนี้มากที่สุด มีกำหนดจากการจักสานย่านลิเภาเป็นของใช้พื้นบ้านที่มีเอกลักษณ์สืบทอดจากบรรพบุรุษหลายร้อยปีจนกระทั่งเป็นที่รู้จักของคนเมืองหลวง เมื่อเจ้านายจากหัวเมืองได้นำขึ้นถวายในราชสำนักและเผยแพร่ในหมู่เจ้านาย มาตั้งแต่สมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ จนในปี พ.ศ. 2513 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชดำริให้สอนการสานย่านลิเภาในโครงการศิลปาชีพมีการพัฒนารูปแบบได้อย่างสวยงามประณีตเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง นอกจากนั้นงานจักสานย่านลิเภาแสดงให้เห็นถึงฝีมืออันประณีต ความอดุสาหะของช่างผู้ผลิตซึ่งสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ผู้ครอบครองหรือผู้เป็นเจ้าของอีกด้วย (ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ, 2542)

การประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช 1) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า กลุ่มจักสานย่านลิเภาได้มีการเริ่มต้นที่จากทางกลุ่มไม่ต้องไปซื้อย่านลิเภา สามารถที่หาได้ไปตามในป่าจึงทำให้ทางกลุ่มไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย ซึ่งทำให้ทางกลุ่มประหยัดค่าใช้จ่ายได้เยอะมาก ลงทุนแค่บางส่วน 2) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า สมาชิกในกลุ่มเมื่อมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้นภายในกลุ่มทุกคนจะหันหน้ามาพูดคุยกัน ด้วยเหตุผลเป็นหลักและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากภายในกลุ่มเมื่อมีผิดพลาดในการรูปแบบการจักสานย่านลิเภา สมาชิกในกลุ่มจะมีการแก้ปัญหาด้วยการที่ให้คนบกพร่องมาตรวจสอบผลงานของตนเองดู ให้ละเอียดว่ามีความผิดพลาดตรงไหนบ้าง เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง นี่ถือเป็นสิ่งที่ให้อีกโอกาสการแก้ไขผลงานอย่างมีเหตุผลในทางอ้อม 3) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า กลุ่มเกิดความยั่งยืนในการประกอบอาชีพของกลุ่มจักสานย่านลิเภาที่ยาวนาน อีกทั้งการประกอบเหล่านี้นี้ก่อให้เกิดรายได้มีเงินออมกันในแต่ละครอบครัวซึ่งเพื่อพัฒนาคุณภาพในชีวิต 4) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า ทางกลุ่มมีการจัดอบรมให้สมาชิกเพื่อที่จะเพิ่มความรู้ในการประกอบอาชีพจักสานย่านลิเภาให้มีความรู้มากที่สูง ความรู้เหล่านี้สามารถที่นำไปพัฒนาในอนาคตได้ และ 5) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า กลุ่มจักสานย่านลิเภา มีความจริงใจความซื่อสัตย์ พูดจริงทำจริง รู้จักควบคุมจิตใจ ผึกัดแก้ไขบกพร่อง ปรับปรุงตนเองให้เจริญก้าวหน้า ด้วยปัญญาความรู้ มีความอดทนตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองด้วยความขยันหมั่นเพียรเข้มแข็งไม่หวั่นไหว ในจุดมุ่งหมายมีความเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนร่วม ซึ่งสื่อถึงความมีน้ำใจเสียสละ จิตใจโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อทุกคนที่สนใจในการจักสานย่านลิเภา (มนตรี รัฐโหมไทย, 2546)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้ามีความสนใจ ที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับจักสานลิเภา เนื่องจากจักสานย่านลิเภาเป็นการสร้างชิ้นงานด้านหัตถกรรมจักสานนั้นจะต้องใช้ ความประณีต ความละเอียดอ่อน และ ความอดทนเป็นอย่างมาก ในขั้นตอนการสาน เนื่องจากต้องค่อย ๆ ถักทอ เรียงร้อยเส้น ย่านลิเภาทีละเส้น ๆ แม้จะใช้เวลาค่อนข้างนานในการสร้างสรรค์ ผลงาน แต่ก็ได้ผลงานที่มีเอกลักษณ์คงความเป็นงานหัตถกรรม ได้อย่างน่าสนใจประกอบกับปัจจุบันมีการสร้างสรรค์ชิ้นรูปงาน จักสานย่านลิเภาเป็นรูปทรงต่าง ๆ ผสมผสานกับเครื่องถม เมืองนคร ทั้งถมเงิน และถมทองมีตลาดที่วิจิตรงดงามทำให้ ผลงานยังมีคุณค่า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษากลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยคัดเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีจำนวน 1 คน ได้แก่ นางพวงศรี ชูสุวรรณ (ตำแหน่งประธาน) และ ผู้ให้ข้อมูลรอง คือ ผู้ที่ส่งเสริม และสนับสนุนกลุ่ม มีจำนวน 1 คน ได้แก่ นายมवल ชุมพลดี (ตำแหน่งรองประธาน)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ได้แก่ 1) เครื่องบันทึกภาพ เป็นการใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพเพื่อถ่ายรูปรูปไว้เป็นหลักฐานในการวิจัย เพราะขณะสัมภาษณ์อาจจะต้องใช้กล้องถ่ายภาพในการเก็บภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย 2) แบบบันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์ หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าตอบตรงประเด็น และตามข้อมูลจริงเท็จ เป็นการสังเกตกำหนดแนวทางโดยการใช้สายตา 3) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บบันทึกข้อมูลในการวิจัยพร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด และตรงประเด็นมากที่สุด และ 4) เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์ เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกระหว่างสัมภาษณ์ไม่ทัน ก็ยังมีเครื่องบันทึกเสียงเป็นเครื่องสำรองข้อมูลได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) สำรวจพื้นที่ในชุมชนเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นก่อน หลังจากนั้นจึงไปสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์ 2) สร้างความสัมพันธ์ และแนะนำตัวเบื้องต้นเพื่อนำไปสู่การปรับตัวให้เข้ากับชุมชน 3) ประสานงานโดยใช้เครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลรายละเอียดแบบเจาะลึกโดยนัดวัน เวลา และสถานที่ จากนั้นผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและรายละเอียดแต่ละประเด็น โดยพบปะพูดคุยกับกลุ่มเป้าหมายพร้อมถ่ายภาพประกอบ และ 4) รวบรวมวิเคราะห์ และสรุปผล หากปรากฏว่าขาดรายละเอียดข้อมูลส่วนใดจึงไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาเรื่อง กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบเนื้อหาอย่างถูกต้องเรียบร้อยแล้ว จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้เนื้อหาที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ผู้ทำการวิจัยทำการศึกษา และนำมาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. ศึกษาพัฒนาการการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

1.1 ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2545 โดยมีคุณมวล ชุมพรดี ซึ่งอดีตเป็นประธาน และสมาชิกในหมู่บ้านร่วมกัน ตั้งกระบวนการเดินเข้าป่าที่ลิเภาไม่ว่าจะเป็นป่าฉัตรแถวอำเภอพรหมคีรี ป่าหลังมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ หรือป่าบนภูเขาที่อำเภอรัตนพิบูลย์ เมื่อได้ย่านลิเภามาแล้วก็นำมารวมกลุ่มกันออกเฉพาะเปลือกนอก ซึ่งคุณแม่พวงศรี ฝึกการทำจักสานย่านลิเภาเพื่อหารายได้เสริม เงินที่ได้จากการขาย ได้นำมาเป็นค่าเล่าเรียนเสริมสวย เวลาว่างจากงานเสริมสวยจะทำจักสานย่านลิเภาเป็นประจำ จนลูกค้าที่ได้พบเห็นเกิดสนใจ และเอ็นดู จึงซื้อเพื่อสนับสนุนความสามารถ คุณแม่พวงศรีทำเช่นนี้มาเรื่อย ๆ จนในที่สุดจึงได้จัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จขึ้น

1.2 ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า ได้รวมตัวกันขึ้นมาจัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ เนื่องจากสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงทอดพระเนตรเห็นงานตัวนี้จึงทรงสั่งให้อนุรักษ์ไว้หลังจากนั้นมีการรวมตัวขึ้นมาในเครือญาติ และได้ขยายตัวทางตลาดมากขึ้นโดยทางกลุ่มจะรับสมาชิกคนในชุมชนที่มีฝีมือที่สำคัญไม่มีรายได้

1.3 ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า ทางกลุ่มได้มีการขยายตัวตั้งแต่ พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน เริ่มที่จากทางกลุ่มได้ไปเข้าประกวดการแข่งขันงานฝีมือ ซึ่งผลออกมาว่าได้ที่ 1 หลังจากวันนั้นก็มียุคค่าตอบแทนจำนวนมาก จึงได้ขยายตัวไปตลาดของตนเองจนในที่สุดขยายตัวไปยังต่างประเทศ จึงต้องทำให้มีการผลิตที่มากขึ้น

1.4 ขั้นตอนความสามัคคี พบว่า ความสามัคคีมีความสำคัญกันมากเลยทีเดียวซึ่งภายในกลุ่ม จักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จมีส่วนร่วมทั้งกลุ่มเครือญาติให้ความร่วมมือมาด้วยดีตลอดมา ทุกคนในกลุ่มจักสานย่านลิเภาต้องมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการร่วมมือการทำงานเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้นจึงจะช่วยให้การทำงานลุล่วงสำเร็จได้ดี ทำให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมาย

ภาพที่ 1 สมเด็จพระเจ้านางเจ้า พระบรมราชินีนาถได้ทรงทอดพระเนตรเห็นชิ้นงานเหล่านี้จึงทรงสั่งให้อนุรักษ์ไว้

2. ศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

2.1 สภาพปัญหาการผลิต พบว่า ทางกลุ่มมีปัญหาในการผลิต เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการหาย่านลิเภาซึ่งในบางช่วงจะขาดแคลน ย่านลิเภาที่ใช้ในการจักสาน ทำให้ต้องซื้อย่านลิเภามาจากภายนอกชุมชน

2.2 สภาพปัญหาในการจักสาน พบว่า การจักสานย่านลิเภาเป็นงานที่ต้องใช้ความประณีตละเอียดอ่อน และความอดทนเป็นอย่างมากในการจักสาน ซึ่งปัญหาต้องใช้ระยะเวลาในการทำที่ค่อนข้างยาวนาน และปัญหาอีกอย่างหนึ่งมีกลุ่มคนบางส่วนที่มีอายุเยอะแล้วทำให้ดวงตามองเห็นเส้นย่านลิเภาไม่ชัด ซึ่งย่านลิเภานั้นมีด้วยกันทั้งหมด 3 สีใน 2 เส้น ด้านนอกจะมีสีเขียว 2 ประเภท และด้านในมีสีดำกับสีน้ำตาล ซึ่งถ้าสายตาไม่ดีก็อาจจะแยกสีได้ค่อนข้างที่จะยากสักนิด

2.3 สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า มีปัญหาจากสื่อออนไลน์โดยการมีบุคคลอื่นที่อ้างตัวขึ้นมาและนำสินค้าของทางกลุ่มการจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จไปโพสต์จำหน่ายสินค้าแต่ไม่มีการส่งสินค้านั้นไปให้กับคนที่สั่ง ทำให้กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จได้เกิดการเสียชื่อเสียง

2.4 สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า มีสมาชิกในกลุ่มยังขาดความรู้ และความเข้าใจในการทำงานของระบบกลุ่มจึงทำให้เกิดการทำงานที่ล่าช้า และอีกส่วนหนึ่งก็คือแยกงานไปทำที่บ้านของตนเองต่างคนต่างทำ ทำให้การจักสานย่านลิเภา บางส่วนนำไปจำหน่ายตามท้องตลาดไม่ได้

ภาพที่ 2 การจักสานย่านลิเภา

3. ศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

3.1 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า ทางกลุ่มไม่ต้องไปซื้อย่านลิเภา ที่สามารถหาได้ไปตามในป่าจึงทำให้ทางกลุ่มไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย อีกอย่างหนึ่งในป่าก็มีหวายซึ่งทำให้ทางกลุ่มประหยัดค่าใช้จ่ายได้เยอะมาก ลงทุนแค่บางส่วนเท่านั้น เราได้มีการวางขายในสื่อออนไลน์เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการไปเช่าที่ต่าง ๆ

3.2 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความรู้ พบว่า ไม่ว่าภายในกลุ่มจักสานย่านลิเภาของเราเกิดปัญหาใด ๆ ขึ้นมา สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะพูดคุย และบอกกล่าวเตือนด้วยกันโดยใช้เหตุผลเป็นหลัก

3.3 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า มีการขยายส่งเสริมในการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มจักสานย่านลิเภาจะส่งเสริมให้ชาวบ้านทำประกอบอาชีพเป็นหลัก เพื่อที่จะทำให้กลุ่มมีความมั่นคงมากขึ้น

3.4 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า ทางกลุ่มได้ไปศึกษาดูงานแหล่งสถานที่ต่าง ๆ และนำความรู้เหล่านั้นไปพัฒนาของกลุ่มของตัวเอง หลังจากนั้นทางกลุ่มมีการจัดอบรมต่าง ๆ ที่ให้ความรู้แก่สมาชิกในกลุ่ม

3.5 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า มีความจริงใจความซื่อสัตย์ พูดจริงทำจริง มีความอดทนตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองด้วยความขยันหมั่นเพียรเข้มแข็งไม่หวั่นไหวในจุดมุ่งหมาย ฝึกหัดแก้ไขบกพร่อง ปรับปรุงตนเองให้เจริญก้าวหน้าด้วยปัญญาความรู้

ภาพที่ 3 อุปกรณ์ในการทำย่านลิเภาโดยใช้หลักความพอประมาณ

อภิปรายผล

พัฒนาการการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ 1) ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2545 โดยมีคุณมวล ชุมพรดี ซึ่งอดีตเป็นประธานและสมาชิกในหมู่บ้านร่วมกัน ตั้งกระบวนกรเดินเข้าป่าเก็บที่ลิเภา ไม่ว่าจะป็นป่าฉัตรแถวอำเภอพรหมคีรี ป่าหลิ่งมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ หรือป่าบนภูเขาที่อำเภอรอนพิบูลย์ เมื่อได้ย่านลิเภามาแล้วก็นำมารวมกลุ่มกันออกเฉพาะเลือกนอก ซึ่งคุณแม่พวงศรี ฝึกการทำจักสานย่านลิเภาเพื่อหารายได้เสริม เงินที่ได้จากการขาย ได้นำมาเป็นค่าเล่าเรียนเสริมสวย เวลาว่างจากงานเสริมสวยจะทำจักสานย่านลิเภาเป็นประจำ จนลูกค้าที่ได้พบเห็นเกิดสนใจและเอ็นดู จึงซื้อเพื่อสนับสนุนความสามารถ คุณแม่พวงศรีทำเช่นนี้มาเรื่อย ๆ จนในที่สุดจึงได้จัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา เรื่อง กระบวนการ และเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่า ขั้นตอนตัวของกลุ่มที่เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนกระทั่งกลายเป็นการกระตุ้นจิตสำนึกให้ตระหนักถึง

สิ่งที่เผชิญอยู่ เกิดแกนนำในการประสานความสนใจร่วมในการรวมกลุ่ม ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ๆ ได้แก่ ขั้นตอนการวิเคราะห์ชุมชน และการแสวงหาทางเลือกเพื่อทำกิจกรรม (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) 2) ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า ได้รวมตัวกันขึ้นมาจัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสร็จ เนื่องจากสมเด็จพระเจ้านางเจ้า พระบรมราชินีนาถได้ทรงทอดพระเนตรเห็นงานตัวนี้จึงทรงสั่งให้อนุรักษ์ไว้ หลังจากนั้นมีการรวมตัวขึ้นมาในเครือญาติ และได้ขยายตัวทางตลาดมากขึ้นโดยทางกลุ่มจะรับสมัครคนในชุมชนที่มีฝีมือที่สำคัญไม่มีรายได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่า ขั้นตอนการปฏิบัติ การเคลื่อนไหว หรือการรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่ม หลังจากทีพุดคุยตกลงกันจึงต้องมีการวางแผน วางกฎระเบียบ และวางแผนงานในการทำงานของกลุ่ม (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) 3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า ทางกลุ่มได้มีการขยายตัวตั้งแต่ พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน เริ่มที่จากทางกลุ่มได้ไปเข้าประกวดการแข่งขันงานฝีมือ ซึ่งผลออกมาว่าได้ที่ 1 หลังจากวันนั้นก็มียุคค้าตอบรับเป็นจำนวนมาก จึงได้ขยายตัวไปตลาดของตนเองจนในที่สุดขยายตัวไปยังต่างประเทศ จึงต้องทำให้มีการผลิตที่มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่า ขั้นตอนการขยายตัว การเจริญเติบโต และการขยายกิจกรรมของกลุ่ม ระดมทรัพยากรจากภายใน และภายนอกชุมชนใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันในการสร้างเครือข่ายของกลุ่ม (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) 4) ขั้นตอนความสามัคคี พบว่า ขั้นตอนความสามัคคีเป็นขั้นที่สำคัญกันมากเลยทีเดียวซึ่งภายในกลุ่ม จักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จมีส่วนร่วมกับการกลุ่มเครือญาติให้ความร่วมมือมาด้วยดีตลอดมา ทุกคนในกลุ่มจักสานย่านลิเภาต้องมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการร่วมมือการทำงานเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้น จึงจะช่วยให้การทำงานลุล่วงสำเร็จได้ดี ทำให้มีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา เรื่อง กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่า ขั้นตอนความสามัคคี คือ พลัง หลังจากกลุ่มมีความเข้มแข็งขึ้น ทำให้สามารถระดมความร่วมมือจากกลุ่มของตนเอง ซึ่งเรียกว่า “องค์กรพันธมิตร” รูปแบบของการแสดงพลังความสามัคคี ในรูปแบบระดมความร่วมมือ ยังเป็นไปในรูปแบบของการต่อรองอำนาจอีกด้วย และโดยทั่วไปแล้วเป็นไปตามหลักธรรมชาติว่า กลุ่มของชุมชนใดที่มีความเข้มแข็งมากก็จะสำแดงพลังของกลุ่มออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ได้มาก นอกจากนี้ยังสามารถระดมความสามัคคี และการยอมรับจากคนนอกได้มากยิ่งขึ้น (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543)

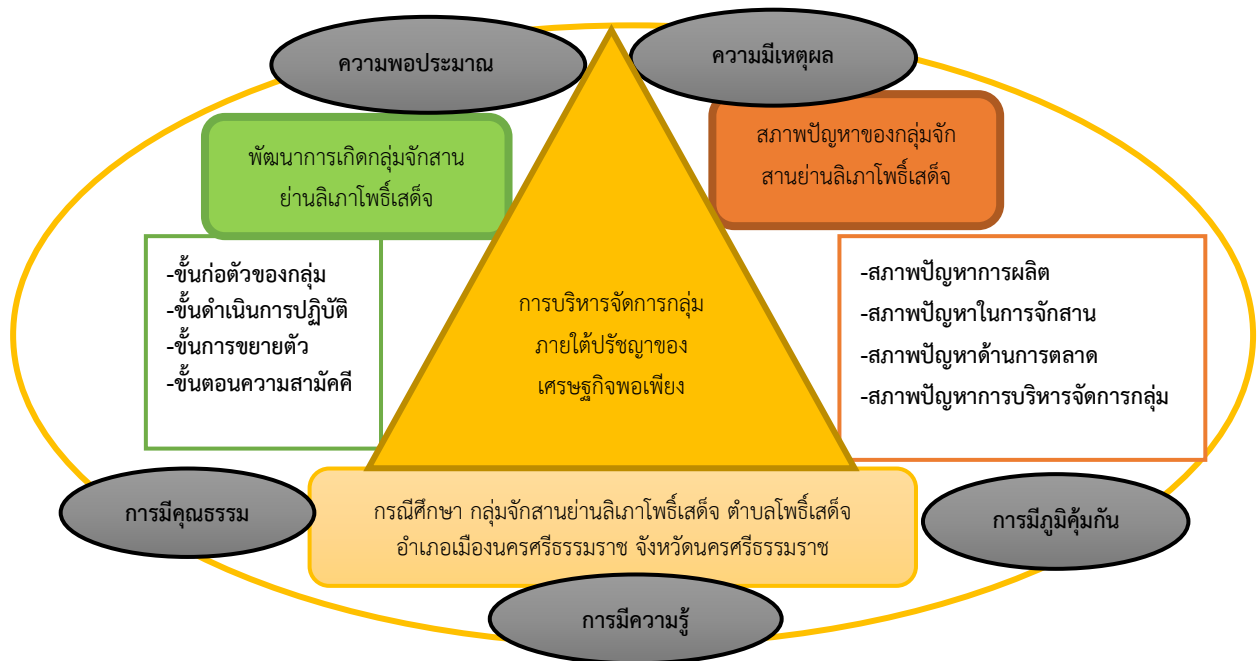
สภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ 1) ปัญหาการผลิต พบว่า ทางกลุ่มมีปัญหาในด้านการผลิต เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการหาย่านลิเภาซึ่งในบางช่วงจะขาดแคลนย่านลิเภาที่ใช้ในการจักสาน ทำให้ต้องซื้อย่านลิเภามาจากภายนอกชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง รูปแบบการบริหาร และการจัดการการสื่อสารต่อผู้ประกอบการ SMEs ของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่า การบริหารการผลิตจะต้องสามารถสนองตอบต่อความต้องการของลูกค้าได้ปรีชาญาณที่ว่า ลูกค้าเป็นฝ่ายถูกเสมอจะเป็นจริงเสมอเมื่อลูกค้าได้ซื้อสินค้านั้น ๆ แล้วพบว่า คุณสมบัติไม่ตรงกับความต้องการ หรือการใช้งาน คุณภาพไม่ตรงตามที่โฆษณาไว้ ซ่อมแซมได้ยากขายในราคาที่สูงกว่าต้นทุนมาก (มนตรี วิธโรโท, 2546) 2) ปัญหาในการจักสาน พบว่า การจักสานย่านลิเภาเป็นชิ้นงานที่ต้องใช้ความประณีตละเอียดอ่อน และความอดทนเป็นอย่างมากในการจักสาน ซึ่งปัญหาต้องใช้ระยะเวลาในการทำที่ค่อนข้างยาวนาน และปัญหาอีกอย่างหนึ่งมีกลุ่มคนบางส่วนที่มีอายุเยอะแล้วทำให้ดวงตามองเห็นเส้นย่านลิเภาไม่ชัด ซึ่งย่านลิเภานั้นมีด้วยกันทั้งหมด 3 สีใน 2 เส้น ด้านนอกจะมีสีเขียว 2 ประเภท และด้านในมีสีดำกับสีน้ำตาล ซึ่งถ้าสายตาไม่ดีก็อาจจะแยกสีได้ค่อนข้างที่จะยากสักนิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง บรรลุภัณฑ์กับการส่งออก ผลการศึกษา พบว่า บรรลุภัณฑ์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขั้นตอนหลักในการดึงดูด หรือเรียกความสนใจจากผู้บริโภค โดยเฉพาะปัจจุบันที่การผลิตสินค้าหรือบริการให้ความสำคัญกับผู้บริโภค (Consumer Oriented) บรรลุภัณฑ์หมายถึงวัสดุใด ๆ ที่นำมาใช้สำหรับห่อหุ้มป้องกันลำเลียง จัดส่ง และนำเสนอสินค้าตั้งแต่วัตถุดิบถึงสินค้า (สมพงษ์ เพื่องอารมณ, 2550) 3) ปัญหาการตลาด พบว่า มีปัญหาจากสื่อออนไลน์โดยการมี

บุคคลอื่นที่อ้างตัวขึ้นมา และนำสินค้าของทางกลุ่มการจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จไปโพสจำหน่ายสินค้าแต่ไม่มีการส่งสินค้านั้นไปให้กับคนที่สั่ง ทำให้กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จได้เกิดการเสียชื่อเสียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การคงอยู่ของร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิมในจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ประจำทุกปีก็คือ ราคาพืชตกต่ำ และให้รัฐบาลเข้าไปแก้ไขเพราะราคาที่ขายได้ต่ำไม่คุ้มต้นทุนการผลิตพืชผลที่เคยมีปัญหา เช่น ข้าว ถั่วเหลือง ปาล์มน้ำมัน กาแฟ ยางพารา พริกไทย หอมหัวใหญ่ และกระเทียม (ธีรพล กาญจนธัญรัตน์, 2554) และ 4) ปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า มีสมาชิกในกลุ่มยังขาดความรู้และความเข้าใจในการทำงานของระบบกลุ่มจึงทำให้เกิดการทำงานที่ล่าช้า และอีกส่วนหนึ่งก็คือ แยกงานไปทำที่บ้านของตนเองต่างคนต่างทำทำให้การจักสานย่านลิเภา บางส่วนนำไปจำหน่ายตามท้องตลาดไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งธุรกิจชุมชน โครงการทดลองบริษัทธุรกิจชุมชนหัวไทร ตำบลเขาพังไกร อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษา พบว่า การบริหารจัดการเกี่ยวกับวิสาหกิจชุมชนแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านระบบเงิน ชุมชนมีความสามารถในการระดมเงินทุนจากแหล่งต่าง ๆ และสะสมทุน 2) ด้านระบบงาน การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน สามารถที่จะประสบผลสำเร็จได้ ต้องมีการจัดการโครงสร้างการบริหาร โดยมีการแบ่งสายงาน แบ่งออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ เพื่อการควบคุม และดูแลงานได้อย่างชัดเจน และ 3) ด้านระบบบุคลากร ในการบริหารงานของวิสาหกิจชุมชนส่วนใหญ่ มักจะไม่มีสายงานของการบังคับบัญชาที่ชัดเจน เนื่องจากบุคลากรที่เป็นลูกจ้างหรือพนักงานของวิสาหกิจชุมชนมีน้อย บุคลากรของกลุ่มส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิก และกรรมการการสั่งการ การบังคับบัญชา (ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ, 2542)

จากการศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง 1) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า ทางกลุ่มไม่ต้องไปซื้อย่านลิเภา สามารถที่หาได้ไปตามในป่าจึงทำให้ทางกลุ่มไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย อีกอย่างหนึ่งในป่าก็มีหวายซึ่งทำให้ทางกลุ่มประหยัดค่าใช้จ่ายได้เยอะมาก ลงทุนแค่บางส่วนเท่านั้น เราได้มีการวางขายในสื่อออนไลน์เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการไปเช่าที่ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ผลการศึกษา พบว่า การดำรงชีวิตให้เหมาะสม ซึ่งควรจะมี ความพอประมาณ ทั้งการหารายได้ และพอประมาณในการใช้จ่าย 2) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า ไม่ว่าภายในกลุ่มจักสานย่านลิเภาของเรา เกิดปัญหาใด ๆ ขึ้นมา สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะพูดคุย และบอกกล่าว ตักเตือนด้วยกันโดยการใช้เหตุผลเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ผลการศึกษา พบว่า ความมีเหตุผล เป็นการพิจารณาและตัดสินใจเกี่ยวกับระดับความพอเพียงจะต้องพิจารณาไปในทางที่เป็นเหตุและผล ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำนั้น ๆ โดยต้องคำนึงถึงผลต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมาด้วยความถูกต้องรอบคอบและถี่ถ้วน ไม่ว่าจะทำอะไร เราต้องมีเหตุผล มีความคิดอย่างรอบคอบ ในสิ่งตนเองกำลังกระทำ (บุษยา มั่นฤกษ์, 2556) 3) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า มีการขยายส่งเสริมในการพัฒนากลุ่มที่ยั่งยืน ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มจักสานย่านลิเภาจะส่งเสริมให้ชาวบ้านทำประกอบอาชีพเป็นหลัก เพื่อที่จะทำให้กลุ่มมีความมั่นคงมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ผลการศึกษา พบว่า มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี คือ การเตรียมตัวเตรียมกายให้พร้อมต่อผลกระทบ อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงด้าน ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น คำนึงถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เช่น เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ต้องมีการเตรียมตัว และยอมรับ ผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ควรมีการวางแผน และพร้อมรับผลกระทบที่จะตามมา (บุษยา มั่นฤกษ์, 2556) 4) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า ทางกลุ่มได้ไปศึกษาดูงานแหล่งสถานที่ต่าง ๆ และนำความรู้เหล่านั้นไปพัฒนากลุ่มของตัวเอง หลังจากนั้นทางกลุ่มมีการจัดอบรมต่าง ๆ ที่ให้ความรู้แก่สมาชิกในกลุ่ม 5) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า มีความจริงใจความซื่อสัตย์ พูดจริงทำจริง มีความอดทนตั้งใจ

ทำหน้าที่ของตนเองด้วยความขยันหมั่นเพียรเข้มแข็งไม่หวั่นไหวในจุดมุ่งหมาย ผึกหัดแก้ไขบกพร่อง ปรับปรุงตนเองให้เจริญก้าวหน้าด้วยปัญญาความรู้

องค์ความรู้ใหม่

ภาพที่ 4 การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

จากการศึกษาสามารถสรุปเป็นองค์ประกอบความรู้ได้ การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จะแบ่งออกด้วยกัน 3 ข้อด้วยกัน 1) พัฒนาการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ซึ่งประกอบด้วย 1.1) ขั้นตอนก่อตัวกลุ่ม บ่งบอกถึงว่ากลุ่มเริ่มก่อตั้งกลุ่มเมื่อ พ.ศ. ไต 1.2) ขั้นตอนการปฏิบัติ บ่งบอกว่าภายในกลุ่มมีวิธีการปฏิบัติอย่างไรบ้าง 1.3) ขั้นตอนการขยายตัว บ่งบอกถึงว่ากลุ่มมีการขยายตัวในตลาดไทยหรือต่างประเทศหรือไม่ และ 1.4) ขั้นตอนความสามัคคี บ่งบอกถึงสมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมให้ความร่วมมือ ให้ความสามัคคีหรือไม่ 2) สภาพปัญหาของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์ ซึ่งประกอบด้วย 2.1) สภาพปัญหาการผลิต บ่งบอกถึงการผลิตจักสานย่านลิเภามีปัญหาในการผลิตตรงไหนบ้าง 2.2) สภาพปัญหาในการจักสาน บ่งบอกถึงการจักสานของย่านลิเภาว่ามีปัญหาในการจักสานตรงไหนบ้าง การจักสานจะต้องใช้หลักการความประณีตระนองเป็นอย่างมาก 2.3) สภาพปัญหาด้านการตลาด บ่งบอกว่าถ้านำสินค้าที่ทำด้วยจักสานย่านลิเภาจะมีปัญหาในการส่งออกตลอดไทยหรือไม่ และ 2.4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม บ่งบอกได้ว่าทางกลุ่มมีปัญหาทั้งหรือไม่ และ 3) การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งประกอบด้วย 3 หัว 2 เงื่อนไข 3.1) พอประมาณ คือ ความพอดีต่อสิ่งที่จำเป็น 3.2) มีเหตุผล คือ การตัดสินใจดำเนินการเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลตามหลักวิชาการมาใช้ 3.3) มีภูมิคุ้มกันที่ดี คือ การเตรียมตัวให้พร้อมรับต่อผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ 3.4) ความรู้ คือ สิ่งที่สั่งสมจากการศึกษา ค้นคว้า เรียนรู้ รวมทั้งความสามารถในเชิงปฏิบัติ และ 3.5) คุณธรรม คือ ความดีงามที่ปลูกฝังขึ้นในจิตใจ ซึ่งเหล่านี้ไปจะครอบคลุมกับการพัฒนาการเกิดกลุ่ม และสภาพปัญหาของกลุ่ม สามารถนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจไปใช้ในชีวิตประจำวันอนาคตข้างหน้าได้

สรุปและข้อเสนอแนะ

พัฒนาการการเกิดกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ กรณีศึกษา กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช 1) ขึ้นก่อตั้งของกลุ่ม กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2545 และสมาชิกในหมู่บ้านร่วมกัน และฝึกการทำจักสานย่านลิเภาเพื่อหารายได้เสริม เงินที่ได้จากการขาย ได้นำมาเป็นค่าเล่าเรียนเสริมสวย เวลาว่างจากงานเสริมสวยจะทำจักสานย่านลิเภาเป็นประจำ จนลูกค้าที่ได้พบเห็นเกิดสนใจและเอ็นดู จึงซื้อเพื่อสนับสนุนความสามารถ และได้จัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จขึ้น 2) ขั้นตอนการปฏิบัติ หลังจากการรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ หลังจากนั้นมีการรวมตัวขึ้นมาในเครือญาติ และได้ขยายตัวทางตลาดมากขึ้นโดยทางกลุ่มจะรับสมาชิกคนในชุมชนที่มีฝีมือที่สำคัญไม่มีรายได้ 3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม โดยได้มีการขยายตัวตั้งแต่ พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน และได้ขยายตัวไปตลาดของตนเองจนในที่สุดขยายตัวไปยังต่างประเทศ และ 4) ขั้นตอนความสามัคคี กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จมีส่วนร่วมในกลุ่มเครือญาติให้ความร่วมมือด้วยดีกันตลอดมา เพราะทุกคนในกลุ่มจักสานย่านลิเภาต้องมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการร่วมมือการทำงานเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สภาพปัญหาของกลุ่ม พบว่า 1) สภาพปัญหาการผลิต ทางกลุ่มมีปัญหาในด้านการผลิต เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการหาย่านลิเภาซึ่งในช่วงจะขาดแคลน ย่านลิเภาที่ใช้ในการจักสาน ทำให้ต้องซื้อย่านลิเภาจากภายนอกชุมชน 2) สภาพปัญหาในการจักสาน การจักสานย่านลิเภาเป็นชิ้นงานที่ต้องใช้ความประณีตละเอียดอ่อน และความอดทนเป็นอย่างมากในการจักสาน ซึ่งปัญหาต้องใช้ระยะเวลาในการทำที่ค่อนข้างยาวนาน และปัญหาอีกอย่างหนึ่งมีกลุ่มคนบางส่วนที่มีอายุเยอะแล้วและสามารถทำให้ดวงตามองเห็นไม่ชัดของเส้นย่านลิเภา ซึ่งย่านลิเภานั้นมีด้วยกันทั้งหมด 3 สีใน 2 เส้น ด้านนอกจะมีสีเขียว 2 ประเภท และด้านในมีสีดำกับสีน้ำตาล ซึ่งถ้าสายตาไม่ดีก็อาจจะแยกสีได้ค่อนข้างที่จะยากสักนิด 3) สภาพปัญหาด้านการตลาด มีปัญหาจากสื่อออนไลน์โดยการมีบุคคลอื่นที่อ้างตัวขึ้นมา และนำสินค้าของทางกลุ่มการจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จไปโพสต์จำหน่ายสินค้าแต่ไม่มีการส่งสินค้านั้นไปให้กับคนที่สั่ง ทำให้กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จได้เกิดการเสียชื่อเสียง และ 4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม มีสมาชิกในกลุ่มยังขาดความรู้ และความเข้าใจในการทำงานของระบบกลุ่มจึงทำให้เกิดการทำงานที่ล่าช้าและอีกส่วนหนึ่งก็คือแยกงานไปทำที่บ้านของตนเองต่างคนต่างทำทำให้การจักสานย่านลิเภา บางส่วนนำไปจำหน่ายตามท้องตลาดไม่ได้ การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่ม ได้แก่ 1) หลักการบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ ไม่ต้องไปซื้อย่านลิเภา แต่สามารถไปหาได้ตามในป่าจึงทำให้ทางกลุ่มไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย 2) หลักการบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล ไม่ว่าภายในกลุ่มจักสานย่านลิเภาของเรา เกิดปัญหาใด ๆ ขึ้นมาสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะพูดคุยและบอกกล่าวตักเตือนด้วยกันโดยการใช้เหตุผลเป็นหลัก 3) หลักการบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน มีการขยายส่งเสริมในการพัฒนากลุ่มที่ยั่งยืน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มจักสานย่านลิเภาจะส่งเสริมให้ชาวบ้านทำประกอบอาชีพเป็นหลัก เพื่อที่จะทำให้กลุ่มมีความมั่นคงมากขึ้น 4) หลักการบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ ทางกลุ่มได้ไปศึกษาดูงานแหล่งสถานที่ต่าง ๆ และนำความรู้เหล่านั้นไปพัฒนากลุ่มของตัวเอง หลังจากนั้นทางกลุ่มมีการจัดอบรมต่าง ๆ ที่ให้ความรู้แก่สมาชิกในกลุ่ม และ 5) หลักการบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม มีความจริงใจความซื่อสัตย์ พูดจริงทำจริง มีความอดทนตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองด้วยความขยันหมั่นเพียรเข้มแข็งไม่หวั่นไหวในจุดมุ่งหมาย ฝึกหัดแก้ไขพร่อง ปรับปรุงตนเองให้เจริญก้าวหน้าด้วยปัญญาความรู้ ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปคือ 1) ควรศึกษา แนวทางการพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานของกลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ บ้านพระมงกุฎ หมู่ที่ 1 ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช 2) ควรศึกษา แนวทางการถ่ายทอดภูมิปัญญาการทำจักสานย่านลิเภา บ้านพระมงกุฎ หมู่ที่ 1 ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช

เอกสารอ้างอิง

- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. (2542). ธุรกิจชุมชน: เส้นทางที่เป็นไปได้. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ธีรพล กาญจนธัญรัตน์. (2554). กลยุทธ์การคงอยู่ของร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิมในจังหวัดชลบุรี. ใน วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจสำหรับผู้บริหาร. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุษยา มั่นฤกษ์. (2556). การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนาสังคม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2543). กระบวนการ และเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- มนตรี ฐิธิไธ. (2546). รูปแบบการบริหาร และการจัดการการสื่อสารต่อผู้ประกอบการ SMEs ของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. ใน วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารสื่อสารมวลชน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมพงษ์ เพื่องอารมณ์. (2550). บรรลุภัณฑ์กับการส่งออก. กรุงเทพมหานคร: จามจุรีโปรดักส์.

**การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา***
**GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY
CASE STUDY OF CURRY PASTE GROUP OF BAN KLANG PHATTHANA COMMUNITY**

กীরติกร นุ่นทิพย์

Geeratikorn Nunthip

ณัฐพล เขียดเขียว

Nattaphon Khiadkhiaw

จิตติมา ดำรงวัฒนะ

Jittima Damrongwattana

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

อนุชิต ปราบพาล

Anuchit Prabpran

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

E-mail: jittima_dam@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาการเกิดกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครศรีธรรมราช 2) ศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครศรีธรรมราช และ 3) ศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครศรีธรรมราชโดยเก็บข้อมูลจาก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 2 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) เครื่องบันทึกภาพ เป็นการใช้กล้องถ่ายรูปเพื่อถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐานในการวิจัย 2) บันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ 3) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บรวบรวมข้อมูล และ 4) เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกระหว่างสัมภาษณ์ วิเคราะห์ ข้อมูลเชิงเนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มเครื่องแกงของชาวบ้านในชุมชนบ้านกลางพัฒนา มีพฤติกรรมในการตัดสินใจ เลือกซื้อสินค้าที่ไม่แน่นอน สมาชิกในครอบครัวเป็นผู้มีอิทธิพล ต่อการตัดสินใจซื้อ ส่วนใหญ่มีเหตุผลในการซื้อเพราะใกล้บ้าน สะดวก เหตุผลที่ซื้อเพราะ สามารถนำไปประกอบอาหารได้ และ 2) กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้เรื่องเครื่องแกง ในพื้นที่ชุมชนบ้านกลางพัฒนา ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านสินค้า รองลงมาคือ ด้านราคา และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการจำหน่ายสินค้าข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการสร้างเครือข่ายในชุมชน และในการตลาด มีการจัดตั้งกลุ่มให้มีการสอนในเรื่องกระบวนการผลิต เครื่องแกงและเพื่อสร้างรายได้ และมีการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มตามสื่อต่าง ๆ เพื่อเป็นการเปิดตลาดให้กว้างขึ้น

คำสำคัญ: เศรษฐกิจพอเพียง, กลุ่มเครื่องแกง, ชุมชนบ้านกลาง

Abstract

This study has the objectives to 1) study the development of the curry paste group, La-ai Sub-district, Chawang District, Nakhon Si Thammarat Province, 2) study the problem conditions of the curry paste group, La-ai Sub-district, Chawang District, Nakhon Si Thammarat Province, 3) study the management of the group under the Philosophy of Sufficiency Economy of the curry paste group in La-ai Sub-district, Chawang District, Nakhon Si Thammarat Province. The researcher collected data from two key informants. The tools used in the research included 1) a video recorder, which was the use of a camera to take pictures as evidence for research; 2) observation records, which were forms used to observe the interviews or observe the interviewees answering questions; 3) an interview form, which was a form in which the researcher has asked questions in order to collect data, and 4) a voice recorder, which was an audio recording equipment of the interview due to sometimes taking notes during the interview. This research was conducted with content analysis. The results of the research found that 1) the sample group in the curry paste group of villagers in the Ban Klang Phatthana community had decision-making behavior with uncertain behavior when choosing the product. Family members were influential in the purchasing decision. Most of the reasons for purchasing were because it was close to home and convenient. The reason for purchasing is it can be used for cooking. 2) The sample group had a high level of knowledge about curry paste within the area of Ban Klang Phatthana community in La-ai Sub-district, Chawang District, Nakhon Si Thammarat Province. Overall, it was at a quite high level. When considering each aspect, it was found that the aspect with the highest average was the product aspect, followed by the price aspect, and the aspect with the lowest average was in terms of product sales. The suggestion indicated that there should have been a network in the community and in marketing. The group should have been established to teach about the curry production process and to generate income. The group's products should have been publicized in various media in order to open the market to a wider audience.

Keywords: Sufficiency Economy, Curry Paste Group, Ban Klang Community

บทนำ

ในยุคปัจจุบันที่โลกมีความผันผวนอย่างมาก ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 ทรงชี้แนวทางการดำเนินชีวิตให้แก่ปวงชนชาวไทยมาเป็นระยะเวลานาน ในช่วงตั้งแต่ก่อนการเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ เพื่อมุ่งให้พสกนิกรได้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างยั่งยืน มั่นคง และปลอดภัย ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามกระแสโลกาภิวัตน์ มาเป็นแนวทาง (กองทัพเรือภาคที่ 2, 2564) ซึ่งได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในทุกบริบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชุมชนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเน้นย้ำถึงความสำคัญของการพึ่งพาตนเอง การพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เมื่อนำปรัชญานี้ไปใช้ในการบริหารจัดการกลุ่มชุมชน จะช่วยให้กลุ่มมีความเข้มแข็งและสามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน The Sustainable Development Goals (SDGs) ประกอบด้วย 17 เป้าหมายเพื่อให้แน่ใจว่าโลกจะดีขึ้นภายในปี 2573 เป้าหมายเหล่านี้ คือ การเรียกร้องให้มีการดำเนินการเพื่อ ยุติความยากจน ปกป้องโลก และทำให้ทุกคนมีความสงบสุข และความมั่งคั่ง เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมี แนวทางและเป้าหมายที่ชัดเจนสำหรับทุกประเทศเพื่อให้สอดคล้องกับลำดับความสำคัญในการพัฒนาของตนเอง ว่าควรเลือกทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงชีวิต ชุมชน และสังคมต่อไป โดยเป้าหมายหมายเลขที่ 8 ส่งเสริมการ เติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่ และมีผลิตภาพ และการมีงานที่เหมาะสม สำหรับทุกคน โดยตระหนักทำให้การเติบโตทางเศรษฐกิจต่อประชากรมีความยั่งยืนตามบริบทของประเทศ ส่งเสริมนโยบายที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่สนับสนุนกิจกรรมที่มีผลิตภาพ การสร้างงานที่เหมาะสม ความเป็น ผู้ประกอบการ ความสร้างสรรค์และนวัตกรรม และส่งเสริมการเกิดรวมถึงการเติบโตของวิสาหกิจรายย่อย ขนาดเล็ก และขนาดกลาง ซึ่งรวมถึงผ่านทางการเข้าถึงบริการทางการเงิน (คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2564) ทางด้านยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีวิสัยทัศน์ประเทศไทย ว่า “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทฤษฎาการธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาอย่างสมดุล มีเสถียรภาพและยั่งยืน (ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561 - 2580, 2561)

กรณีศึกษาของกลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนาได้นำหลักการของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมา ปรับใช้ในทุก ๆ ด้านของการดำเนินงาน ไม่ว่าจะเป็นการผลิต การตลาด การจัดการการเงิน และการพัฒนาชุมชน กลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา จัดตั้งกลุ่มขึ้นมาเมื่อปี พ.ศ. 2563 จึงเล็งเห็นว่าประชากรในหมู่บ้าน ค่อนข้างที่จะว่างงานกันเยอะ จึงอยากสนับสนุนให้ประชากรมีรายได้เสริม เพื่อการดำรงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น น้อมนำยึดหลักคำสอนของเศรษฐกิจพอเพียง จึงได้มีการคิดค้นว่าจะทำอะไรที่มีผลตอบรับดี สามารถจำหน่ายได้ มีต้นทุนที่พอ มีความต้องการทางตลาด จึงได้มีการประชุมเสนอแนะจากเสียงข้างมากออกมา เป็นการทำ เครื่องแกง เพราะเครื่องแกงเป็นวัตถุดิบที่ใช้กันทุกบ้าน จึงได้ก่อตั้งศูนย์การเรียนรู้มาจนถึงปัจจุบันนี้ เพื่อให้เกิด พัฒนาได้อย่างยั่งยืน มีรายได้ที่มั่นคง และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาการเกิดกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอนางัว จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอนางัว จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มเครื่องแกง ตำบลละอาย อำเภอนางัว จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกง ของชุมชนบ้านกลางพัฒนา

1. ประชากรผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

- 1.1 ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ นางศศิณัฐ แก้วมณี
- 1.2 ผู้ให้ข้อมูลรอง คือ นางสาวชนิษฐา วงศ์พิพันธ์ และนายสันติ ศิริจิตร

2. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล

2.1 เครื่องบันทึกภาพ เป็นการใช้กล้องถ่ายรูปเพื่อถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐานในการวิจัย เพราะขณะสัมภาษณ์อาจจะต้องใช้กล้องถ่ายรูปในการเก็บภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

2.2 บันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์ หรือเพื่อสังเกตการตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าตอบตรงประเด็น และตามข้อมูลจริงเท็จ เป็นการสังเกตกำหนดแนวทางโดยการใช้สายตา

2.3 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บบันทึกข้อมูลในการวิจัยพร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด และตรงประเด็นมากที่สุด

2.4 เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์ เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกระหว่างสัมภาษณ์ไม่ทัน ก็ยังมีเครื่องบันทึกเสียงเป็นเครื่องสำรองข้อมูลได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 สำรวจพื้นที่ในชุมชนเพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นก่อน หลังจากนั้นจึงไปสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มสตรีบ้านไทรเพทาย

3.2 สร้างความสัมพันธ์ และแนะนำตัวเบื้องต้นเพื่อนำไปสู่การปรับตัวให้เข้ากับชุมชน

3.3 ประสานงานโดยใช้เครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลรายละเอียดแบบเจาะลึกโดยนัดวัน เวลา และสถานที่ จากนั้นผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลและรายละเอียดแต่ละประเด็น โดยพบปะพูดคุยกับกลุ่มเป้าหมาย พร้อมถ่ายภาพประกอบ

3.4 รวบรวมวิเคราะห์ และสรุปผล หากปรากฏว่าขาดรายละเอียดข้อมูลส่วนใดก็ไปเก็บข้อมูลเพิ่มเติม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา ถูกต้องเรียบร้อยแล้ว จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ผู้ทำการวิจัยทำการศึกษา และนำมาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. พัฒนาการการเกิดกลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา

1.1 ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า ก่อตั้งกลุ่มเมื่อปี 2563 ที่เล็งเห็นถึงความลำบากของสมาชิกในชุมชน จึงอยากให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมจากการว่างงาน และเป็นการส่งเสริมอาชีพให้กับชาวบ้าน จึงได้มีการจัดประชุมวางแผน และฟังความคิดเห็นเสียงข้างมากของชาวบ้าน ผลตอบรับออกมาดี ก็เลยมีการก่อตั้งกลุ่มขึ้นมา และได้ดำเนินเรื่องของงบประมาณเพื่อมาสร้างกลุ่มให้เจริญเติบโตขึ้น เมื่อกลุ่มมีการเจริญเติบโตขึ้นมาในระดับหนึ่ง จัดให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ในชุมชน และได้มีผู้ที่สนใจจะศึกษาเข้ามาเก็บเกี่ยวข้อมูลกันมากขึ้น

1.2 ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า หลังจากที่ได้ผลตอบรับออกมาดี คือชาวบ้านให้ความสนใจ และเข้าร่วมเป็นสมาชิกก็เลยทำการของงบประมาณไปเพื่อมาจัดทำสินค้า จึงได้มีการวางแผนประชุมกันอีกครั้งเพื่อถูกใจของลูกค้า และได้มีการแบ่งหน้าที่กันไปแต่ละฝ่าย

1.3 ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า เปิดโอกาสให้สมาชิก หรือบุคคลภายนอกได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้การทำเครื่องแกง จึงทำให้เผยแพร่ไปทั่ว แล้วก็มีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุน ทางกลุ่มเองก็ยังรับผู้ที่สนใจได้เข้ามามีส่วนร่วม และมีการขยายตัวไปทางด้านตลาดมากขึ้น ผู้ที่สนใจก็ทยอยมาสั่งจองเยอะขึ้น

1.4 ขั้นการมีส่วนร่วม พบว่า การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานสมาชิกทุกคนมีความร่วมมือกันเป็นอย่างดี ทุกคนมีสิทธิ ส่วนร่วมเท่าเทียมกันหมด หน้าที่ของใครก็รับผิดชอบในส่วนตรงนั้น มีการปรึกษาหารือกันตลอดที่ไม่เข้าใจ หรือบกพร่องตรงไหนในส่วนที่ตนรับผิดชอบ แต่ละคนก็มีความพยายามตั้งใจในการทำงาน

2. สภาพปัญหาของกลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา

2.1 สภาพปัญหาการผลิต พบว่า การขาดงบประมาณ หรือยื่นคำขอของงบประมาณไปแล้วแต่งบมาช้า จึงทำให้การผลิตล่าช้า และอีกปัญหาที่พบได้บ่อยคือ เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ค่อนข้างที่จะเสื่อมสภาพ เช่น กะเทียม เครื่องบด จึงทำให้ไม่สามารถที่จะทำงานต่อได้ ต้องรอการซื้อสินค้าเครื่องมือใหม่เท่านั้น เพื่อทำงานจะทำให้สินค้าดูไม่สวย จึงต้องมีการแก้ทำใหม่ และงานที่แก้แล้วก็ออกไม่ดูเป็นธรรมชาติ

2.2 สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า บรรจุภัณฑ์ไม่เหมาะสมกับสินค้า กลิ่น เสีย ได้ง่าย และเป็นถุงพลาสติกที่ใช้ใส่เครื่องแกง ซึ่งเป็นถุงพลาสติกธรรมดาทั่วไป ต้องการให้มีรูปทรงที่สวยงามกว่านี้ แต่ด้วยงบประมาณที่ไม่เพียงพอ

2.3 สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า สินค้าเป็นที่ต้องการของทางตลาดก็จริง แต่ด้วยปัจจัยที่ว่า เครื่องแกงมีผู้ผลิตกันเยอะ จึงทำให้เป็นปัญหาในการวางจำหน่าย ผู้ซื้อบางคนสนใจของผู้อื่นมากกว่าของตน เนื่องจากราคาที่ไม่สามารถต่อสู้กับผู้ขายรายอื่นได้ จึงทำเป็นปัญหาทางด้านตลาดที่ผู้ซื้อมักจะต้องเลือกสิ่งที่ถูก แต่ไม่ได้คุณภาพ แต่ผู้ซื้อไม่คำนึงถึงสินค้าที่แพง แต่มีคุณภาพ สามารถใช้ได้นาน

2.4 สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า มีกฎ กติกา ภายในกลุ่ม โดยให้ความเป็นธรรมกับสมาชิกทุก ๆ คนและในกลุ่มมักพบปัญหาเหล่านี้คือ เช่น ปัญหาในเรื่องของเวลา เนื่องจากการผลิตสินค้าที่จำนวนมาก ซึ่งการบดเครื่องให้เข้ากัน ต้องใช้เวลา และใส่ใจทุกรายละเอียด จึงต้องทำงานแข่งกับเวลาเมื่อมือเดือรี่เข้าจำนวนมาก จึงต้องเร่งรีบในการทำงาน ซึ่งยังเห็นว่า ยังบริหารจัดการกลุ่มได้ไม่ดีเท่าที่ควร ต่อให้สมาชิกมีน้อย ก็ต้องมุ่งมั่นในการทำงาน เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลา

3. การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา

3.1 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า การทำงานเป็นกลุ่ม เป็นทีมที่ดีต้องมีความพอประมาณ เหมาะสมพอดีกับการใช้ชีวิต ทำงานของตนเอง ไม่ไปวุ่นวายกับงานของคนอื่น รู้จักพอดีในตนเอง ไม่เอาตนเองไปแข่งกับใคร

3.2 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า อยากให้สมาชิกมีรายได้ เพิ่มรายได้ เพื่อเป็นการอยู่รอดของสมาชิกในกลุ่ม และเป็นการส่งเสริมให้กับกลุ่มไปสู่เขตที่กว้างขึ้น และรับฟังสมาชิกในกลุ่มทุก ๆ คน และพร้อมที่จะปฏิบัติต่อแนวทางนั้น ๆ และจำเป็นที่จะต้องคิดที่รอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นทำอะไรต้องมีเหตุผล และมีการปรึกษากันภายในกลุ่มก่อน”

3.3 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า การเตรียมตัวให้พร้อมต่อผลกระทบที่กำลังจะตามมา พร้อมทั้งแนวทางที่จะสามารถแก้ไข แต่ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ก่อนว่าจะเป็นอย่างไร เมื่อมีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้น ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ต้องเปิดใจยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น

3.4 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า การทำงานเป็นกลุ่มจะต้องมีความเข้มแข็ง ต้องรู้ เข้าใจ และปฏิบัติในการทำงานให้ได้ เมื่อบกพร่องก็จะมี การเข้าอบรม เพื่อฝึกการพัฒนาทักษะตัวเองให้เกิดความรู้ เพื่อนำมาประกอบอาชีพได้

3.5 การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า การทำงานเป็นกลุ่มต้องยึดหลักคุณธรรม เป็นสำคัญ ต้องซื่อสัตย์ สุจริตกับทุกคน และซื่อสัตย์กับงาน ใส่ใจในการทำงาน ซึ่งการบริหารจัดการกลุ่มต้องมีความพอเพียง ความเพียร ความอดทน เสมอต้นเสมอปลายกับผู้ร่วมงาน ใช้สติปัญญา ในการแก้ไขปัญหา นั้น ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ปล่อยปละละเลยให้งานเล็ก ๆ เป็นงานที่ใหญ่จนไม่สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้

ภาพที่ 1 แสดงภาพผลิตภัณฑ์เครื่องแกง

อภิปรายผล

1. พัฒนาการการเกิดกลุ่ม 1) ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า ก่อตั้งกลุ่มเมื่อปี 2563 ที่เล็งเห็นถึงความลำบากของสมาชิกในชุมชน จึงอยากให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมจากการว่างงาน และเป็นการส่งเสริมอาชีพให้กับชาวบ้าน จึงได้มีการจัดประชุมวางแผน และฟังความคิดเห็นเสียงข้างมากของชาวบ้าน ผลตอบรับออกมาดีก็เลยมีการก่อตั้งกลุ่มขึ้นมา และได้ดำเนินเรื่องของงบประมาณเพื่อมาสร้างกลุ่มให้เจริญเติบโตขึ้น เมื่อกลุ่มมีการเจริญเติบโตขึ้นมาในระดับหนึ่ง จัดให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ในชุมชน และได้มีผู้ที่สนใจจะศึกษาเข้ามาเก็บเกี่ยวข้อมูลกันมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปาริชาติ วลัยเสถียร เรื่อง กระบวนการ และเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่า ขั้นตอนตัวของกลุ่มที่เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนกระทั่งกลายเป็นการกระตุ้นจิตสำนึกให้ตระหนักถึงสิ่งที่เผชิญอยู่ เกิดแกนนำในการประสานความสนใจร่วมในการรวมกลุ่ม (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) พบว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ บัณฑิต อ่อนดำ เรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนาชนบท กล่าวว่า ประสพการณ์จากโครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเกษตรกรในงานพัฒนา (SFPP) พบว่า กระบวนการกระตุ้นให้เกิดกลุ่มของเกษตรกรรายย่อยนั้น ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมกลุ่ม (Pre Group Stage) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่เกษตรกรตำบลเข้าไปสร้างความคุ้นเคย การยอมรับ และความไว้วางใจ จากชุมชน (บัณฑิต อ่อนดำ, 2533) รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรา ปะลาวัน เรื่อง การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชนผู้ประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษากลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง พบว่า หลังจากที่บ้านเกาะมุกด์ได้รับความเสียหายจากคลื่นยักษ์สึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 และชุมชนได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการช่วยเหลือให้ตั้งกลุ่มอาชีพเพื่อให้ชาวบ้านมีรายได้เสริม เนื่องจากรายได้จากการประมงซึ่งเป็นอาชีพหลักลดน้อยลง ปัจจัยภายในที่สนับสนุนการดำรงอยู่ของกลุ่ม ได้แก่ การจัดตั้งกลุ่มนั้นเกิดจากความต้องการของสมาชิกกลุ่มที่ต้องการมีรายได้เสริม และได้ลดจากการประสพภัยสึนามิ เนื่องจากได้พบปะกันเมื่อมีการรวมกลุ่ม 2) ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า หลังจากที่ได้ผลตอบรับออกมาดี คือชาวบ้านให้ความสนใจ และเข้าร่วมเป็นสมาชิกก็เลยทำการของงบประมาณไปเพื่อมาจัดทำสินค้า จึงได้มีการวางแผนประชุมกันอีกครั้ง เพื่อที่ให้งานหรือสินค้าผ้าปาเต๊ะที่ทำออกมาสวย งานละเอียด เป็นที่ต้องตาถูกใจของลูกค้า และได้มีการแบ่งหน้าที่กันไปแต่ละฝ่าย (มยุรา ปะลาวัน, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ บัณฑิต อ่อนดำ กล่าวว่า กลุ่มของคนทำงานที่มีหัวหน้าคนเดียวกัน กลุ่มที่มาร่วมกันเพื่อทำงานขึ้นได้ขึ้นหนึ่งเป็นการเฉพาะกัน และทำให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ ผลผลิตทั้งหลายทั้งปวงในโลกปัจจุบันนี้เป็นผลงานของกลุ่มคนแทบทั้งสิ้น กลุ่มจึงมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานอย่างมากกลุ่มที่ทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ทุกคนให้ความสนใจร่วมกัน กลุ่มคนที่มีมารวมตัวกันเพราะถูกอรรถาัยกัน 3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า เปิดโอกาสให้สมาชิก หรือบุคคลภายนอกได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้การทำเครื่องแกง จึงทำให้เผยแพร่ไปทั่ว แล้วก็มีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุน ทางกลุ่มเองก็ยิ่งรับผู้ที่สนใจได้เข้ามามีส่วนร่วมและมีการขยายตัวไปทางด้านตลาดมากขึ้น ผู้ที่สนใจก็ทยอยมาสั่งจองเยอะขึ้น (บัณฑิต อ่อนดำ, 2533) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปาริชาติ วลัยเสถียร กล่าวว่า ขั้นตอนการขยายตัว การเจริญเติบโต และการขยายกิจกรรมของกลุ่ม ระดมทรัพยากรจากภายใน และภายนอกชุมชนใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันในการสร้างเครือข่ายของกลุ่ม และ 4) ขั้นการมีส่วนร่วม พบว่า การมีส่วนร่วม

ในการปฏิบัติงานสมาชิกทุกคนมีความร่วมมือกันเป็นอย่างดี ทุกคนมีสิทธิ ส่วนร่วมเท่าเทียมกันหมด หน้าที่ของใครก็รับผิดชอบในส่วนตรงนั้น มีการปรึกษาหารือกันตลอดที่ไม่เข้าใจ หรือบกพร่องตรงไหนในส่วนที่ตนรับผิดชอบ แต่ละคนก็มีความพยายามตั้งใจในการทำงาน (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พัฒน์ บุญยรัตพันธุ์ กล่าวว่า ความสนใจร่วมกันนี้จะแสดงออกได้ชัดจากวัตถุประสงค์ของกลุ่ม มีวัตถุประสงค์ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สมาชิกทุกคนต้องการจะให้บรรลุเป้าประสงค์ร่วมกันจะเป็นแรงดึงดูดให้สมาชิกรวมกลุ่มกันเพื่อให้บรรลุประโยชน์จากความสนใจนั้น ๆ ถ้าไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้กลุ่มก็จะแยกย้ายกันไป (พัฒน์ บุญยรัตพันธุ์, 2547)

2. สภาพปัญหาของกลุ่ม 1) สภาพปัญหาการผลิต พบว่า การขาดงบประมาณ หรือยื่นคำขอของงบประมาณไปแล้วแต่ยังไม่เข้า จึงทำให้การผลิตล่าช้า และอีกปัญหาที่พบได้บ่อย คือ เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ค่อนข้างที่จะเสื่อมสภาพ เช่น กะเทียม เครื่องบด จึงทำให้ไม่สามารถที่จะทำงานต่อได้ ต้องรอการซื้อสินค้า เครื่องมือใหม่เท่านั้น เพื่อที่งานจะได้ออกมาสวย ละเอียด และอีกปัญหาหนึ่ง คือ การบดเครื่องไม่ละเอียด จึงทำให้สินค้าดูไม่สวย จึงต้องมีการแก้ไขใหม่ และงานที่แก้แล้วก็ออกมาดูเป็นธรรมชาติซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย เรืองกุล เรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการผลิตหรือที่ต้องอาศัยฝีมือ และความชำนาญงานและปัญหาด้านเงินทุนที่มีไม่เพียงพอ ปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการค้า และการบริการกลุ่มยังไม่มีแนวคิดในการผลิตของกลุ่มเชิงธุรกิจ ไม่มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีวิชาการเข้ามาช่วย 2) สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า บรรจุภัณฑ์ไม่เหมาะสมกับสินค้า ฉีกขาดได้ง่าย ไม่มีความคงทน และเป็นถุงพลาสติกที่ใช้ใส่ผ้าปาเต๊ะ ซึ่งเป็นถุงพลาสติกธรรมดาทั่วไป ไม่มีลวดลาย มีรูปทรงสี่เหลี่ยม ต้องการให้มีรูปทรงที่สวยงามขึ้น แต่ด้วยงบประมาณที่มีไม่เพียงพอ (อรทัย เรืองกุล, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย เรืองกุล เรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร ผลการศึกษาพบว่าปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการผลิตหรือที่ต้องอาศัยฝีมือ และความชำนาญงานและปัญหาด้านเงินทุนที่มีไม่เพียงพอ ปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการค้า และการบริการกลุ่มยังไม่มีแนวคิดในการผลิตของกลุ่มเชิงธุรกิจ ไม่มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีวิชาการเข้ามาช่วย 3) สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า สินค้าเป็นที่ต้องการของทางตลาดก็จริง แต่ด้วยปัจจัยที่ว่าเครื่องแกงมีผู้ผลิตกันเยอะ จึงทำให้เป็นปัญหาในการวางจำหน่าย ผู้ซื้อบางคนสนใจของผู้อื่นมากกว่าของตน เนื่องจากราคาที่ไม่สามารถต่อสู้กับผู้ขายรายอื่นได้ จึงทำเป็นปัญหาทางด้านตลาดที่ผู้ซื้อจะต้องเลือกสิ่งที่ถูก แต่ไม่ได้คุณภาพ แต่ผู้ซื้อไม่คำนึงถึงสินค้าที่แพง แต่มีคุณภาพ สามารถใช้ได้นาน และ 4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม พบว่า มีกฎกติกาภายในกลุ่ม โดยให้ความเป็นธรรมกับสมาชิกทุก ๆ คนและในกลุ่มมักพบปัญหาเหล่านี้ อีก เช่น ปัญหาในเรื่องของเวลา เนื่องจากมีการผลิตสินค้าที่จำนวนมาก ซึ่งการบดเป็นงานที่ประณีตประณีต ต้องใช้เวลา และใส่ใจทุกรายละเอียด จึงต้องทำงานแข่งกับเวลาเมื่อมีออเดอร์เข้าจำนวนมาก จึงต้องเร่งรีบในการทำงาน ซึ่งยังเห็นว่า ยังบริหารจัดการกลุ่มได้ไม่ดีเท่าที่ควร ต่อให้สมาชิกมีน้อย ก็ต้องมุ่งมั่นในการทำงาน เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลา (อรทัย เรืองกุล, 2547) รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรา ปะลาวัน เรื่อง การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชน ผู้ประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษากลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง ผลการศึกษา พบว่า การบริหารจัดการกลุ่มกลุ่มมีการบริหารจัดการด้านองค์กรแบบไม่เป็นทางการกลุ่มมีผู้นำตามตำแหน่ง คือ ประธานกลุ่มและผู้นำตามธรรมชาติ คือ รองประธานโดยรองประธานทำหน้าที่บริหารจัดการเกือบทุกเรื่องของกลุ่มยกเว้นเรื่องการผลิตเพราะว่าการผลิตสินค้าของกลุ่มต้องใช้แรงงานจากสมาชิกหลายคนที่ต้องทำร่วมกัน (มยุรา ปะลาวัน, 2550)

3. การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่ม 1) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ พบว่า การทำงานเป็นกลุ่ม เป็นทีมที่ดีต้องมีความพอประมาณ เหมาะสมพอดีกับการใช้ชีวิตทำงานของตนเอง ไม่ไปวุ่นวายกับงานของคนอื่น รู้จักพอดีในตนเอง ไม่เอาตนเองไปแข่งกับใครซึ่ง สอดคล้องกับ

งานวิจัยของ รุ่งทิพย์ เสมอเชื้อ เรื่อง การบริหารจัดการธุรกิจชุมชนของกลุ่มอาชีพไม้กวาดลายดอกแก้ว: กรณีศึกษา ตำบลดงสุวรรณ อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา ผลการศึกษา พบว่า การบริหารจัดการธุรกิจชุมชนของกลุ่มด้านการตลาด ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ ราคา การจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาด คือ ผลิตภัณฑ์การบริหารจัดการด้านผลิต ได้แก่ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต การบริหารจัดการด้านการบริหารองค์กร ได้แก่การวางแผน การจัดองค์กร การจัดคนเข้าทำงาน การสั่งการ การบริหารจัดการด้านการเงินและบัญชี ได้แก่ สภาพคล่องทางการเงิน โครงสร้างเงินทุน การจัดทำบัญชีและงบประมาณการเงินคือ การจัดทำบัญชีและงบการเงิน 2) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล พบว่า อยากให้สมาชิกมีรายได้เพิ่มรายได้ เพื่อเป็นการอยู่รอดของสมาชิกในกลุ่ม และเป็นการส่งเสริมให้กับกลุ่มไปสู่เขตที่กว้างขึ้น และรับฟังสมาชิกในกลุ่มทุก ๆ คน และพร้อมที่จะปฏิบัติต่อแนวทางนั้น ๆ และจำเป็นที่จะต้องคิดที่รอบคอบ ไม่ว่าจะทำอะไรต้องมีเหตุผล และมีการปรึกษากันภายในกลุ่มก่อน” (รุ่งทิพย์ เสมอเชื้อ, 2551) พบว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทิพย์ เรืองกุล เรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขต เทศบาลเมืองกำแพงเพชร ผลการศึกษา พบว่า ผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกของเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชรที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน พบว่า จุดแข็ง ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น วัตถุดิบและแรงงานที่ใช้มีอยู่ในท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์สามารถจำหน่ายในราคาถูก ทำให้สามารถแข่งขันในตลาดและเป็นกลุ่มขนาดเล็ก จุดอ่อน ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มีความซ้ำซ้อนกับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในท้องตลาดมีเงินทุนน้อย ขาดการสนับสนุน ขาดความรู้ ความเข้าใจในหลักการและการดำเนินงาน โอกาส ได้แก่รัฐบาลให้การสนับสนุน และมีโครงการพัฒนาทางด้านการให้ความรู้ เทคโนโลยี ฯลฯและให้การส่งเสริม การจัดงานแสดงสินค้าตามที่ตั้งต่าง ๆ การคมนาคมที่มีเส้นทางคมนาคมติดต่อได้สะดวก และเทคโนโลยี และการติดต่อสื่อสารในปัจจุบันมีการพัฒนาขึ้นมาก จึงทำให้กลุ่มสามารถเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม 3) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า การเตรียมตัวให้พร้อมต่อผลกระทบที่กำลังจะตามมา พร้อมทั้งแนวทางที่จะสามารถแก้ไข แต่ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ก่อนว่าจะเป็นอย่างใด เมื่อมีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้น ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ต้องเปิดใจยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น (อรทิพย์ เรืองกุล, 2547) พบว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ ประทีป วีรพัฒนนิรันดร์ เรื่อง เศรษฐกิจชุมชน: ทางรอดที่ยั่งยืนของชาติ ได้กล่าวว่า เศรษฐกิจชุมชนมีลักษณะสำคัญครอบคลุมเป็นหน่วยการผลิต แรงงานของสมาชิกมีครอบคลุมเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการอยู่รอดของครอบครัวต่อความพอเพียงและตามความสามารถในการพึ่งตนเองตามแนวคิดเศรษฐกิจชุมชนเป็นตัวของตัวเองมีพลวัตและสามารถที่จะอยู่รอดด้วยตนเองได้พัฒนาการของระบบทุนนิยม 4) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ พบว่า การทำงานเป็นกลุ่มจะต้องมีความเข้มแข็ง ต้องรู้ เข้าใจ และปฏิบัติในการทำงานให้ได้ เมื่อบกพร่องก็จะมี การเข้าอบรม เพื่อฝึกการพัฒนาทักษะตัวเองให้เกิดความรู้ เพื่อนำมาประกอบอาชีพได้ (ประทีป วีรพัฒนนิรันดร์, 2540) รวมทั้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงนุช พันยาก เรื่อง เศรษฐกิจชุมชน :กรณีศึกษาธุรกิจผ้าก๊วยบ้านโนนสว่าง ตำบลโนนสว่าง อำเภอกุดข้าวปุ้นจังหวัดอุบลราชธานีผลการศึกษาพบว่า ด้านการร่วมมือประสานงานกับชุมชนมีการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ในชุมชนอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ วัดในหมู่บ้านสำนักงานพัฒนาชุมชน อำเภอกุดข้าวปุ้น องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสว่าง สำนักงานเกษตรอำเภอกุดข้าวปุ้น ที่ทำการกำนัน ที่ทำการผู้ใหญ่บ้านและมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี โดยมีจุดประสงค์เพื่อของบประมาณสนับสนุนการฝึกอบรมเพิ่มทักษะปฏิบัติในกระบวนการผลิต การตลาด การยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์และนำศึกษาดูงานแหล่งเศรษฐกิจชุมชนอื่น ๆ (นงนุช พันยาก, 2549) และ 5) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรม พบว่า การทำงานเป็นกลุ่มต้องยึดหลักคุณธรรมเป็นสำคัญ ต้องซื่อสัตย์สุจริตกับทุกคน และซื่อสัตย์กับงาน ใส่ใจในการทำงาน ซึ่งการบริหารจัดการกลุ่มต้องมีความพอเพียง ความเพียร ความอดทน เสมอต้นเสมอปลายกับผู้ร่วมงาน ใช้สติปัญญา ในการแก้ไขปัญหาที่เกิขึ้นนั้น ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ปล่อยปะละเลยให้งานเล็ก ๆ เป็นงานที่ใหญ่จนไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่นั้นได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (สิริอร วิชชาวุธ, 2544) ผลการศึกษา พบว่า คุณธรรมการรวมกลุ่ม คือ สมาชิกมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน เมื่อเข้ามาพบกับ

คนในกลุ่มแล้วต้องมีการสื่อสารที่ดี และการเจรจาที่ดี มีกติกากในการอยู่ร่วมกัน และรับฟังความแตกต่างของแต่ละบุคคลด้วย

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา มีการก่อตั้งกลุ่มเมื่อปี 2563 ที่เล็งเห็นถึงความลำบากของสมาชิกในชุมชน จึงอยากให้สมาชิกในชุมชนมีรายได้เสริมจากการว่างงาน และเป็นการส่งเสริมอาชีพให้กับชาวบ้าน จึงได้มีการก่อตั้งกลุ่มขึ้นมา เมื่อกลุ่มมีการเจริญเติบโตขึ้นมาในระดับหนึ่ง จัดให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ในชุมชน และได้มีผู้ที่สนใจจะศึกษาเข้ามาเก็บเกี่ยวข้อมูลกันมากขึ้น มีบุคคลภายนอกได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้การทำเครื่องแกง จึงทำให้เผยแพร่ไปทั่ว แล้วก็มีหน่วยงานเข้ามาสนับสนุน ทางกลุ่มเองก็ยังรับผู้ที่สนใจได้เข้ามามีส่วนร่วม และมีการขยายตัวไปทางด้านตลาดมากขึ้น แต่ปัญหาการขาดงบประมาณ หรือยื่นคำขอไปแล้วแต่งบประมาณไม่พอ ทำให้การผลิตรายได้ต่ำ และอีกปัญหา คือ เครื่องมือที่ใช้ค่อนข้างที่จะเสื่อมสภาพ จึงทำให้ไม่สามารถที่จะทำงานต่อได้ อีกทั้งยังมีปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า บรรจุภัณฑ์ที่ไม่เหมาะสมกับสินค้าก็ขายได้ยาก ไม่มีความคงทน ปัญหาด้านการตลาด ที่ว่าผ้าป่าจะมีผู้ผลิตกันเยอะ จึงทำให้เป็นปัญหาในการวางจำหน่าย ปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม ซึ่งยังเห็นว่า ยังบริหารจัดการกลุ่มได้ไม่ดีเท่าที่ควร ต่อให้สมาชิกมีน้อยก็ต้องมุ่งมั่นในการทำงาน เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลา ดังนั้น จึงต้องใช้การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของกลุ่ม ได้แก่ 1) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความพอประมาณ เหมาะสมพอดีกับการใช้ชีวิตทำงานของตนเอง ไม่ไปรบกวนกับงานของคนอื่น รู้จักพอดีในตนเอง ไม่เอาตนเองไปแข่งกับใคร 2) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยความมีเหตุผล รับฟังสมาชิกในกลุ่มทุก ๆ คน และพร้อมที่จะปฏิบัติตามแนวทางนั้น ๆ และจำเป็นที่จะต้องคิดที่รอบคอบ ไม่ว่าจะทำอะไรต้องมีเหตุผล และมีการปรึกษากันภายในกลุ่มก่อน 3) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีภูมิคุ้มกัน เตรียมตัวให้พร้อมต่อผลกระทบที่กำลังจะตามมา พร้อมทั้งแนวทางที่จะสามารถแก้ไข แต่ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ก่อนว่าจะเป็นอย่างใด เมื่อมีสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้น ที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ต้องเปิดใจยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น 4) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีความรู้ จะต้องมีความเข้มแข็ง ต้องรู้ เข้าใจ และปฏิบัติในการทำงานให้ได้ เมื่อบกพร่องก็จะมี การเข้าอบรม เพื่อฝึกการพัฒนาทักษะตัวเองให้เกิดความรู้ เพื่อนำมาประกอบอาชีพได้ และ 5) การบริหารจัดการกลุ่มด้วยการมีคุณธรรมเป็นสำคัญ ต้องซื่อสัตย์ สุจริตกับทุกคน และซื่อสัตย์กับงาน ใส่ใจในการทำงาน ซึ่งการบริหารจัดการกลุ่มต้องมีความพอเพียง ความเพียร ความอดทน เสมอต้นเสมอปลายกับผู้ร่วมงาน ใช้สติปัญญา ในการแก้ไขปัญหา ในทางที่ไม่ใช่ปัญหานั้น ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ปล่อยปะละเลยให้งานเล็ก ๆ เป็นงานที่ใหญ่จนไม่สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ ข้อเสนอแนะวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรศึกษา แนวทางการพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานของกลุ่มชุมชนบ้านกลางพัฒนา หมู่ที่ 15 ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครราชสีมา 2) ควรศึกษาแนวทางการถ่ายทอดภูมิปัญญาการเครื่องแกงของชุมชนบ้านกลางพัฒนา หมู่ที่ 15 ตำบลละอาย อำเภอดง จังหวัดนครราชสีมา

เอกสารอ้างอิง

- นงนุช พันยา. (2549). เศรษฐกิจชุมชน: กรณีศึกษาธุรกิจผ้าก๊วยบ้านโนนสว่าง ตำบลโนนสว่าง อำเภอกุดข้าวปุ้น จังหวัดอุบลราชธานีผลการศึกษา. ใน วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- บัณฑิต อ่อนดำ. (2533). ยุทธศาสตร์การพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประทีป วีรพัฒนนิรันดร์. (2540). เศรษฐกิจชุมชน: ทางรอดที่ยั่งยืนของชาติ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัย และให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2543). กระบวนการ และเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พัฒน์ บุญยรัตพันธุ์ . (2547). การสร้างพลังชุมชนโดยกระบวนการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- มยุรา ปะลาวัน. (2550). การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชนผู้ประสบภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- รุ่งทิพย์ เสมอเชื้อ. (2551). การบริหารจัดการธุรกิจชุมชนของกลุ่มอาชีพไม้กวาด ลายดอกแก้ว: กรณีศึกษา ตำบลดงสุวรรณ อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา. ใน วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2544). จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรทิพย์ เรืองกุล. (2547). กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

**กระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช***
**PROCESS OF BECOMING A MOTOPUNK IN AN AREA OF MUANG
DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE**

วีรภัทร มาศศรี

Weerapath Martsri

เมธิรา ไกรนที

Mathira Krainatee

จิตติมา ดำรงวัฒนะ

Jittima Dumrongwattana

พงษ์ประสิทธิ์ อ่อนจันทร์

Pongprasit Onchun

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

E-mail: jittima_dam@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สาเหตุการเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 2) กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช และ 3) แนวทางการแก้ไขปัญหาเด็กแว้น อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้แบบสัมภาษณ์โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง โดยนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและสรุปเป็นภาพรวม ผลการศึกษา พบว่า 1) สาเหตุการเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 1.1) ด้านครอบครัว พบว่า เกิดจากการที่เด็กไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัว พ่อแม่ชอบตำหนิและบ่นลูกอยู่เป็นประจำ 1.2) ด้านกลุ่มเพื่อน พบว่า เพื่อนจะมีอิทธิพลในเรื่องความคิด ความเชื่อ ตลอดจนให้คำปรึกษา หรือแนะนำในเรื่องต่าง ๆ 1.3) ด้านชุมชน ที่อยู่อาศัย พบว่า ในสภาพแวดล้อมที่มีการควบคุมทางสังคมต่ำถือเป็นความอ่อนแอ และ 1.4) ด้านค่านิยม พบว่า เด็กมีค่านิยมการเลียนแบบที่วี ค่านิยมที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน 2) กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น ในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้ 2.1) ความอยากรู้อยากลอง พบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากลอง และการตามเพื่อน 2.2) สภาพแวดล้อม พบว่า ในสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งมั่วสุม พฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ จะทำให้เด็กทำตามสิ่งที่เห็น และ 2.3) ภาวะอารมณ์ การชอบต่อต้าน ชอบทำให้สิ่งที่ผู้ใหญ่ไม่ชอบ และ 3) แนวทางการแก้ไขปัญหาเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 3.1) การช่วยเหลือจากครอบครัว พบว่า ครอบครัวควรดูแลเด็ก สังเกตพฤติกรรมเด็กและให้คำปรึกษาแก่ลูก และ 3.2) การปรับทัศนคติ พบว่า การแก้ปัญหาเด็กแว้น ควรดำเนินการบนพื้นฐานความเข้าใจและดำเนินการแก้ไขในระดับจิตใจและทัศนคติของวัยรุ่น

คำสำคัญ: กระบวนการ, เด็กแว้น, จังหวัดนครศรีธรรมราช

Abstract

This article has the objectives to study 1) The reasons for becoming a motopunk in an area in Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province, 2) The process of becoming a motopunk in an area of Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province, and 3) Approaches to solving problems of motopunks in Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province. This research was qualitative research. This research used an interview form with a purposive sample selected. They were analyzed for content and summarized as a whole. The results of the study found that: 1) The reasons for being a motorpunk in an area of Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province included 1.1) In the family aspect, it was found that the children were not accepted by the family and their parents were likely to criticize and complain to their children regularly. 1.2) In the aspect of the group of friends, it was found that friends have an influence on thoughts, beliefs, and counseling in many matters. 1.3) In terms of residence in the community, it was found that an environment with low social control was considered a weakness. And 1.4) In terms of values, it was found that children were imitating the behaviors from TV programs, which included values that required acceptance from a group of their friends. 2) The process of becoming a motopunk in an area of Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province, as follows: 2.1) In terms of curiosity, it was found that teenagers were at the age where they had a desire to try and follow the behaviors of their friends; 2.2) In terms of environment, it was found that an environment was a source of gatherings bad behavior of adults, which would make children act according to what they see; 2.3) In terms of emotional state, it was found that they were likely to resist and do things that adults did not like; 3) Guidelines for solving the problem of motorpunks in an area of Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province included 3.1) In terms of helps from families, It was found that families should have taken care of children, observed children's behaviors, and given their children with advices; 3.2) In terms of attitude adjustment, it was found that solving the problem of motopunks' actions should have been taken based on understanding and corrective actions at the mental level and attitude of teenagers.

Keywords: Process, Motopunk, Nakhon Si Thammarat Province

บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบันเป็นสังคมที่อยู่ในยุคโลกาภิวัตน์ มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เพื่อตอบสนองความต้องการความสะดวกสบายต่าง ๆ ของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และเยาวชน ที่มีความต้องการสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น (ฐิตินพ ภู่งประเสริฐ, 2542) ปัญหาการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะหรือปัญหาเด็กแว้น เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมากับสังคมไทยมานานพอสมควร และยังไม่มีการแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัญหานี้มีความสำคัญเนื่องจากก่อให้เกิดอันตรายแก่กับผู้ใช้ขีปนท้อถนน อันตรายและเสียรบกวนแก่ประชาชนที่อยู่ในบริเวณที่มีการแข่งขัน และปัญหาอาชญากรรมหรือปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ที่อาจตามมา (กิตติยา ธนกาลมารวย, 2553)

เด็กแว้น หมายถึง วัยรุ่นผู้ชายที่ชอบเร่งเครื่องยนต์รถจักรยานยนต์ให้มีเสียงดังแว้น ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550) จากความหมายดังกล่าว “การเป็นเด็กแว้น” คือ การที่กลุ่มวัยรุ่นชาย ที่ถูกสังคมคิดว่า มีพฤติกรรมค่อนข้างไปในลักษณะของการเบี่ยงเบนทางสังคมหรือไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เพราะฉะนั้นการเข้าใจถึงสาเหตุ

ของปรากฏการณ์จากมุมมองทางสังคมศาสตร์จะทำให้เราสามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาดังกล่าวได้ การเข้าใจถึงสาเหตุนั้นก็จะต้องเข้าใจถึงแก่นแท้ของปัญหา เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริงของปรากฏการณ์เด็กแว้นได้อย่างลึกซึ้ง (นฤภัค ฤทธิพิทย์, 2553) ปัญหาเด็กแว้น มีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ มีการรวมกลุ่มกันเพื่อแข่งรถ ซึ่งรถ ในเวลา กลางคืน ทำความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียง และผู้ใช้รถ ใช้ถนนในเวลากลางคืน เด็กแว้นบางกลุ่ม นอกจากการแข่งรถแล้วยังมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับอีกกลุ่มทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ (สุนรนาท เสวตเศรณี, 2555) เด็กแว้นถ้ารวมทั้งอำเภอเมืองจะมีมากถึง 200 - 300 คน จะรวมตัวกันและจะเริ่มปฏิบัติการรวมกลุ่มกันหลัง เลิกเรียน เนื่องจากสภาพถนนในพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยให้ออกมาวิ่งกันตอนกลางคืน เพราะถนนบางเส้นจะไม่มี ไฟฟ้าให้แสงสว่าง ซึ่งจะไม่สะดวกที่จะออกมาวิ่งตอนกลางคืนและจะวิ่งถึงประมาณสองทุ่มเท่านั้น เด็กแว้นมักจะถอดอุปกรณ์ส่วนควบรถออกมา เพื่อให้ตัวรถเบาที่สุด ซึ่งจะทำให้ความเร็วได้มากที่สุด

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็ก แว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัย และสาเหตุ การเป็นเด็กแว้น เพื่อศึกษากระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นและเพื่อศึกษา แนวทางแก้ไขการเข้าสู่ กระบวนการเป็นเด็กแว้น ผู้วิจัยคาดว่าการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุการเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษากระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาลูกแว้นในพื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้นในพื้นที่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นการวิจัย เชิงคุณภาพโดยคัดเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ด้านขอบเขต

1.1 ด้านประชากร ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อศึกษาสาเหตุ การเป็นเด็กแว้น กระบวนการ การเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น และแนวทางการแก้ไขปัญหาลูกแว้น ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยตัวแทนผู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้นำชุมชน คือ ผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 1 คน 2) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กแว้น คือ ผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าของร้านแต่งรถ และ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ทั้งหมด จำนวน 8 คน และ 3) เด็กแว้น จำนวน 20 คน

1.2 ด้านเนื้อหา ได้แก่ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุการเป็นเด็กแว้น กระบวนการการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น และแนวทางการแก้ไขปัญหาลูกแว้นในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช และอินเทอร์เน็ต บทความ ตำรา คัดสำเนาจากรายงานการวิจัยหรือบทความตามเว็บไซต์

2. ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การวิจัยเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กแว้น จำนวน 29 คน ผู้วิจัยได้พิจารณาข้อคำถามในการสัมภาษณ์ และแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุม เนื้อหาครบถ้วนถูกต้อง ตามโครงสร้างโดยผู้วิจัยได้ทดลองเก็บข้อมูลเชิงลึก ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3. ด้านการเก็บข้อมูล คือ ผู้วิจัยเก็บแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง โดยแบ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น การสังเกต โดยการสังเกตอย่างใกล้ชิดเป็นการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมซึ่งเป็นการสังเกตที่ผู้วิจัยทำการสังเกตอย่าง เดียวโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะทำการสังเกต และจะติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ซึ่งจะรวบรวมข้อมูลตามประเด็นที่กำหนดไว้ การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์ โดยทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ได้ตอบคำถามแต่ละเรื่องที่ผู้วิจัยอยากจะได้คำตอบในแต่ละเรื่องที่ผู้วิจัยอยากจะได้คำตอบโดยไม่

จำกัดคำตอบ พร้อมทั้งให้แสดงเหตุผลในแต่ละเรื่องอย่างเต็มที่เพื่อการรับทราบข้อเท็จจริง รวมทั้งข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้มีเวลาในการเรียบเรียง อธิบายได้อย่างอิสระ เปิดโอกาสให้อย่างเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็นเล่าเรื่อง กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น ในเรื่องสาเหตุการเป็น เด็กแว้น กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น รวมไปถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เหมาะสม ข้อมูลชี้แจงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นคำตอบที่ผู้วิจัยต้องการ

4. ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล คือ โดยนำข้อมูลจากการบันทึกเสียงที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกต และเอกสารต่าง ๆ มาวิเคราะห์เชิงคุณภาพ จัดหมวดหมู่ให้เป็นระบบ และทำความเข้าใจเพื่อให้ได้คำตอบที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แล้วนำมาสรุปผลที่ได้

ผลการวิจัย

1. สาเหตุการกลายเป็นเด็กแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

1.1 ด้านครอบครัว

1.1.1 ปัญหาในครอบครัว ครอบครัวส่วนใหญ่พ่อแม่มีปัญหาทะเลาะกันทุกวัน พ่อแม่ชอบว่า บ่น หรือตีลูกโดยไม่มีเหตุผล เมื่อพ่อแม่ทะเลาะกันก็จะมาลงที่ลูก ทำให้เด็กเก็บกด และการที่ พ่อแม่บังคับลูกให้ทำตามที่ตนเองอยากให้เป็น ทำตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ เด็กจึงต้องหาทางออกโดยการ ไปหาสิ่งที่ทำให้ตัวเองหายเครียด โดยการไปอยู่ในกลุ่มเพื่อน มั่วสุมกันตามร้านเกมส์ ร้านซอมรต และขับรถซิ่งในเวลากลางคืน

1.1.2 ครอบครัวมีว่แต่ทำงานจนไม่มีเวลาให้กับลูก ในยุคปัจจุบัน พ่อแม่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงปากท้อง เพราะปัญหาเศรษฐกิจ ต้องหาเงินมาจุนเจือในครอบครัว จึงไม่มีเวลาเลี้ยงดู อบรมลูก เข้าต้องไปทำงาน กลับมาอีกทีตอนค่ำ ๆ บางคนไม่สนใจลูกปล่อยให้ลูกออกไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน ดึก ๆ ตื่น ๆ

1.1.3 การซื้อรถจักรยานยนต์ให้เด็ก การซื้อรถจักรยานยนต์ทั้ง ๆ ที่เด็กอายุยังไม่ถึง 18 ปี และยังไม่บรรลุนิติภาวะ

1.2 ด้านกลุ่มเพื่อน ในเรื่องการคบเพื่อนของวัยรุ่นเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเข้าสู่กระบวนการเด็กแว้น ซึ่งมีสาเหตุ ดังนี้

1.2.1 ความคะนองคะนอง วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงวัยคะนอง เป็นวัยที่รักอิสระ กลุ่มวัยรุ่นมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ส่วนใหญ่มักจะรวมตัวที่ร้านซอมรต เพราะนิยมแต่งรถซิ่ง และได้เจอเพื่อนที่ชอบเหมือนกัน เช่น การชอบความเร็ว ชอบความท้าทาย ความตื่นเต้น เหมือน ๆ กัน กลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เข้าสู่การเป็นเด็กแว้น

1.2.2 เพื่อนเป็นที่ปรึกษา และให้คำปรึกษา เมื่อมีปัญหาจากครอบครัว หรือโดน ดุ ด่า เพื่อนจะเป็นที่ระบาย คอยปลอบใจ ซึ่งทำให้บางคนรักเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ เมื่อเพื่อนพูดอะไรก็จะคล้อยตามเพื่อนทุกอย่าง เชื่อทุกอย่างที่เพื่อนบอก และให้ทำเด็กวัยนี้ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน จึงแสดงออกโดยการทำอะไรก็ตามที่ทำให้รู้สึกโดดเด่น เพื่อเป็นการยอมรับในกลุ่มเพื่อน

1.2.3 การคบเพื่อนที่ไม่ดี เพื่อนจะมีอิทธิพลมากในเด็กวัยนี้ เพื่อนบางคนอาจจะดี แต่ส่วนใหญ่มักจะชักจูงไปในทางที่ไม่ดี เด็กวัยนี้จะเสียคนเพราะเพื่อน เพราะเป็นวัยที่ชอบอะไรเสี่ยง ๆ ชอบทดลอง

1.3 ด้านชุมชนที่อยู่อาศัย สภาพที่อยู่อาศัยในชุมชน มีสภาพเป็นชุมชนแออัด สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี มีสาเหตุ ดังนี้

1.3.1 สภาพแวดล้อม สภาพชุมชนในชุมชน วัยรุ่นส่วนใหญ่ติดยาเสพติด มีการขายยาเสพติดกันในชุมชน ในบางครอบครัว สามภรรยาทะเลาะกันทุกวัน ในบางครอบครัวพ่อแม่มีว่แต่ทำงานไม่สนใจลูกปล่อยให้ลูกทิ้งไว้ กลับบ้านดึก ๆ ตื่น ๆ เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ขับรถซิ่ง หรือแว้นรถในเวลากลางคืน ซึ่งเด็กที่อยู่ในชุมชนได้เห็นสิ่งเหล่านี้มาตลอดจน ทำให้พวกเขาจดจำในด้านไม่ดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากคนในชุมชน

1.3.2 แหล่งมั่วสุม สภาพชุมชน พบว่ามีแหล่งมั่วสุมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการมั่วสุมเสพยา เสพติด มั่วสุมเล่นการพนัน หรือกลุ่มวัยรุ่นที่มั่วสุมตามร้านเกมส์ ร้านซ่อมรถ

1.3.3 การเลียนแบบพฤติกรรมจากผู้ใหญ่ สภาพชุมชนเป็นชุมชนที่เป็นแหล่งมั่วสุม มีทั้งการพนัน ยาเสพติด ปัญหาครอบครัว เด็กแว้น จากพฤติกรรมเหล่านี้ ทำให้เด็กวัยรุ่นในชุมชนเห็นอยู่เป็นประจำ และเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เห็น

1.4 ด้านค่านิยม

1.4.1 ค่านิยมตามแบบในทีวี วัยรุ่นในยุคปัจจุบันมักจะมีค่านิยมตามแบบในทีวี ซึ่งในทีวีตัวร้ายจะหล่อ รวย เท่ ซึ่งผิดกับตัวพระเอกที่ยากจน และโดนดูถูก คนที่ทำผิดมักเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งวัยรุ่นมักจะมองว่ามีความเท่ ทำให้เขาอยากเลียนแบบ อยากทำตามพฤติกรรมเหล่านั้น โดยไม่รู้ว่สิ่งไหนผิด สิ่งไหนถูก ดังเช่นวัยรุ่นในชุมชนที่เห็นว่าคนที่ขับรถซิ่ง ขับรถเร็ว การนั่งรวมกลุ่มกันหลาย ๆ คน เพื่อกินเหล้า หรือเสพยา เป็นพฤติกรรมที่ดูเท่ ยิ่งการขับรถด้วยความเร็ว และมีท่อเสียงดัง เป็นการโชว์ผู้หญิง ทำให้เป็นที่สนใจ ซึ่งคิดว่าเป็นความเท่ และน่าชื่นชม

1.4.2 ค่านิยมที่ต้องการการยอมรับ การยอมรับเป็นเรื่องที่สำคัญในช่วงวัยรุ่น การที่จะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนนั้น เป็นค่านิยมที่ว่าต้องทำตัวโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ ต้องทำสิ่งที่เพื่อนยอมรับว่าเก่ง มีความสามารถ การซิ่งรถต้องขับเร็ว ๆ และสามารถหนีตำรวจได้ถึงจะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

2. กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

2.1 อยากรู้ อยากลอง วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้ อยากลอง เป็นวัยที่พลาดแล้วเสียคนได้ง่าย วัยรุ่นชุมชนชอบอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ ตามร้านแต่งรถ และนัดกันไปซิ่งรถมอเตอร์ไซด์ในเวลาว่างคืน และยังมี การซิ่งรถแข่งกันโดยใช้ความเร็วตามสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน เป็นการสร้างความเดือดร้อนแก่ชาวบ้าน ยิ่งสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านมากเท่าไร จะยิ่งชอบ เด็กบางคนเห็นกลุ่มเพื่อนทำก็อยากทำบ้าง เพราะวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้ อยากลอง บางคนโดนเพื่อนชวนให้ลอง ซิ่งแรก ๆ อาจจะยังกลัว ๆ แต่พอได้ลองแล้วรู้สึกชอบ จะชอบอะไร ที่ท้าทาย ที่เสี่ยง ๆ คิดว่าการกระทำเหล่านั้นจะทำให้ตนเองดูดีในสายตาของเพื่อน เท่ในสายตาของผู้หญิงทำให้ผู้หญิงหันมาสนใจและชอบชอบตน โดยไม่คิดถึงผลเสียที่ตามมา หรือจะสร้างความรำคาญให้แก่คนอื่น

2.2 สภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมในชุมชนก็ถือว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเข้าสู่กระบวนการการเป็นเด็กแว้น เนื่องจากเด็กแว้นโดยส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง พ่อแม่มั่วแต่ทำงาน ไม่สนใจลูก การเลี้ยงลูกด้วยเงิน การตามใจลูกจนเกินไป การที่พ่อแม่ ดุด่า อยู่ตลอดเวลา หรือลูกอยากได้อะไรซื้อ ให้หมด สภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่ดี ทำให้เด็กหันไปหาสิ่งที่ชดเชยส่วนที่ขาดไป โดยการไปคบเพื่อนที่ไม่ดี เช่น การติดยา การซิ่งรถ ซึ่งถือว่าเป็นการปลดปล่อย การทำให้ตัวเองดูดี ภูมิใจ และเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน

2.3 ครอบครัว ครอบครัวพื้นฐานหลักในการเลี้ยงดู เด็กส่วนใหญ่ที่เข้าสู่กระบวนการการเป็นเด็กแว้น เนื่องจากครอบครัวที่พ่อแม่แยกทางกัน หรือเกิดจากการที่เด็กไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัว พ่อแม่ชอบตำหนิและ บ่นลูกอยู่เป็นประจำชอบด่าว่าลูกเถร เทียวเล่นไร้สาระไปวัน ๆ งานการไม่ช่วยทำ เด็กจึงเกิดความเครียดเลยออกไปหา การยอมรับจากเพื่อน โดยไม่คำนึงว่าถูกหรือผิด และการที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ขาดการอบรมเลี้ยงดู พ่อแม่ให้ความสำคัญ ในเรื่องเงินทอง ก้มหน้าก้มตาทำงานหาเงินจนไม่มีเวลาให้กับลูก ต้องออกไปทำงานนอกบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ และกลับบ้าน เป็นเวลาค่ำมืด

2.4 ภาวะอารมณ์ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง ก้าวร้าว ดื้อรั้น ชอบการยกพวกตีกัน ก่อความไม่สงบในชุมชน และสังคม พฤติกรรมวัยรุ่นเป็นปัญหาซึ่งอาจเกิดจากการเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ หรือเพื่อน การต้องการความรัก

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาลูกแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า

3.1 การช่วยเหลือจากครอบครัว

3.1.1 การแก้ไขจากครอบครัว ปัญหาเด็กแว้นเกิดจากพ่อแม่ การแก้ไขปัญหานี้ต้องให้พ่อแม่เป็นคนช่วยแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยการสนใจดูแลลูก ให้คำปรึกษาเวลาที่เขามีปัญหา เวลาเดือดร้อนต้องการคำปรึกษา คอยรับฟังปัญหา คอยปลอบใจ และคอยให้กำลังใจ การอบรมสั่งสอนเด็ก การทำให้เห็นว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดี ควรทำหรือไม่ควรทำ

3.1.2 การสังเกตพฤติกรรมของลูก พ่อแม่ควรคอยสอดส่องดูแลพฤติกรรมของลูก การเปลี่ยนแปลงของเขา หากพบว่าเขามีพฤติกรรมแปลก ๆ หรือเปลี่ยนไป ควรซักถาม ให้ความช่วยเหลือ ช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

3.2 การปรับทัศนคติ

สังคมปัจจุบันวัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจการเรียน ซึ่งโดยส่วนมากเด็กวัยรุ่นจะมีทัศนคติที่ว่าเด็กที่ตั้งใจเรียน สนใจการเรียน เป็นเด็กที่อ่อนแอ ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกนักเรียนที่เกเร หรือพวกวัยรุ่นที่ชอบยกพวกตีกัน มันเป็นความเท่ เมื่อเด็กก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เป็นวัยที่ศึกษาค้นคว้าเอาความคิดตนเองเป็นใหญ่ มองว่าตัวเองทำถูกเสมอ การทำตัวเกเร เกะกะ สร้างความรำคาญ การแว่นรถในเวลากลางคืน ทำให้ชาวบ้านรำคาญ แต่วัยรุ่นกลับถือเป็นเรื่องที่ท้าทาย เท่ ซึ่งเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ควรมีการปรับทัศนคติใหม่ ให้เห็นถึงความถูกต้อง

3.3 การแจ้งเบาะแส

3.3.1 การใช้กฎหมาย ปัญหาเด็กแว้นเป็นปัญหาที่หลายฝ่ายพยายามบังคับใช้กฎหมายเพื่อเป็นการแก้ปัญหาลูกแว้น แต่ที่จริงแล้วการแก้ปัญหาลูกแว้นโดยใช้กฎหมาย การจับกุมเป็นการแก้ปัญหาลูกแว้นที่ปลายเหตุ พอจับกุมได้ ก็ปล่อยไป เด็กเหล่านั้นก็ยังคงกลับมาทำพฤติกรรมเหมือนเดิม

3.3.2 การแจ้งเบาะแสเป็นคลิป ในยุคโซเชียล สิ่งต่าง ๆ สามารถหาได้โซเชียล ซึ่งปัจจุบันสำนักงานตำรวจมีแนวคิดให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาลูกแว้น ด้วยการแจ้งเบาะแสเป็นคลิป วิดีโอ ภาพถ่าย ระบุวันเวลาเกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์ ในการกระทำความผิดกับทางเจ้าหน้าที่ผ่านช่องทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นไลน์ เฟสบุ๊ก หรือโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ของสำนักงานตำรวจ เป็นการสะดวก รวดเร็ว เพราะทุกคนมีโทรศัพท์อยู่แล้ว สามารถถ่ายรูป ถ่ายคลิปได้ทันที จะเป็นการช่วยเหลือ ช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่ตำรวจได้กวาดล้างการแว่นรถของวัยรุ่นอีกทางหนึ่ง

3.4 การจัดตั้งสถานัดสันดาน

สถานัดสันดานเป็นสถานที่พิเศษขึ้นเพื่อดูแลเด็กที่มีปัญหาโดยเฉพาะเกี่ยวกับการแข่งรถ เพื่อปรับพฤติกรรมของเด็ก ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการได้ในสถานศึกษาปกติทั่วไป ดังนั้นการตั้งโรงเรียนเฉพาะขึ้นก็เป็นเหตุผลที่ดี แต่ต้องดูรายละเอียดให้รอบคอบ รวมถึงเด็กกลุ่มใดบ้างที่จะต้องเข้าช่วยต้องแยกออกมา

อภิปรายผล

1. สาเหตุการกลายเป็นเด็กแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า มีปัจจัยดังนี้ 1) ด้านครอบครัว ครอบครัวส่วนใหญ่พ่อแม่มีปัญหาทะเลาะกันทุกวัน เมื่อพ่อแม่ทะเลาะกันก็จะมาลงที่ลูก ทำให้เด็กเก็บกด และการที่ พ่อแม่บังคับลูกให้ทำตามที่เขาเองอยากให้ เป็น ทำตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ เด็กจึงต้องหาทางออกโดยการ ไปหาสิ่งที่ทำให้ตัวเองหายเครียด โดยการไปอยู่ในกลุ่มเพื่อน มั่วสุมกันตามร้านเกมส์ ร้านซ่อมรถ และขับรถซิ่งในเวลากลางคืน อีกทั้ง ครอบครัวมัวแต่ทำงานจนไม่มีเวลาให้กับลูก เพราะปัญหาเศรษฐกิจ ต้องหาเงินมาจุนเจือในครอบครัว จึงไม่มีเวลาเลี้ยงดู อบรมลูก เข้าต้องไปทำงาน กลับมาอีกทีตอนค่ำ ๆ บางคนไม่สนใจลูกปล่อยให้ลูกออกไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน ดึก ๆ ตื่น ๆ สอดคล้องกับการถอดบทเรียนจากโครงการถนนปลอดภัยจราจรซึ่ง ปีพ.ศ. 2547 ที่พบว่า การตัดสินใจแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนหลวงของเด็ก และเยาวชนเป็นผลมาจากการขาดพื้นที่ทางสังคม

ทั้งจากในครอบครัวของตนเองที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว (กนกพร กันทา และภาวิกา ศรีรัตนบัลล์, 2554) 2) ด้านกลุ่มเพื่อน ในเรื่องการคบเพื่อนของวัยรุ่นเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเข้าสู่กระบวนการเด็กแว้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากความคึกคะนองในวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่รักอิสระ กลุ่มวัยรุ่นมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ส่วนใหญ่มักจะรวมตัวที่ร้านซ่อมรถ เพราะนิยมแต่งรถซิ่ง และได้เจอเพื่อนที่ชอบเหมือนกัน ๆ กัน และเมื่อมีปัญหาจากครอบครัว หรือโดน ดุ คำ เพื่อนจะเป็นที่ระบาย คอยปลอบใจ ซึ่งทำให้บางคนรักเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ คล้อยตามเพื่อนทุกอย่าง เชื่อทุกอย่างที่เพื่อนบอก และให้ทำเด็ดขาดนี้ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน จึงแสดงออกโดยการทำอะไรก็ตามที่ทำให้รู้สึกโดดเด่น เพื่อเป็นการยอมรับในกลุ่มเพื่อน (วรวิทย์ ชาญวิรัตน์ และ จุฬารณย์ โสตะ, 2558) 3) ด้านชุมชน ที่อยู่อาศัย สภาพที่อยู่อาศัยในชุมชน มีสภาพเป็นชุมชนแออัด สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี วัยรุ่นส่วนใหญ่ติดยาเสพติด มีการขายยาเสพติดกันในชุมชน ในบางครอบครัว สามัญภรรยาทะเลาะกันทุกวัน ในบางครอบครัวพ่อแม่มีแต่ทำงาน ไม่สนใจลูก ปลอมลูกทิ้งไว้ กลับบ้านดึก ๆ ตื่น ๆ เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ขับรถซิ่ง หรือแว่นรถในเวลาากลางคืน ซึ่งเด็กที่อยู่ในชุมชนได้เห็นสิ่งเหล่านี้มาตลอดจน ทำให้พวกเขาจดจำในด้านไม่ดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากคนในชุมชน (กนกพร กันทา และภาวิกา ศรีรัตนบัลล์, 2554) และ 4) ด้านค่านิยม วัยรุ่นในยุคปัจจุบันมักจะมีค่านิยมตามแบบในละครทีวี ซึ่งจะมีตัวละครบ๊วยร้าย ถ้าเป็นตัวละครชายก็จะมีบุคลิกหล่อ รวย เท่ ซึ่งผิดกับบทพระเอกที่ถูกวางบทให้มีพื้นฐานยากจน และโดนดูถูก ในละครนั้นโดยส่วนใหญ่คนที่ทำผิดมักเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งวัยรุ่นมักจะมองว่ามีความเท่ เป็นเหตุให้เขาอยากเลียนแบบ อยากทำตามพฤติกรรมเหล่านั้น โดยไม่รู้ว่าสิ่งไหนผิด สิ่งไหนถูก ดังเช่นวัยรุ่นในชุมชนที่เห็นว่าคนที่ขับรถซิ่ง ขับรถเร็ว การนั่งรวมกลุ่มกันหลาย ๆ คน เพื่อกินเหล้า หรือเสพยา เป็นพฤติกรรมที่ดูเท่ ยิ่งการขับรถด้วยความเร็ว และมีท่อเสียงดัง เป็นการโชว์ผู้หญิง ทำให้เป็นที่สนใจ ซึ่งคิดว่าเป็นความเท่ และน่าชื่นชม การยอมรับเป็นเรื่องที่สำคัญในช่วงวัยรุ่น การที่จะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนนั้น เป็นค่านิยมที่ถือว่าต้องทำตัวโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ ต้องทำสิ่งที่เพื่อนยอมรับว่าเก่ง มีความสามารถ การซิ่งรถต้องขับเร็ว ๆ และสามารถหนีตำรวจได้ถึงจะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน (นิภา นิธยาน, 2550)

2. กระบวนการเข้าสู่การเป็นเด็กแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าด้วยความที่วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้ อยากลอง เป็นวัยที่พลาดแล้วเสียคนได้ง่าย ทั้งพฤติกรรมที่ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ช้องห้องเที่ยวในเวลากลางคืน มีการขับรถแข่งกันโดยใช้ความเร็วตามสถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน อันเป็นการสร้างความเดือดร้อนแก่ชาวบ้าน ยังได้เห็นผลว่าสามารถสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านมากเท่าไร ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความชอบที่จะกระทำต่อไป กลายเป็นตัวอย่างให้เด็กบางคนเห็นแล้วก็อยากทำบ้าง อยากทำในสิ่งที่เสี่ยงและท้าทาย คิดว่าการกระทำเหล่านั้นจะทำให้ตนเองดูดีในสายตาของเพื่อน เท่ในสายตาของผู้หญิงทำให้ผู้หญิงหันมาสนใจและชอบตน โดยไม่คิดถึงผลเสียที่ตามมา หรือจะสร้างความรำคาญให้แก่คนอื่น (อรณิษฐ์ บุนนาค, 2555) สภาพแวดล้อมในชุมชนและครอบครัวก็ถือว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเข้าสู่กระบวนการเป็นเด็กแว้น เนื่องจากเด็กแว้นโดยส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง พ่อแม่มีแต่ทำงานไม่สนใจลูก การเลี้ยงลูกด้วยเงิน การตามใจลูกจนเกินไป การที่พ่อแม่ ดุด่า อยู่ตลอดเวลา หรือลูกอยากได้อะไรซื้อให้หมด สภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่ดี และพื้นฐานครอบครัวที่ส่วนใหญ่พ่อแม่แยกทางกัน หรือเกิดจากการที่เด็กไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัว พ่อแม่ชอบตำหนิและบ่นลูกอยู่เป็นประจำ เด็กจึงเกิดความเครียดเลยออกไปหาการยอมรับจากเพื่อน โดยไม่คำนึงว่าถูกหรือผิด (อรณิษฐ์ บุนนาค, 2555); (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2553)

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาลูกเด็กแว้น พื้นที่แห่งหนึ่ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ 1) การช่วยเหลือจากครอบครัว คือ พ่อแม่ต้องให้การสนใจดูแลลูก ให้คำปรึกษาเวลาที่เขามีปัญหา เวลาเดือดร้อนต้องการคำปรึกษา คอยรับฟังปัญหา คอยปลอบใจ และคอยให้กำลังใจ การอบรมสั่งสอนเด็ก การทำให้เห็นว่าสิ่งไหนดีหรือไม่ดี ควรทำหรือไม่ควรทำ และพ่อแม่ควรคอยสอดส่องดูแลพฤติกรรมของลูก ดูการเปลี่ยนแปลงของเขา หากพบว่าเขามีพฤติกรรมแปลก ๆ หรือเปลี่ยนไป ควรซักถาม ให้ความช่วยเหลือ ช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น 2) การปรับทัศนคติ ซึ่งโดยส่วนมากเด็กวัยรุ่นจะมีทัศนคติที่ว่า เด็กที่ตั้งใจเรียน สนใจการเรียน เป็นเด็กที่อ่อนแอ ซึ่งตรงกัน

ข้ามกับพวกนักเรียนที่เกเร หรือพวกวัยรุ่นที่ชอบยกพวกตีกัน มันเป็นเรื่องน่าเศร้า เมื่อเด็กก้าวเข้าสู่วัยรุ่น เป็นวัยที่ศึกษาค้นคว้า ความคิดตนเองเป็นใหญ่ มองว่าตัวเองทำถูกเสมอ การทำตัวเกเร เกะกะ สร้างความรำคาญ การแว่นรถในเวลากลางคืน ทำให้ชาวบ้านรำคาญ แต่วัยรุ่นกลับถือเป็นเรื่องที่ทำหาย เหนือ ซึ่งเด็กวัยรุ่นเหล่านี้ควรมีการปรับทัศนคติใหม่ ให้เห็นถึงความถูกต้อง ทั้งนี้ ควรดำเนินอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจและดำเนินการแก้ไขในระดับจิตใจและทัศนคติของวัยรุ่นอย่างจริงจัง (กนกพร กันทา และภาวิกา ศรีรัตนบัลล์, 2554) 3) การแจ้งเบาะแส โดยการใช้ประโยชน์จากโซเชียล ซึ่งปัจจุบันสำนักงานตำรวจมีแนวคิดให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาด้วยการแจ้งเบาะแสเป็นคลิป วิดีโอ ภาพถ่าย ระบุวันเวลาเกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์ ในการกระทำผิดกับทางเจ้าหน้าที่ผ่านช่องทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นไลน์ เฟสบุ๊ค หรือโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ของสำนักงานตำรวจ เป็นการสะดวก รวดเร็ว เพราะทุกคนมีโทรศัพท์อยู่แล้ว สามารถถ่ายรูป ถ่ายคลิปได้ทันที จะเป็นการช่วยเหลือช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่ตำรวจ ได้กวาดล้างการแว่นรถของวัยรุ่นอีกทางหนึ่ง (เตือนใจ เจริญพงษ์, 2552) ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการได้ในสถานศึกษาปกติทั่วไปได้ การตั้งโรงเรียนดัดสันดานขึ้นเป็นการเฉพาะ อาจเป็นอีกช่องทางแก้ไขที่ดี แต่ต้องดูรายละเอียดให้รอบคอบ

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา พบว่า มีปัญหาหลายด้านที่กลายเป็นปัจจัยทำให้เกิดการเป็นเด็กแว้น สำคัญคือ ควรมีการปรับทัศนคติ ในลักษณะของการสร้างความเข้าใจ และการแก้ไขจิตใจโดยใช้นักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญ มาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การอยู่ในสังคม การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กวัยรุ่น โดยเป็นการหากิจกรรมที่มีความท้าทาย มีความตื่นเต้น น่าสนใจ สนุกสนาน เป็นกิจกรรมใหม่ ๆ ที่จะสามารถดึงเด็กออกจากกิจกรรมที่ก่อปัญหาสังคม เช่น การไปแข่งรถในสนามจริง ๆ โดยมีกิจกรรมเสริมเช่นการแข่งรถ ฯลฯ การแข่งขันเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่ท้าทายใหม่ ๆ การแจ้งเบาะแส การใช้กฎหมาย หากเด็กแว้นกระทำความผิดครั้งแรก พ่อแม่และผู้ปกครองถูกทำทัณฑ์บน หากทำผิดซ้ำสองพ่อแม่และผู้ปกครองมีความผิดทันที ฐานสนับสนุน โดยมีโทษจำคุก 3 เดือน ปรับ 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การแจ้งเบาะแสเป็นคลิป ปัจจุบันในยุคของโลกโซเชียลมีเดียการแจ้งเบาะแสจึงเป็นการถ่ายคลิป วิดีโอ ระบุวันเวลาเกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์ ในการกระทำผิดกับทางเจ้าหน้าที่ผ่านช่องทางต่าง ๆ อาทิ ศูนย์โซเชียลมีเดีย ช่องทางออนไลน์ ซึ่งเป็นช่องทางที่สะดวก รวดเร็ว เพราะสมัยนี้ทุกคนมีโทรศัพท์ติดตัวตลอดเวลา โดยการส่งคลิปทางไลน์ ทางเฟสบุ๊คกองปราบปราม หรือโดยการโพสต์ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ การจัดตั้งสถานดัดสันดานจัดตั้งสถานดัดสันดานเด็กควรพิจารณาอย่างรอบคอบ และระมัดระวังและศึกษาอย่างจริงจังก่อนดำเนินการ เพราะหากส่งเด็กเข้าไปยังโรงเรียนดัดสันดานที่มีความเข้มงวดมาก จะมั่นใจได้ว่าจะช่วยปรับพฤติกรรมเด็กแว้นได้จริง เพราะเด็กแว้นเป็นเด็กที่ชอบท้าทายกฎหมายอยู่แล้ว หากเด็กต้องเข้าไปอยู่ภายใต้ระเบียบที่เข้มงวด อาจยิ่งเพิ่มความเครียดและกดดันให้เด็กต้องการออกจากกฎเกณฑ์มากขึ้น และเมื่อออกจากสถานกักกันแล้วอาจไม่ได้เปลี่ยนนิสัยเดิมได้ ข้อเสนอแนะ 1) ข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ประโยชน์ 1.1) จากผลการวิจัยพบว่า ครอบครัวควรให้ความร่วมมือกับชุมชนในการสร้างกิจกรรมที่สร้างความรัก ความเข้าใจ และการยอมรับซึ่งกันและกันในครอบครัวด้านกลุ่มเพื่อน ผู้ปกครองควรให้ความร่วมมือกับชุมชน ร่วมกันรณรงค์หรือจัดกิจกรรมเกี่ยวกับโทษและผลเสียของการเข้าร่วมกระบวนการเด็กแว้น เพื่อให้เด็กและเยาวชนทราบและตระหนักถึงผลเสียที่จะตามมา และภาครัฐควรจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับจิตสำนึกที่ดี ค่านิยมที่เหมาะสม และ 1.2) จากผลวิจัยพบว่า สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยาวชนที่ชอบแข่งรถบนถนนสาธารณะเนื่องจากก่อให้เกิดอันตรายแก่กับผู้ใช้บนท้องถนน อันตรายและเสียงรบกวนแก่ประชาชนที่อยู่ในบริเวณที่มีการแข่งขัน และปัญหาอาชญากรรมหรือปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ที่อาจตามมา ดังนั้นควรแนวทางแก้ไข ภาครัฐต้องกำหนดโทษอย่างชัดเจน และผู้ปกครองไม่ควรปล่อยปละละเลยลูกหลาน และ 2) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป 2.1) ควรศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับเด็กสก็อย เช่น ทัศนคติเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการที่เยาวชนหญิงเข้าสู่วงการสก็อย ผลกระทบ

ที่ตามมา การตั้งครรถไม่พร้อม การเที่ยวเตร่ 2.2) ควรศึกษาและให้ข้อมูลเกี่ยวกับโทษของการเป็นเด็กแว้นและผลเสียที่จะตามมาเพื่อให้เยาวชนได้ตระหนักเห็นโทษ และ 2.3) ควรศึกษาวิจัยเรื่องอุบัติเหตุบนท้องถนน การพิการ และการเสียชีวิตของเด็กแว้นและศึกษาแนวทางแก้ไข

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร กันทา และภาวิกา ศรีรัตนบัลล์.(2554). ความตาย ความเสี่ยง และผลกระทบต่อการตัดสินใจแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนหลวงของเด็กและเยาวชน การถอดบทเรียนจากโครงการถนนปลอดภัยจากรถซึ่ง ปี พ.ศ. 2547. วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, 3(1), 54-64.
- กิตติยา ธนกาลมารวย.(2553). กิจกรรมการเคลื่อนไหวเสริมทักษะการพัฒนาคเด็ก. เรียกใช้เมื่อ 2 มกราคม 2561 จาก <http://talkaboutsex.thaihealth.or.th/knowledge/934>
- ฐิตินพ ภู่อะเสริฐ.(2542). การแข่งขันรถจักรยานยนต์บนถนนหลวงในเขตกรุงเทพมหานคร. ใน วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เตือนใจ เจริญพงษ์.(2552). การวิจัยปัญหาเด็กแว้นต้องเร่งแก้ไขแล้วที่ 8 พ.ศ. 2550 - 2554 ฉบับร่าง. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- นฤภัค ธาติพิทย์.(2553). เข้าใจวัยรุ่นปัญหาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มติชน.
- นิภา นิธยาน.(2550). การปรับตัวและบุคลิกภาพจิตวิทยาการศึกษาและชีวิต. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2550). พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: แม่ค.
- วรวิทย์ ชาญวิรัตน์ และ จุฬารณ โสตะ.(2558). พฤติกรรมการเข้าร่วมกลุ่มรถจักรยานยนต์ซึ่งของ วัยรุ่น ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ, 7(3),171-177.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน.(2553). จิตวิทยาพัฒนาการการชีวิตทุกช่วงทุกวัย. (พิมพ์ครั้งที่ 6) . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนาถ เสวตเศรณี.(2555). ปัญหาเด็กแว้นที่ไร้ทางออก. เรียกใช้เมื่อ 12 ตุลาคม 2565 จาก <http://sd-group2.blogspot.com/2012/12/53242773.html>
- อรนิตย์ บุณนาค.(2555). การกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน กรณีแข่งรถบนถนนหลวง. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยการยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม.

การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน
อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช*

GROUP MANAGEMENT UNDER THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY
CASE STUDY LEARNING CENTER SCENTED CANDLE IN BAN KHIRIWONG
COMMUNITY, KAMLON SUB-DISTRICT, LAN SAKA DISTRICT, NAKHON SI
THAMMARAT PROVINCE

สรวิทย์ บัวนุ้ย

Sorawee Buanui

ดำรงศักดิ์ โยธา

Damrongsak Yota

จิตติมา ดำรงวัฒนะ

Jittima Damrongwattana

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand

พระณัฐพงษ์ จันทรโร

Phra Natthaphong Janro

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

E-mail: jittima_dam@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) กลุ่มตัวอย่างในศูนย์การเรียนรู้เทียนหอมคีรีวง มีพฤติกรรมในการตัดสินใจ เลือกซื้อผลิตภัณฑ์เทียนหอม โดยมีความถี่ในการซื้อที่ไม่แน่นอน สมาชิกในครอบครัวเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อ ส่วนใหญ่มีเหตุผลในการซื้อเพราะใกล้บ้าน และ ใกล้ที่ทำงาน เหตุผลที่ซื้อเพราะ นำไปไถ่และเพิ่มความหอมให้กับบรรยากาศในห้องเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่ซื้อในช่วงวันจันทร์ ๆ วันเสาร์และส่วนใหญ่เลือกซื้อผลิตภัณฑ์เทียนหอมแบบสี่เหลี่ยม กลิ่นใบเตยเพราะมีความหอมได้นานที่สุด 2) กลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้เรื่องเทียนหอม ในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านราคา รองลงมาคือ ด้านผลิตภัณฑ์เทียนหอม ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการส่งเสริมเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ให้แบบสัมภาษณ์ โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ กลุ่มจักสานย่านลิเภาโพธิ์เสด็จ ตำบลโพธิ์เสด็จ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 1 คน และ 2) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลรอง คือ ผู้ส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่ม จำนวน 1 คนการตลาด เก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) พัฒนาการการเกิดกลุ่มเทียนหอม 1.1) ขั้นตอนตัวของกลุ่ม 1.2) ขั้นตอนการปฏิบัติ 1.3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม และ 1.4) ขั้นตอนการมีส่วนร่วม และ 2) สภาพปัญหาของกลุ่มเทียนหอม 2.1) สภาพ

ปัญหาการผลิต 2.2) สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ 2.3) สภาพปัญหาด้านการตลาด และ 2.4) สภาพปัญหาการบริหารจัดการกลุ่ม

คำสำคัญ: องค์ความรู้, เทียนหอม, บ้านคีรีวง

Abstract

This article aimed to 1) A sample group in the Kiriwong Candle Pattern Learning Center to determine whether they have decision-making behavior when choosing to buy scented candle products with uncertain purchasing frequency. Family members are influential in the purchasing decision. Most of the reasons for purchasing are because it is close to home and near work. The reason for purchasing is to repel mosquitoes and add fragrance to the atmosphere in various houses. Most people buy on Mondays and Saturdays, and most people choose to buy green-scented candle products with Pandan scent because they have the longest-lasting fragrance. 2) The sample group had a level of knowledge about scented candles in the Ban Khiri Wong community area, Kamlon Sub-district, Lansaka District, Nakhon Si Thammarat Province overall at a high level. When considering each aspect, it was found that the aspect with the highest average value was price, followed by scented candle products and distribution channels. The aspect with the lowest average is the promotion aspect. This qualitative research used interviews by selecting a specific sample and dividing it into two groups: 1) The main informant group was the basket weaving group using *Lygodium japonicum* in the Pho Sadet area of Pho Sadet Sub-district, Mueang Nakhon Si Thammarat District, Nakhon Si Thammarat Province, with a total of 1 person and 2) The group of secondary informants is the promoter and supporter of the group in terms of marketing, with a total of 1 person. The researcher collected data using research tools, including 1) The development of the scented candle group, 1.1) The group formation stage, 1.2) The implementation stage, 1.3) The stages of group expansion, and 1.4) The participation stage. 2) Problems of the scented candle group included 2.1) Production problems, 2.2) Packaging problems, 2.3) Marketing problems, and 2.4) Group management problems.

Keywords: Knowledge, Scented Candles, Ban Khiri Wong

บทนำ

ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์มนุษย์ยังไม่มีการใช้ไฟ รู้จักเพียงแต่ความมืดในเวลากลางคืน และความสว่างในเวลากลางวัน ต่อมาเริ่มรู้จักการใช้ไม้มาเสียดสีกันให้เกิดความร้อนแล้วเกิดเป็นเปลวไฟเกิดขึ้น และเริ่มใช้ไฟมาหุงหาอาหารให้แสงสว่างและป้องกันภัยจากสัตว์ร้ายต่าง ๆ และวิวัฒนาการก็ได้เริ่มพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง เริ่มมีการใช้คบเพลิงเพื่อเป็นการให้แสงส่องสว่าง มีการประยุกต์นำมาใช้เป็นการติดต่อสื่อสารในระยะไกล จะเห็นได้จากไฟในประกาศที่มีการ ติดต่อกับสื่อสารระหว่างยามฝั่งกับเรือ และให้สัญญาณต่าง ๆ ระหว่างภูเขแต่ละลูกโดยมีรหัสที่เข้าใจ ตามแต่จะตกลงกันในสมัยนั้นจะเห็นได้ว่ามนุษย์ได้มีการใช้ไฟเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และต่อมาในสมัยศตวรรษที่ 19 ได้มีการนำเทียนเข้ามาเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมเป็นอย่างมาก เนื่องจากไฟเป็นสัญลักษณ์ของการเผาลาญ และความโชติช่วงชัชวาลย์ และมนุษย์บางเผ่าในสมัยนั้นนับถือไฟ เป็นเทพไฟ มีการบวงสรวงและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหรือตามแต่ความเชื่อจะเห็นได้จาก พิธี การแต่งงาน ซึ่งมีความหมายของการเริ่มต้นแสงแห่งเปลวเทียนจะนำทางไปสู่ความสว่างไสวในชีวิตคู่ ชาวอเมริกันนิยมนำเทียนมาประดับประดาบนโต๊ะอาหาร แสดงถึงฐานะ ความภูมิฐาน และมีธรรมเนียม และเพื่อให้

เกิดแสงสว่างไสว อีกทั้งแสงสว่างของเทียนสามารถสร้างบรรยากาศ และดูสวยงามอีก ด้วยในปัจจุบันได้มีการประยุกต์ให้นอกจากเทียน มีความสวยงามแล้ว ยังมีการนำกลิ่นหอม หรือน้ำมัน หอมละออยมาผสมเพื่อให้ได้กลิ่นตามต้องการ และนอกจากนี้กลิ่นน้ำมันหอมละออยนี้ คุณสมบัติ พิเศษซึ่งแตกต่างกันออกไป เช่นบางชนิดสามารถที่จะรักษาโรคได้แก้อาการเครียด และทำให้ร่างกาย ผ่อนคลาย กลิ่นบางชนิด สามารถไล่ยุงได้ น้ำมันหอมละออยเหล่านี้ได้มาจากการสกัดจากพืช และสมุนไพรทางธรรมชาติ และบางชนิดได้มาจากการสังเคราะห์ ซึ่งในปัจจุบันได้รับความนิยมด้วย คุณลักษณะที่เป็นสิ่งที่ได้จากธรรมชาติและช่วยรักษาสุขภาพ ราคาไม่แพง เหมาะที่จะนำไปเป็น ของขวัญ ของที่ระลึกฝากคนที่คุณรัก เพื่อแสดงความห่วงใยต่อสุขภาพของคนที่คุณรัก (กลุ่มวิสาหกิจชุมชน มัสยิด นูร์ลุลฮิยาอะห์, 2559)

ทุกวันนี้แม้ว่าเทียนจะมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างจากสมัยก่อนเนื่องจากเรามีเทคโนโลยีที่ทันสมัยในอดีตยุคที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ “เทียน” นับเป็นสิ่งสำคัญในการให้แสงสว่าง มาวันนี้ไฟฟ้าเดินทางไปถึงทุกแห่ง เทียนจึงถูกลดบทบาทอย่างมาก แต่เทียนก็ได้รับการพัฒนาให้มีประโยชน์ใช้สอยที่สามารถตอบสนองความพึงพอใจที่หลากหลาย เช่น ใช้ในการบำบัด หรือ สร้างบรรยากาศที่สดชื่น นอกจากนี้ยังมีการประดิษฐ์เทียนที่มีรูปร่างแปลกตาซึ่งสามารถนำไปเป็นของตกแต่งบ้าน ส่วนใหญ่ในร้านจะทำออกมาเป็นลักษณะ ของไขไล่ยุงและไขสำหรับเป็นน้ำหอมในบ้านเรือนเป็นส่วนใหญ่ และที่สำคัญผลิตภัณฑ์ที่มีกลิ่นหอมทำให้มีกลิ่นหอมน่ารับประทานเข้าไปจริง ๆ มีการตกแต่งหน้าตาให้เป็นที่ดึงดูดลูกค้าได้เป็นอย่างดี

เทียนหอมมีหลายประเภท ได้แก่ เทียนหอมบล็อก เทียนหอมประดับชนิดลอยน้ำเทียนประดับที่บรรจุในภาชนะ เทียนรูปดอกไม้ และเทียนหอมประดิษฐ์ ประเภทดอกไม้สนาม ความหมายของคำที่ใช้ ในมาตรฐานผลิตภัณฑ์ ชุมชน คำว่า เทียนหอม หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการนํานาพาราฟิน และไขผึ้งมาหลอมละลาย รวมกันอาจเติมสีแล้วเติม น้ำมันหอมระเหย นำไปปั้นด้วย มือหรือหล่อแบบขึ้นรูป หรือกดจากพิมพ์ให้มีรูปทรงตามต้องการอาจประกอบด้วยวัสดุอื่น เพื่อให้เกิดความสวยงาม เช่น ดอกไม้แห้งมีไส้เทียนสำหรับจุดไฟ และมีกลิ่นหอมของน้ำมันหอมระเหย ผลิตภัณฑ์เทียนแพนซี ของ Candle field ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว และมีรูปแบบที่แตกต่างจากผลิตภัณฑ์เทียนหอมทั่วไป ด้วยลวดลายที่ปรากฏอยู่บนตัวผลิตภัณฑ์หรือความ โดดเด่นในเรื่องของการเลียนแบบให้เหมือนของจริงที่สุด โดยใช้กรรมวิธีชุบและเคลือบจากนั้นจึงแกะ ปั้น ลวดลายต่าง ๆ ด้วยมือ จึงเป็นงาน Hand Made ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่เหมือนที่อื่นและมีความสวยงามสะดุดตา (จิตรลดา สาริตินิมิตชัย, 2564)

จากเหตุผลดังกล่าว และความสนใจโดยส่วนตัวของผู้วิจัย ที่มีความสนใจในการศึกษาภูมิปัญญาท้องถิ่นเกี่ยวกับเครื่องหอม และเครื่องประดับพื้นบ้านที่มีความสวยงาม และนำมาใช้ได้อย่างแพร่หลาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านศรีวัง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการเกิดกลุ่มเทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านศรีวัง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของกลุ่มเทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านศรีวัง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช
3. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านศรีวัง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและเนื้อหา

1.1 ด้านประชากร ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.1.1 ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ กลุ่มเทียนหอม มีจำนวน 1 คน ได้แก่ นางสาววิภาวรรณ ตลิ่งจิตร

1.1.2 ผู้ให้ข้อมูลรอง คือ ผู้ที่ส่งเสริม และสนับสนุนการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีจำนวน 1 คน ได้แก่ นางสาวเปรมวดี พิมมาศ (ผู้ช่วยการทำเทียนหอม)

1.2 ด้านเนื้อหา ได้แก่ พัฒนาการการเกิดกลุ่มอาชีพการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช และสภาพปัญหาของกลุ่มการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราชและการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

2. ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

เครื่องบันทึกภาพ เป็นการใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพเพื่อถ่ายรูปไว้ เป็นหลักฐานในการวิจัย เพราะขณะสัมภาษณ์อาจจะต้องใช้อุปกรณ์ในการเก็บภาพเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

บันทึกการสังเกต เป็นแบบที่ใช้ในการสังเกตในขณะที่สัมภาษณ์ หรือเพื่อสังเกตการณ์ตอบคำถามของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าตอบตรงประเด็นและตามข้อมูลจริงเท็จ เป็นการสังเกตกำหนดแนวทางโดยการใช้สายตา

แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบที่ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามไว้เพื่อต้องการเก็บบันทึกข้อมูลในการวิจัยพร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด และตรงประเด็นมากที่สุด

เครื่องบันทึกเสียง เป็นการบันทึกเสียงตอนสัมภาษณ์ เนื่องจากบางครั้งการจดบันทึกที่ระหว่างสัมภาษณ์ไม่ทัน ก็ยังมีเครื่องบันทึกเสียงเป็นเครื่องสำรองข้อมูลได้

3. ด้านการเก็บข้อมูล คือ ผู้วิจัยเก็บแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง โดยแบ่งวิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูลออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง

ระยะที่ 2 ศึกษาการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง

ระยะที่ 3 หาแนวทางการส่งเสริมอาชีพการทำเทียนหอม ใช้การสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยการตรวจสอบสามเส้า (Triangulation) เป็นการเปรียบจากมุมมองหลาย ๆ ด้านเพื่อตรวจสอบ ความถูกต้องของข้อมูล

4. ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมในพื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบเนื้อหาอย่างถูกต้องเรียบร้อยแล้ว จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ผู้ทำการวิจัยทำการศึกษา และนำมาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. พัฒนาการการเกิดกลุ่มเทียนหอม

1.1 ขั้นก่อตัวของกลุ่ม พบว่า การรวมกลุ่มเทียนหอมมีแค่ 2 คน สมาชิกภายในครอบครัวและคนที่รู้จักในพื้นที่ โดยมีการจัดตั้งกลุ่มสตรีเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2560 เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ จากปัญหาราคายางพาราที่ตกต่ำ ทำให้รายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีวิตอยากมีอาชีพเสริมมาช่วยเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวจึงคิดทำเทียนหอมขึ้นมา

1.2 ขั้นดำเนินการปฏิบัติ พบว่า หลังจากที่พูดคุยร่วมกัน จึงได้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่ม พูดคุยตกลงกันจึงต้องมีการวางแผน วางกฎระเบียบ และวางแผนงานในการทำงานของกลุ่มรวมตัวกันตั้งกลุ่มสตรีบ้านไพรเพหาญวางแผนการทำงาน แยกตามที่หน้าการปฏิบัติงาน แบ่งปันหน้าที่ความรับผิดชอบความถนัดของแต่ละคน แล้วจึงลงมือทำเทียนหอม โดยการปฏิบัติเป็นไปตามที่วางแผนไว้ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม

1.3 ขั้นการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า จะมีการขยายกลุ่มในเร็ว ๆ นี้ เพราะกลุ่มเทียนหอมที่ไปศึกษานั้น เป็นกลุ่มเล็ก ๆ หากได้รับความสนใจมากขึ้น จะสามารถขยายกลุ่มเพื่อที่จะดำเนินการทำเทียนหอมได้อย่างแพร่หลาย

1.4 ขั้นการมีส่วนร่วม พบว่า มีทั้งนักท่องเที่ยว คนในพื้นที่ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

ภาพที่ 1 สินค้าในศูนย์การเรียนรู้ กลุ่มเทียนหอมศรีวัง

2. สภาพปัญหาของกลุ่มเทียนหอม ได้แก่ สภาพปัญหาการผลิต พบว่า สภาพปัญหาของกลุ่ม ด้านปัญหาการผลิต พบว่า ทางกลุ่มมีปัญหาในด้านการผลิต เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ขาดงบประมาณ ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบ ซึ่งในบางช่วงขาดแคลนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ทำให้ต้องซื้อวัตถุดิบมาจากภายนอกชุมชน สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า สภาพปัญหาบรรจุภัณฑ์ทางกลุ่มยังไม่สวยงาม รูปทรงไม่ทันสมัย ฉลากไม่สวยงาม ทางกลุ่มมีแนวคิดที่จะเปลี่ยนบรรจุภัณฑ์รูปแบบใหม่ ให้เป็นแก้วพลาสติกใส แล้วติดฉลากบรรจุภัณฑ์ ระบุวันเดือนปีผลิต สถานที่ผลิต และสรรพคุณภาพของเทียนหอม และสภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า สภาพปัญหาด้านการตลาดนั้นไม่เพียงพอต่อการผลิตเทียนหอมและไม่ทันต่อการดำเนินการในตลาดเพราะยังขาดตลาดที่สามารถรองรับที่แน่นอน เพราะเป็นกลุ่มเทียนหอมเล็ก ๆ จึงทำให้คนในชุมชนหรือการยอมรับมีน้อยข้อเสนอแนะต่อกลุ่มเทียนหอม

ภาพที่ 2 อุปกรณ์และวิธีการทำเทียนหอม

อภิปรายผล

พัฒนาการการเกิดกลุ่ม ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า การจัดตั้งกลุ่มสตรีเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2560 เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ จากปัญหาราคายางพาราที่ตกต่ำ ทำให้รายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีวิตอยากมีอาชีพเสริม มาช่วยเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวจึงคิดทำเทียนหอมขึ้นมา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปาริชาติ วลัยเสถียร เรื่อง กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา กล่าวว่าขั้นตอนตัวของกลุ่มที่เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนกระทั่งกลายเป็นการกระตุ้นจิตสำนึกให้ตระหนักถึงสิ่งที่เผชิญอยู่ เกิดแกนนำในการประสานความสนใจร่วมในการรวมกลุ่ม (ปาริชาติ วลัยเสถียร, 2543) พบว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ บัณฑิต อ่อนดำ เรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนาชนบท กล่าวว่า ประสพการณ์จากโครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเกษตรกรในงานพัฒนา (SFPP) พบว่า กระบวนการกระตุ้นให้เกิดกลุ่มของเกษตรกรรายย่อยนั้น ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมกลุ่ม (Pre Group Stage) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่เกษตรกรตำบลเข้าไปสร้างความคุ้นเคย การยอมรับ และความไว้วางใจจากชุมชน (บัณฑิต อ่อนดำ, 2533) รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของมยุรา ปะลาวัน เรื่อง การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชนผู้ประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษากลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง พบว่า หลังจากที่บ้านเกาะมุกด์ได้รับความเสียหายจากคลื่นยักษ์สึนามิ เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 และชุมชนได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการช่วยเหลือให้ตั้งกลุ่มอาชีพเพื่อให้ชาวบ้านมีรายได้เสริม เนื่องจากรายได้จากการประมงซึ่งเป็นอาชีพหลักลดน้อยลง ปัจจัยภายในที่สนับสนุนการดำรงอยู่ของกลุ่ม ได้แก่ การจัดตั้งกลุ่มนั้นเกิดจากความต้องการของสมาชิกกลุ่มที่ต้องการมีรายได้เสริม และได้ลดจากการประสพภัยสึนามิ เนื่องจากได้พบปะกันเมื่อมีการรวมกลุ่ม (มยุรา ปะลาวัน, 2550)

สภาพปัญหาของกลุ่ม พบว่า ทางกลุ่มมีปัญหาในด้านการผลิต เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ขาดงบประมาณ ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบ ซึ่งในบางช่วงขาดแคลนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ทำให้ต้องซื้อวัตถุดิบมาจากภายนอกชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ורתิพย์ เรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการผลิตหรือที่ต้องอาศัยฝีมือ และความชำนาญ และปัญหาด้านเงินทุนที่มีไม่เพียงพอ ปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมการค้า และการบริการ กลุ่มยังไม่มีแนวคิดในการผลิตของกลุ่มเชิงธุรกิจ ไม่มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่ใช้เทคโนโลยี วิชาการเข้ามาช่วย (ורתิพย์ เรื่อง กล, 2547) รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรา ปะลาวัน เรื่อง การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชนผู้ประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษากลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง ผลการศึกษา พบว่า การบริหารจัดการกลุ่ม กลุ่มมีการบริหารจัดการด้าน

องค์กรแบบไม่เป็นทางการกลุ่มมีผู้นำตามตำแหน่ง คือ ประธานกลุ่ม และผู้นำตามธรรมชาติ คือ รองประธาน โดยรองประธานทำหน้าที่บริหารจัดการเกือบทุกเรื่องของกลุ่มยกเว้นเรื่องการผลิต เพราะว่าการผลิตสินค้าของกลุ่มต้องใช้แรงงานจากสมาชิกหลายคนที่ต้องทำร่วมกัน อภิปรายผลได้ว่าปัญหาการผลิตเกิดจากการขาดแคลนเงินทุนการผลิตสินค้าและบริการในท้องถิ่น ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดเล็กทำในครัวเรือน หรือรวมกลุ่มผลิตมีเงินทุนน้อย เข้าไม่ถึงแหล่งสนับสนุนเงินปัญหาข้างต้นที่เกิดขึ้นมิใช่เกิดจากผู้ผลิตทั้งหมด บางครั้งอาจเกิดจากตัวลูกค้าเองก็ได้เนื่องจากไม่ทราบความต้องการที่แท้จริงของตนเองสั่งสินค้า (มยุรา ปะลาวัน, 2550)

สรุปและข้อเสนอแนะ

พัฒนาการการเกิดกลุ่มอาชีพเพื่อธุรกิจชุมชน 1) ขั้นตอนตัวของกลุ่ม พบว่า การจัดตั้งกลุ่มสตรีเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2560 เกิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ จากปัญหาราคายางพาราที่ตกต่ำ ทำให้รายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีวิต อยากมีอาชีพเสริม มาช่วยเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวจึงคิดทำเทียนหอมขึ้นมา 2) ขั้นตอนการปฏิบัติ พบว่า หลังจากทีพูดคุยร่วมกัน จึงได้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่ม พูดคุยตกลง กันจึงต้องมีการวางแผน วางกฎระเบียบ และวางแผนงานในการทำงานของกลุ่มรวมตัวกันตั้งกลุ่มสตรีบ้านไทรเพหาญวางแผนงานการทำงาน แยกตามหน้าที่การปฏิบัติงาน แบ่งปันหน้าที่ความรับผิดชอบความถนัดของแต่ละคนแล้วจึงลงมือทำเทียนหอม 3) ขั้นตอนการขยายตัวของกลุ่ม พบว่า เมื่อรวมกลุ่มแล้ว เริ่มทำเทียนหอมขายได้รับการตอบรับจากลูกค้า จึงได้มีการขยายตัว โดยเพิ่มมีการผลิตเพิ่มขึ้นเมื่อกลุ่มมีการเจริญเติบโต จึงมีการขยายการผลิตของกลุ่ม โดยการระดมทรัพยากรการผลิตจากภายใน และภายนอกชุมชน มีการตอบรับจากลูกค้า เมื่อซื้อไปแล้วกลับมาซื้อใหม่ และมีการซื้อไปฝากญาติ ๆ ด้วย มีการขยายการผลิตเพิ่มขึ้น และ 4) ขั้นตอนมีส่วนร่วม พบว่า มีส่วนร่วมในการทำเทียนหอมทั้งคนในพื้นที่ชุมชนบ้านศิรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช สภาพปัญหาของกลุ่ม 1) สภาพปัญหาการผลิต พบว่า สภาพปัญหาของกลุ่ม ด้านปัญหาการผลิต พบว่า ทางกลุ่มมีปัญหาในด้านการผลิตเนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ไม่มีความทันสมัย ขาดงบประมาณ ทำให้ผลิตออกมาช้า นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับวัตถุดิบ ซึ่งในบางช่วงขาดแคลนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต ทำให้ต้องซื้อวัตถุดิบมาจากภายนอกชุมชน 2) สภาพปัญหาการบรรจุภัณฑ์ พบว่า สภาพปัญหาบรรจุภัณฑ์ทางกลุ่มยังไม่สวยงาม รูปทรงไม่ทันสมัย ฉลากไม่สวยงาม ทางกลุ่มมีแนวทางคิดที่จะเปลี่ยนบรรจุภัณฑ์รูปแบบใหม่ ให้เป็นแก้วพลาสติกใส แล้วติดฉลากบรรจุภัณฑ์ ระบุวันเดือนปีผลิต สถานที่ผลิต และสรรพคุณของเทียนหอม และ 3) สภาพปัญหาด้านการตลาด พบว่า สภาพปัญหาด้านการตลาดนั้นไม่เพียงพอต่อการผลิตเทียนหอมและไม่ทันต่อการดำเนินการในตลาด เพราะยังขาดตลาดที่สามารถรองรับที่แน่นอน เพราะเป็นกลุ่มเทียนหอมเล็ก ๆ จึงทำให้คนในชุมชนหรือการยอมรับมีน้อยข้อเสนอแนะต่อกลุ่มเทียนหอม 1) ควรมีการสร้างเครือข่ายในชุมชน และในการตลาด 2) ควรมีการจัดตั้งกลุ่มให้มีการสอนในเรื่องกระบวนการทำเทียนหอมและเพื่อสร้างรายได้เสริมให้คนในชุมชน และ 3) กลุ่มควรมีการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ของกลุ่มตามสื่อต่าง ๆ เพื่อเป็นการเปิดตลาดให้กว้างขึ้นข้อเสนอแนะต่อชุมชน 1) ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีความรู้ในเรื่องกระบวนการทำเทียนหอม 2) ส่งเสริมให้คนในชุมชนเปิดการตลาดในชุมชน และ 3) ควรส่งเสริมให้ชุมชนมีการฝึกทำเทียนหอมเพื่อเป็นวัตถุดิบในการทำเทียนหอมข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน 1) องค์กรบริหารส่วนตำบลกำโลนควรเข้ามาส่งเสริมในการพัฒนาอาชีพให้มีระบบแบบแผนที่มั่นคงมากขึ้น 2) องค์กรบริหารส่วนตำบลกำโลนควรให้มีการจัดประชาสัมพันธ์ให้คนทั้งภายในชุมชนและภายนอกชุมชนได้รู้จักเทียนหอมยิ่งขึ้น และ 3) องค์กรบริหารส่วนตำบลกำโลนควรมีการสร้างเครือข่ายชุมชนที่เข้มแข็งให้มากยิ่งขึ้นข้อเสนอแนะวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรศึกษาแนวทางการบริหารจัดการกลุ่มภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกรณีศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ เทียนหอมใน

พื้นที่ชุมชนบ้านคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช และ 2) คว้าศึกษา แนวทางการถ่ายทอดภูมิปัญญาทำให้เหียนหอมของกลุ่มเหียนหอมตำบลกำโลน อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช

เอกสารอ้างอิง

- กลุ่มวิสาหกิจชุมชน มัสยิด นูรุลฮิดายะห์. (2559) . น้ำมันเหลือง (น้ำมันไพล) . เรียกใช้เมื่อ 5 มีนาคม 2564 จาก <https://ww2.ayutthaya.go.th/otop/detail/72>
- จิตรลดา สาริตินิมิตชัย. (2564) . เหียนหอมโรมาจากแอปเปิ้ลเขียว. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยสยาม.
- บัณฑิต อ่อนดำ. (2533) . ยุทธศาสตร์การพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปาริชาติ วลัยเสถียร. (2543) . กระบวนการ และเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- มยุรา ปะลาวัน. (2550) . การดำรงอยู่ของกลุ่มอาชีพในชุมชนผู้ประสพภัยคลื่นยักษ์สึนามิ: กรณีศึกษา กลุ่มเครื่องแกงตำมือบ้านเกาะมุกด์ ตำบลเกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- อรทิพย์ เรืองกุล. (2547) . กลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

คำแนะนำสำหรับผู้เขียน

1. นโยบายการตีพิมพ์ในวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

วารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน เป็นวารสารวิชาการของวัดสนธิ์ (นาสน) ตำบลมะม่วงสองต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการค้นคว้าและนำเสนอ องค์ความรู้ทางด้านวิชาการ โดยการเผยแพร่บทความวิจัยและบทความวิชาการแก่นักวิจัยนักวิชาการ คณาจารย์และนักศึกษา เพื่อสนับสนุน การศึกษา การสอน การวิจัยในมหาวิทยาลัย และสถาบันภายนอก รวมทั้งนักวิชาการและผู้สนใจ โดยเน้นสาขาวิชา เกี่ยวกับ ศาสนศึกษา การจัดการเทคโนโลยีและนวัตกรรม เศรษฐศาสตร์ทั่วไป เศรษฐมิติและการเงิน สังคมศาสตร์ทั่วไป สังคมวิทยาและรัฐศาสตร์ การพัฒนาชุมชน การพัฒนาสังคม โดยรับพิจารณาตีพิมพ์ต้นฉบับของบุคคลหรือองค์กร ทั้ง ภายในและภายนอกวัด เปิดรับบทความเฉพาะภาษาไทย ประเภท บทความวิจัย และ บทความวิชาการ

บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนจะต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างน้อย 2 ท่าน ในลักษณะปกปิดรายชื่อ (Double blind peer-reviewed) ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร อย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร ทศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้ กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา ทางวารสารกำหนดออกวารสารปีละ 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม - เดือนมิถุนายน ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - เดือนธันวาคม

2. ประเภทของผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

1) บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่นำเสนอการค้นคว้าวิจัย เกี่ยวกับองค์ความรู้ สาขาวิชาเกี่ยวกับ ศาสนศึกษา การจัดการเทคโนโลยีและนวัตกรรม เศรษฐศาสตร์ทั่วไป เศรษฐมิติและการเงิน สังคมศาสตร์ทั่วไป สังคมวิทยาและรัฐศาสตร์ การพัฒนาชุมชน การพัฒนาสังคม

2) บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นบทความวิเคราะห์ วิจัยหรือเสนอแนวคิดใหม่

3. การจัดเตรียมบทความต้นฉบับ

ผู้เขียนจะต้องจัดเตรียมบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของวารสาร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ต้นฉบับบทความต้องมีความยาวไม่น้อยกว่า 8 หน้ากระดาษ A4 และไม่เกิน 12 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) ใช้ตัวอักษรแบบ TH Sarabun PSK ตั้งค่าหน้ากระดาษโดยเว้นขอบหน้ากระดาษทั้ง 4 ด้าน 1 นิ้ว กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง (ถ้ามี) ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนา เช่น ตารางที่ 1 และ ภาพที่ 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่ต้องจำเป็นต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) ชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้ตรงกลางหน้าแรก

3) ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุชื่อสังกัดหรือหน่วยงาน

4) มีบทคัดย่อภาษาไทย จำนวน 300 คำ

- 5) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) 3 - 5 คำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 6) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจาก หัวข้อใหญ่ 3 - 5 ตัวอักษร และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ให้เว้นระยะห่าง 1 บรรทัด
- 7) การใช้ตัวเลข คำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning)

บทความวิจัย ให้เรียงลำดับเนื้อหาสาระ ดังนี้

- 1) **บทคัดย่อ (Abstract)** เสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยและผลการวิจัยโดยสรุป สั้นกะทัดรัดได้ใจความ
- 2) **บทนำ (Introduction)** ระบุความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการวิจัย และระบุวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 3) **วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)** ระบุแบบแผนการวิจัยการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4) **ผลการวิจัย (Results)** เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิ
- 5) **อภิปรายผล (Discussion)** เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด
- 6) **องค์ความรู้ใหม่ (ถ้ามี) (Originality and Body of Knowledge)** ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย
- 7) **สรุปและขอเสนอแนะ (Conclusion and Recommendation)** ระบุข้อสรุปที่สำคัญและขอเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป
- 8) **กิตติกรรมประกาศ (ถ้ามี) (Acknowledgement)** (เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณีขอบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์)
- 9) **เอกสารอ้างอิง (References)** ต้องเป็นรายการอ้างอิงที่มีปรากฏในบทความเท่านั้น

บทความวิชาการ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) **บทคัดย่อ (Abstract)**
- 2) **บทนำ (Introduction)**
- 3) **เนื้อเรื่อง (Content)** แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 4) **สรุป (Conclusion)**
- 5) **เอกสารอ้างอิง (Reference)**

4. รูปแบบการอ้างอิงเอกสารทางวิชาการ

การอ้างอิงในบทความ เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือ สามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความ

ถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความล่าช้าใน การตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

4.1 การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องและท้ายเล่มใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม - ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้วงเล็บ เปิด - ปิด แล้วระบุชื่อ - นามสกุลของผู้เขียน และปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ตัวอย่าง เช่น ธรรมนูญตำบล หมายถึง กติการ่วม ข้อตกลงร่วมของคน ในชุมชนที่เกิดจาก สำนึก ของคนในตำบลที่มาอยู่ร่วมกันและสามารถกำหนดเป้าหมายอนาคตของตนเอง ตามวิถีชีวิตแห่งจิตสำนึกร่วม โดยการบูรณาการทุนชุมชนสู่การปฏิบัติ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการจัดการตนเองของตำบล การทำธรรมนูญ จึงมีองค์ประกอบส่วนระดับและกระบวนการหลายขั้นตอน มีเรียกว่า ธรรมนูญ ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือระเบียบชุมชน เป็นต้น มีหัวใจสำคัญของธรรมนูญนั้นอยู่ที่การจัดรูปแบบของอำนาจใหม่ให้เกิดปฏิบัติการเกิด การยอมรับร่วมกันในเงื่อนไข กฎเกณฑ์ และมาตรการการควบคุมต่าง ๆ (สำนักสนับสนุนสภาพองค์กรชุมชน, 2559) นับตั้งแต่ประเทศไทยได้มีการพัฒนาประเทศ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจากอดีตถึงปัจจุบัน ทำให้วิถีชีวิตของประชากรไทยและสภาพความเป็นอยู่ของสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นมาก ส่งผลให้ ประชาชาติมีความรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ ทำให้ประชากรไทยมีความสุขกาย และมีความพอใจกับวิถีชีวิตและสภาพ ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สังคมไทยในปัจจุบันโดยทั่วไปมีความเสื่อมในด้านศีลธรรมและคุณธรรมมากยิ่งขึ้น ประชาชนมี ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยตามกระแสบริโภคนิยมและวัตถุนิยม (พระพรหมคุณาภรณ์.(ป.อ.ปยุตโต), 2556)

ในกรณีที่ต้องการอ้างคำกล่าว หรือต้องการยกผลการวิจัยของนักวิจัยมายืนยัน มีรูปแบบการอ้างอิงดังนี้ คือ หลังชื่อผู้เขียน ครั้งแรก ยังไม่ต้องใส่ปี พ.ศ. แต่ให้ใส่หลังจากเนื้อความจบแล้วแทน ตัวอย่างเช่น

ดังผลการวิจัย ญัฐธิกานต์ โสภณโสธ พบว่า การเจริญเติบโตในนักเรียนอายุ 6 - 12 ปี จำนวน 1,492,089 คน จาก 76 จังหวัด นักเรียนมีภาวะอ้วน จำนวน 187,000 คน เตี้ย จำนวน 254,620 คน และผอม จำนวน 99,112 คน ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสุขภาพ นักเรียนที่เตี้ยและผอม จะมีสติปัญญาด้อย เรียนรู้ช้า ภูมิคุ้มกันโรค ต่ำ ติดเชื้อได้ง่าย นักเรียนที่มีภาวะอ้วน เสี่ยงต่อการเกิดโรคเรื้อรังต่าง ๆ เช่น เบาหวาน ความดันโลหิตสูง หัวใจและ หลอดเลือด เป็นต้น (ญัฐธิกานต์ โสภณโสธ, 2559)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า การกล่าวถึงชื่อครั้งแรกจะยังไม่ระบุ ปี พ.ศ. ตามหลังแต่จะมาระบุ (ชื่อ-นามสกุล, ปี พ.ศ.) หลังจากเนื้อความจบแล้ว

การกรอกข้อมูลอ้างอิงระบบนาม - ปีจะต้องดำเนินการกรอกในฟังก์ชันการอ้างอิง ของโปรแกรม Microsoft Word 2013 ขึ้นไป เอกสารอ้างอิงที่ใช้อ้างอิงในบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ ทุกรายการ โดยรูปแบบของเอกสารอ้างอิง มีดังนี้

4.1.1 อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์ /เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า มาด้วย ตัวอย่าง เช่น เนื้อหาสาระเกี่ยวกับอนัตตลักขณสูตร พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 โดยมีใจความสำคัญของพระสูตร ว่า "ภิกษุทั้งหลาย รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เป็นอนัตตาภิกษุทั้งหลาย ถ้ารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้จักเป็นอนัตตาแล้วไซ้ รูป เวทนา สัญญา สังขารวิญญาณนี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธ และบุคคลพึงได้ ในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณว่า "รูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณของเราจะเป็นอย่างนี้ อย่าได้เป็นอย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย ก็เพราะรูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเป็นอนัตตา ฉะนั้น จึงเป็นไปเพื่ออาพาธ และบุคคลย่อมไม่ได้ ในรูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณว่า "รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของเราจะเป็นอย่างนี้ อย่าได้เป็นอย่างนั้น" (วิ.ม.(ไทย) 4/20/27) (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) เป็นต้น

- 2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างอิงชื่อผู้แต่งแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), (2550)
- 3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างอิงชื่อผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว) และวิเชษฐ์ สิ้นประสิทธิ์กุล, 2564)
- 4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างอิงชื่อผู้แต่งรายแรกแล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว) และคณะ, 2564)
- 5) พระราชบัญญัติหรือกฎหมาย ให้ระบุชื่อพระราชบัญญัติ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562, 2562)
- 6) ออนไลน์ ให้ระบุชื่อผู้เขียน หรือชื่อหน่วยงานหรือองค์กร หรือระบุชื่อเว็บไซต์ แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระครูพรหมเขตคณารักษ์, 2564) หรือ (กระทรวงการอุดมศึกษาวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2564) หรือ (ไทยรัฐออนไลน์, 2564)
- 7) กรณีที่ชื่อผู้เขียน และปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์เหมือนกัน ชื่อผู้เขียนที่เป็นภาษาไทยให้ใช้ ก ข ค ต่อท้ายปี พ.ศ. เช่น (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย, 2564ก), (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย, 2564ข), (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย, 2564ค)
- 8) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกัน หรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคนให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงกับปัจจุบันมากที่สุด หรือให้ใช้นักวิชาการที่เป็นที่รู้จักของวงการวิชาการทั่วไปมากที่สุด ซึ่งในกรณีนี้เรียกว่า “การอ้างอิงซ้อน” การอ้างอิงซ้อนสามารถอ้างอิงซ้อนได้ไม่เกิน 3 รายการ เช่น การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม คนที่ได้รับการศึกษาจะทำให้มีความเจริญงอกงามในทุกด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และความเจริญงอกงามนั้นต้องเป็นไปในทางที่ดีเป็นที่พึงประสงค์ของสังคม (Dewey, J. 1965); (พุทธทาสภิกขุ, 2549); (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2555)

4.1.2 อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

- 1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Dewey, J., 1965)
- 2) ถ้ามีผู้แต่งสองรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสองราย โดยใช้เครื่องหมายแอมป์ (&) คั่นกลางระหว่างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสอง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Vogler, R. & Huber, B., 2008)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรกตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Keller, K. L. et al., 2008)
- 4) กรณีที่ชื่อผู้เขียน และปี พ.ศ. ที่ตีพิมพ์เหมือนกัน ชื่อผู้เขียนที่เป็นภาษาอังกฤษให้ใช้ A B C ต่อท้ายปี พ.ศ. เช่น (Khongkhawai, S., 2021A), (Khongkhawai, S., 2021B), (Khongkhawai, S., 2021C),
- 5) กรณีการอ้างอิงซ้อน ให้ใช้หลักการเดียวกันกับภาษาไทย

4.2 การอ้างอิงเอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม (หัวข้อเอกสารอ้างอิง)

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อพระไตรปิฎกอรรถกถา.// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อหนังสือ.// (ครั้งที่พิมพ์).// สถานที่พิมพ์: / สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

สุรางค์ จันทวานิช. (2554). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Cronbach, L. J. (1990). Essentials of psychological testing. (5th ed.). New York: Harper Collins.
Publishers.

(3) บทความในหนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ).// ชื่อเรื่อง/ (เลขหน้าที่ย่อ).// สถานที่พิมพ์: /
สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

โสภณ รัตนกร. (2527). หมายเหตุคดีตามฎีกาที่ 2405/2516 ใน แนวฎีกาวิธีพิจารณาความแพ่ง 2516-2527
พร้อมหมายเหตุท้ายฎีกา ข้อวินิจฉัยและข้อสังเกต. (หน้า 21-22). กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายวิชาการกลุ่มนิติ
ธรรม.

(4) บทความจากวารสาร

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร.// ปีที่/ (ฉบับที่), / เลขหน้าแรก ที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง :

พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว) และวิเชษฐ์ สีนประสิทธิ์กุล. (2564). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช 2560 กับการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิง
พุทธ, 6(6), 464-477.

Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational
and Psychological Measurement, 30(3), 607- 610.

(5) บทความในสารานุกรม

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ/ ใน ชื่อสารานุกรม/ (หน้า). สถานที่พิมพ์: / สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

ประเสริฐ ญ นคร. (2562). อนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพ ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ญ นคร ใน บทความ
จากสารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (หน้า 92 - 115). กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
ราชบัณฑิตยสภา.

(6) หนังสือพิมพ์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (วันที่ เดือน ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อหนังสือพิมพ์.// เลขหน้า.

ตัวอย่าง :

เสกสรร กิติวิสิณ. (17 ตุลาคม 2555). หลังสู้ฟ้า - หน้าสู้ดิน. มติชน, 6.

(7) สารนิพนธ์, วิทยานิพนธ์, ดุษฎีนิพนธ์, รายงานการวิจัย

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อวิทยานิพนธ์.// ใน/ ระดับวิทยานิพนธ์ สาขา./ ชื่อมหาวิทยาลัยที่พิมพ์.

ตัวอย่าง :

วชิรารรรถ นิลเกตุ. (2553). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเตื่อ อำเภอมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย. ใน สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บรรเจิด สอพิมาย. (2550). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเมือง อำเภอมาย จังหวัดนครราชสีมา. ใน วิทยานิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธีรุตม์ สุขสกุลวัฒน์. (2563). การวิเคราะห์โมเดลทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบแบบผสมพหุระดับด้วยโมเดลทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบทางเลือกที่คำนึงถึงการเดา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและประเมินผลการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัฐพงศ์ บุญญานวัตร. (2552). การวิจัยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

(8) สัมภาษณ์

รูปแบบ:

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์.// (วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์).// ชื่อเรื่องที่สัมภาษณ์.// (ชื่อผู้สัมภาษณ์)

ตัวอย่าง :

พระณัฐพงษ์ สิริสุวณโณ (จันทร์โร). (28 มีนาคม 2564). ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติม. (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว), ผู้สัมภาษณ์).

(9) สื่อออนไลน์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่เผยแพร่).// ชื่อเรื่อง.// เรียกใช้เมื่อ/ จาก แหล่งที่มาของข้อมูล (URL)

ตัวอย่าง :

กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน. (2564). รายงานจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนกับกรมส่งเสริมการเกษตร. เรียกใช้เมื่อ 10 มกราคม 2564 จาก https://smce.doae.go.th/smce1/report/select_report_smce.php?report_id

Global Entrepreneurship Research Association (GERA). (2020). GEM Thailand Report 2019-20. Retrieved December 21, 2020, from <https://www.gemconsortium.org/report/gem-thailand-report-2019-20>

(10) ราชกิจจานุเบกษา

รูปแบบ:

ชื่อกฎหมาย. //(ปีที่พิมพ์). //ชื่อเรื่อง(ถ้ามี). //ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่/ตอนที่/หน้า/(วันเดือนปี).

ตัวอย่าง:

พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พุทธศักราช 2484. (2548). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 58 ตอนที่ 1391 (14 ตุลาคม 2548).

ตัวอย่างเอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2535). พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2500. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สุภางค์ จันทวานิช. (2554). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภณ รัตนกร. (2527). หมายเหตุคดีตามฎีกาที่ 2405/2516 ใน แนวฎีกาวิธีพิจารณาความแพ่ง 2516-2527 พร้อมหมายเหตุท้ายฎีกา ข้อวินิจฉัยและข้อสังเกต. (หน้า21-22). กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายวิชาการกลุ่มนิติธรรม.

พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว) และวิเชษฐ์ สีนประสิทธิ์กุล. (2564). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กับการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ, 6(6), 464-477.

ประเสริฐ ณ นคร. (2562). อนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพ ศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ ณ นคร ในบทความจาก สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (หน้า 92-115). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.

เสกสรร กิตติวิสิน. (17 ตุลาคม 2555). หลังสู้ฟ้า - หน้าสูดดิน. มติชน, 6.

วชิรवारณ นิลเกตุ. (2553). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเดื่อ อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย. ใน สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บรรเจิด สอพิมาย. (2550). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นกรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเมือง อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา. ใน วิชานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ธีรุตม์ สุขสกุลวัฒน์. (2563). การวิเคราะห์โมเดลทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบแบบผสมพระดัดด้วยโมเดลทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบทางเลือกที่คำนึงถึงการเดา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและประเมินผลการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัฐพงศ์ บุญญานุวัตร. (2552). การวิจัยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

พระณัฐพงษ์ สิริสุวณโณ (จันทร์โร). (28 มีนาคม 2564). ความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติม. (พระครูวินัยธรสุริยา สุริโย (คงคาไหว), ผู้สัมภาษณ์).

กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน. (2564). รายงานจำนวนวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนกับกรมส่งเสริมการเกษตร. เรียกใช้เมื่อ 10 มกราคม 2564 จาก https://smce.doae.go.th/smce1/report/select_report_smce.php?report_id

พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พุทธศักราช 2484. (2548). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 58 ตอนที่ 1391 (14 ตุลาคม 2548).

- Browder, D. M. et al. (2001). Reviewing resources on self-determination: A map for teachers. Remedial and Special Education, 22(4), 233-244.
- Cronbach, L. J. (1990). Essentials of psychological testing. (5th ed.). New York: Harper Collins Publishers
- Global Entrepreneurship Research Association (GERA). (2020). GEM Thailand Report 2019-20. Retrieved December 21, 2020, from <https://www.gemconsortium.org/report/gem-thailand-report-2019-20>
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607- 610.

5. หลักเกณฑ์การส่งต้นฉบับบทความเพื่อได้รับการตีพิมพ์

การส่งในระบบ (Online Submission) สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ ของวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนได้ที่ <https://so07.tci-thaijo.org/index.php/JSSD> เมื่อส่งเข้าระบบสำเร็จให้แจ้งข้อมูลเพิ่มเติมทาง Email : suriya.sur@mcu.ac.th

6. ขั้นตอนการนำบทความลงตีพิมพ์ลงในวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

บทความต้นฉบับที่เสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารให้นำส่งในรูปแบบของไฟล์เอกสาร *.docx ของ Microsoft Word Version 2013 หรือมากกว่า ความยาวของบทความต้นฉบับต้องไม่น้อยกว่า 8 หน้ากระดาษ A4 และไม่เกิน 12 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) กองบรรณาธิการจะพิจารณาบทความเบื้องต้น เกี่ยวกับความถูกต้องของรูปแบบทั่วไป ถ้าไม่ผ่านการพิจารณาจะส่งกลับไปแก้ไข ถ้าผ่านจะเข้าสู่การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ เมื่อผลการประเมินผ่านหรือไม่ผ่านหรือมีการแก้ไข จะแจ้งผลให้ผู้เขียนทราบ โดยการพิจารณาบทความเพื่อลงตีพิมพ์ได้จะคำนึงถึงความหลากหลายและความเหมาะสม

7. สิทธิของบรรณาธิการ

ในกรณีที่กองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้รับเชิญให้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินบทความมีความเห็นว่าควรแก้ไข กองบรรณาธิการจะส่งคืนเพื่อให้เจ้าของบทความแก้ไข โดยจะยึดถือข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินเป็นเกณฑ์หลัก และหรือขอสงวนสิทธิ์ที่จะพิจารณาไม่ตีพิมพ์ ในกรณีที่รายงานการวิจัยบทความทางวิชาการหรือบทความวิจัยไม่ตรงกับแนวทางของวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนหรือไม่ผ่านการพิจารณาของกองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญ เมื่อบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ผู้เขียนจะได้รับลิงค์วารสารฉบับที่นำบทความลงตีพิมพ์ พร้อมกับหนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความในวารสารนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิจัย

บทความวิจัย (12 pt)

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (อังกฤษ) (12 pt)

E-mail: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt) ระบุวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์
สั้น ๆ ได้ใจความ.....

.....

คำสำคัญ: 3 - 5 คำ

Abstract (18 pt)

(16 pt) แปลเนื้อความให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย.....

.....

Keywords: 3 - 5 words

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า)

(16 pt) 1. กล่าวถึงความเป็นมา โดยกว้าง ๆ พร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล.....

.....

2. กล่าวถึงสภาพปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้น (อ้างอิงงานวิจัยหรือทฤษฎีมารองรับ) พร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล.....

.....

3. กล่าวถึงสภาพปัญหาของประชากรกลุ่มตัวอย่างหรือสภาพปัญหาของพื้นที่ที่ต้องการศึกษา (พร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล).....

.....

4. สรุปความเป็นมาทั้งหมดชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

.....

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (16 pt)

1. (16 pt).....

2. (16 pt).....

3. (16 pt).....

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16 pt)..... ระบุรูปแบบของการวิจัย, ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง, วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง, การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ, การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูล, กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ, วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล, การวิเคราะห์ข้อมูล.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผลการวิจัย (18 pt)

(16 pt).....นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์.....

.....

.....

.....

.....

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง)

.....

.....

.....

.....

อภิปรายผล (18 pt)

(16 pt) เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด.....

.....

.....

.....

.....

.....

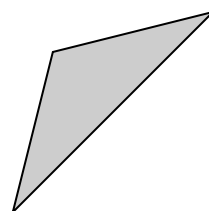
.....

.....

.....

.....

.....

องค์ความรู้ใหม่ (18 pt) (ถ้ามี)

(16 pt) ระบุองค์ความรู้ที่เป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สาระห่อออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย

สรุปและข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt) สรุปผลการวิจัยทั้งหมด สั้น ๆ กระชับได้ใจความ พร้อมข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย และการนำผลการวิจัยไปใช้ รวมถึงเสนอแนะแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป

กิตติกรรมประกาศ (18 pt) (ถ้ามี) (ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณีชื่อบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์)

...(16 pt) ตัวอย่าง เช่น ขอขอบคุณทุนสนับสนุนวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ปีงบประมาณ 2559 และข้อมูลจากโครงการวิจัยย่อย เรื่องสภาพปัญหาและความต้องการดูแลสุขภาพของ
ผู้สูงอายุในบริบทภาคใต้ตอนล่าง

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ

บทความวิชาการ (12 pt)

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด (อังกฤษ) (12 pt)

E-mail: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3 - 5 คำ

Abstract (18 pt)

(16 pt)

.....

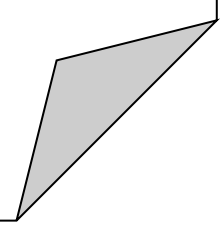
.....

.....

.....

.....

Keywords: 3 - 5 words

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2564)

เนื้อหา (18 pt)

.....(16 pt).....

สรุป (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

